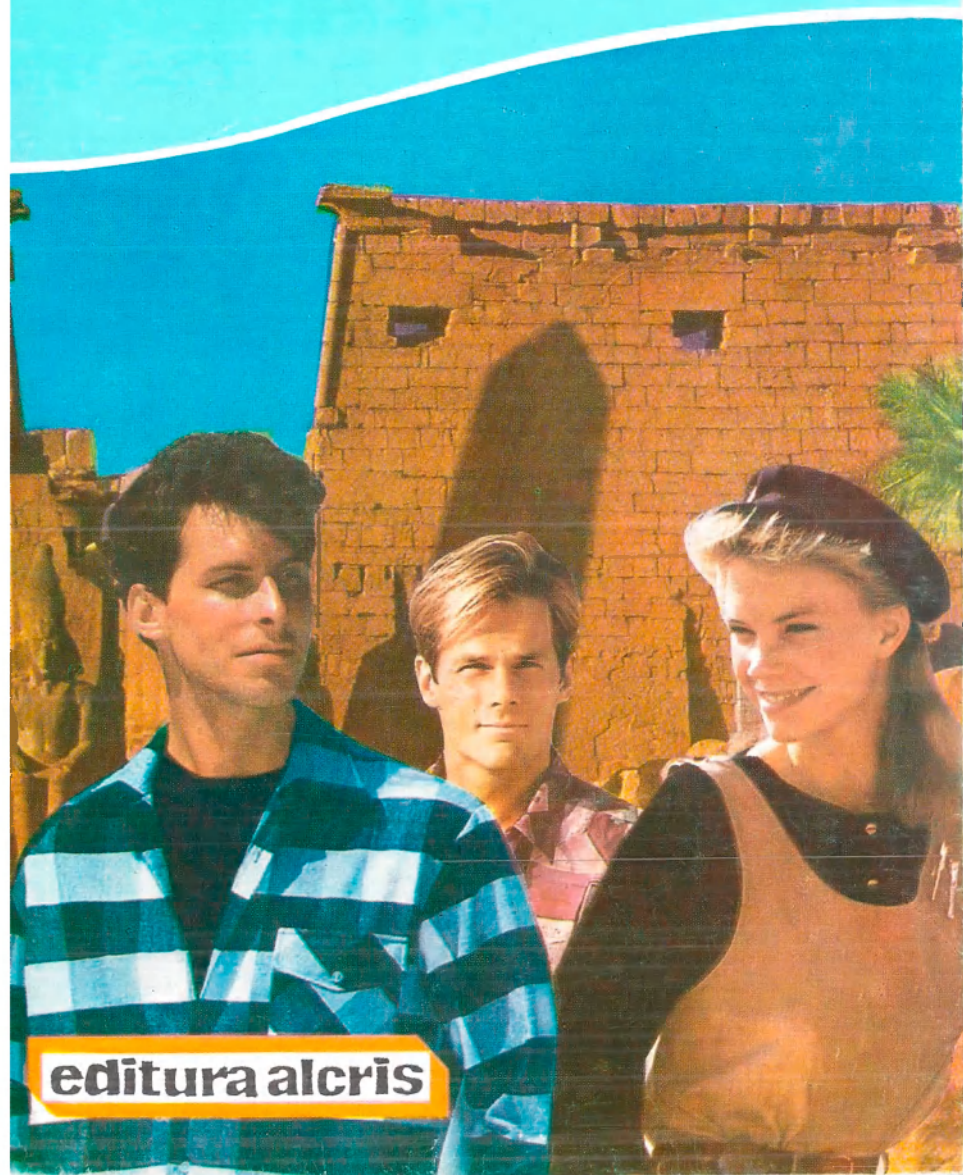

169

Sally Wentworth

DUEL ÎN SOARE

R COLECȚIA
ROMANTIC

editura alcris

SALLY WENTWORTH

DUEL ÎN SOARE

BUCUREȘTI

Coperta : ANDY

© 1994, Sally Wentworth

DUEL IN THE SUN

În românește de : Irina Popescu Tismana

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba
română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY

Consilier editorial : TRAIAN IANCU

Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-134-5

Colecția „ROMANTIC”

Dat la cules 8.01.1997. Ean de tipar 27.01.1997

Coli tipu 12, Format 16/54x84

Hârtie tipar de 50 g/m².

Apărut 1997.

Tiparul executat sub cd. nr. 40 526 la
Societatea Comercială — Editură și Imprimerie
„Porto-Franco” S.A. Galați
B-dul G. Coșbuc nr. 223 A
ROMANIA

CAPITOLUL I

Era aproape miezul nopții când avionul ateriză la Luxor, săltând pe pistă. Pasagerii, încântați că ajunseseră înainte de ora programată, își luau în grabă bagajele de mână și așteptau să debarce. Catriona era așezată la coada avionului, dar se considera norocoasă că reușise să se afle acolo, acest lucru fiind posibil doar datorită faptului că în ultimul minut unul dintre pasageri își anulasese călătoria.

Cobori din avion când îi veni rândul, clipind pentru a se obișnui cu întunericul cald și catifelat al nopții de afară. Fusese un avion plin de oameni care veneau în vacanță și care acum se grăbea să treacă prin vamă și să ajungă la autocarele care așteptau să-i ducă la hoteluri sau la vapoarele de croazieră. Catriona îi urma mult mai încet; turiștii erau aici pentru o săptămână sau două, pe când ea stătea mai mult timp și era încărcată cu geamantanul care conținea echipamentul ei, o sacoșă și o cutie cu sticle de băutură cumpărate fără taxe vamale. Un vameș impasibil îi ștampila pașaportul; găsi un cărucior și-i puse bagajele de pe banda transportoare, apoi merse spre partea din față a aeroportului, împreună cu mulțimea.

La început existaseră niște confuzii deoarece două autocare nu ajunseseră încă, dar în curând ghizii grăbeau grupurile de turiști. Catriona se dădu la o parte, căutând un mijloc de transport mai mic : un vehicul pe patru roți sau o camionetă. Unul câte unul autobuzele plecară, până când ea rămase singură sub lumina puternică de la intrare. Dintr-o dată se făcu liniște, zgomotul motoarelor de la autocare pierzându-se în depărtare. Se mișcă neastâmpărată, începând să se simtă nelalocul ei. În Anglia, în acea dimineață, imediat ce fusese în stare să obțină un loc în avion, Catriona telefonase șefului departamentului de egiptologie de la Universitate, iar acesta îi promisese că va telefona la șantierul arheologic din Egipt ca cineva s-o poată întâmpina. Dar dacă toți cei de la săpături erau plecați ? Dacă mesajul nu ajunsesese ? Nu agreea ideea să aștepte acolo la nesfârșit.

Împingându-și căruciorul într-o parte, văzu un bărbat care părea european și se duse la el.

— Scuzați-mă, vorbiți englezește ? Și când acesta dădu din cap... Sunteți din partea doctorului Kane ? De la săpăturile din Mem Habu ?

El scutură din cap.

— Nu, îmi pare rău. Lucrez aici la aeroport.

Catriona îi mulțumi și se întoarse. Încă nici o mașină. Le mai dau o jumătate de oră, hotărî ea, apoi voi încerca să caut numărul să telefonez chiar eu la șantier.

Nu exista nici un loc unde să se așeze. Catriona își împinse căruciorul lângă perete și se rezemă de el, obosită după călătorie și graba în care se pregătise pentru aceasta. În parcare erau două taxiuri

așteptând clienți, șoferii lor rezamându-se de ele și trâncănind. Cei doi bărbați o priviseră de mai multe ori și după un timp unul veni la ea.

Era tânăr, cu pielea măslinie și un zâmbet strălucitor.

— Doriți un taxi ? se interesă el, măsurând-o din priviri.

Catriona scutură din cap. Slabă șansă, când ea nu avusese timp să schimbe bani în moneda egipteană. Și chiar dacă ar fi avut, ar fi ezitat înainte de a se încredința acestui bărbat.

Dar acesta abucă de cărucior.

— Vă duc la Luxor.

— Nu, mulțumesc, spuse ea categoric. Aștept o mașină.

— Nu mai vine acum nici o mașină. Vă duc eu. Catriona își trase căruciorul.

— Nu ! N-am bani, îi zise ea sperând că acesta să renunțe.

Dar era clar că el n-o credea, fiindcă dădu din umeri și spuse iarăși :

— Vă duc eu.

Vreme de câteva minute se luptară cu căruciorul, fiecare trăgând în partea lui și bărbatul râzând, când apărură o mașină a cărei motor era atât de silențios încât abia se auzea. Catriona n-o observă până când mașina nu se opri și șoferul taxiului lăsă căruciorul imediat, se întoarse și văzu mașina, după care o șterse spre a lui.

El lăsase căruciorul atât de brusc încât Catriona se lovi de perete, dar își reveni repede și se uită din nou la mașină. Scoase un oftat de dezamăgire ; era un Mercedes mare, negru și luxos, cu siguranță nu

era genul de mașină pe care să-l posede un șantier arheologic. Dar șoferul se apropie și spuse într-o engleză stâlcită :

— Dumneavoastră, doamna de la Anglia ?

Catriona încuviință din cap.

— Venit să lucrați aici ? adăugă el rar, pentru a fi sigur.

— Da, sigur că da.

Satisfăcut, acesta o anunță :

— Eu duc acasă.

Șoferul intră în mașină și în curând lăsară aeroportul în urmă, croindu-și drum prin întuneric.

— Este departe ? îl întrebă ea.

El dădu din umeri, neînțelegând.

Aplecându-se în față, Catriona rosti clar :

— Casa, cât drum ? Câte mile, kilometri ?

Ridicând mâna, el o deschise și închise de cinci ori.

Douăzeci și cinci, deci. Dar dacă era vorba de minute, mile sau kilometri, ea habar n-avea. Și, oricum, ce importanță avea ? Era plăcut să te relaxezi și să-ți poți întinde picioarele după ce stătuseră înghesuite în avion. Nu era nimic de văzut afară ; noaptea era întunecoasă, cu excepția becului ciudat care lumina câte o intersecție. În curând pleoapele Catrionei căzură și ea adormi.

— Doamna. Doamna !

Deschizând ochii, Catriona descoperi că șoferul deschisese portiera și încerca s-o trezească. Se ridică repede în șezut, realizând că trebuie să fi ajuns la casa de la săpături, unde locuia echipa. Uitându-se la ceas, ieși din mașină și văzu că era aproape ora două noaptea. Era de presupus că toți dormeau acum. Așteptându-se să se afle în vreun sat

părăsit, se uită în jur cu surprindere ca să descopere că se afla în fața unei case mari, înconjurată de ceea ce părea a fi o grădină. Ușa casei era deschisă și în prag se afla o femeie care aștepta s-o întâmpine.

Femeia era evident egipteană, dar purta o rochie europeană de croială foarte severă, cu mâneci lungi și nedecoltată, lungă până la călcâie. Era de vârstă mijlocie, prea bătrână pentru a fi soția vreunui membru al echipei, așa că probabil era menajera. Aceasta se înclină :

— Veniți, doamnă.

Ea se îndreaptă spre interiorul casei, dar Catriona stătu în prag și se uită. Casa era somptuoasă, acesta era cuvântul potrivit. Holul era înalt și bogat decorat cu mobilă italienească și un candelabru venețian.

— Doamnă...

Menajera o pofti din nou, conducând-o pe o scară largă către un palier, șoferul urmându-le cu bagajele. O luară la dreapta, trecură printr-o arcadă într-un coridor și apoi în altă galerie care se deschidea într-o curte interioară, unde susura o fântână. Lumina era sărăcăcioasă, și Catriona nu putu să vadă foarte mult, dar chiar și în semiîntuneric, locul părea încântător. Deschizând o ușă, femeia îi arătă că putea să intre.

Catrionei i se opri respirația ; camera era total opusă așteptărilor ei. Din nou acea mobilă luxoasă, mult prea opulentă pentru gustul ei, cu un pat mare pictat în auriu, dulapuri mari și o masă de toaletă atât de mare ca pentru o trupă întreagă. Totul era pe scară mare, dacă mare însemna frumos. Dar părea atât de confortabil și era așa de răcoare încât

fata fu recunoscătoare pentru acest lucru. Și exista și propria ei baie, îi demonstră femeia când deschise o ușă în peretele din dreapta. Cada era enormă, încât Catriona nu se putu abține să nu râdă.

Femeia se încruntă, neînțelegând, dar Catriona îi zâmbi și aceasta se liniști.

— Micul dejun ? întrebă Catriona, mimând actul mâncatului. La ce oră ? arătă ea spre ceas.

Desfăcându-și mâinile, femeia ridică din umeri, apoi îi arătă o coardă pentru clopoțel, care atârna lângă pat. Folosind semnele o făcu pe Catriona să înțeleagă că va trebui să sune clopoțelul și femeia îi va aduce micul dejun. După aceea, femeia o părăsi, iar Catriona se așeză pe marginea patului cel mare și-și azvârli pantofii. Casa și mașina erau o revelație pentru ea ; trăise întotdeauna cu impresia că echipele de la săpături trăiesc în condiții primitive și aveau fonduri așa de mici încât trebuiau să-și numere fiecare bănuț. Dar indiferent cine sponsoriza această echipă, acela trebuia să fi fost extrem de generos.

Intrând în baie, Catriona făcu un duș și se înfășură într-unul din acele prosoape mari și moi, de baie, apoi râse din nou de adevăratul lux al încăperii. Acasă, fusese atât de disperată să caute de lucru, încât se agătase de ocazia acestei slujbe, fiind pregătită s-o ia, chiar în condiții aspre de muncă. Dar dacă ar fi știut că urma să trăiască într-un astfel de loc, n-ar fi ezitat o clipă ; era surprinsă doar că cineva cu mai multă experiență nu i-o luase înainte.

Simțindu-se cu mult mai optimistă decât de obicei, Catriona măncă și apoi se îmbracă. Așteptându-se să meargă în deșert, la șantier, își puse o pe-

reche de pantaloni crem și o bluză cu mâneci scurte. După aceea se așeză la măsuta de toaletă, își pieptănă părul lung de culoarea spicului de grâu și-l prinse într-o coadă și se gândi la vorbele care circulau pe seama doctorului Kane, probabil stârnite de gelozie. Reputația lui de stăpânitor de sclavi trebuie să fi fost exagerată ; lăsând-o să-și ia micul dejun în pat și permițându-i să doarmă pentru a-și reveni după călătorie, dovedea că nu avea apucături de tiran.

Se privi cu ochi critic în oglindă, întrebându-se dacă să se fardeze sau nu. Pielea ei era palidă după o lungă iarnă englezească și de la orele de muncă pentru o firmă de confecții, până când proprietarul o concediase, datorându-i și salariul pe o lună. Din fericire, avea gene lungi și negre, în contrast cu părul, și încadrându-i frumos ochii de culoarea murelor. Fața ei era însă cam slăbuță, ca rezultat al muncii peste program și a hranei insuficiente de când își pierduse slujba, cu trei luni în urmă. Dar subțirimea puneă în valoare trăsăturile feței în formă de inimă, ochii mari și nevinovați, pomelii înalți, care împreună cu gura delicată îi dădeau Catrionei un aer de eleganță fragilă.

Privirea îi era decepționată ; viața fusese dură și ea trebuise să lupte pentru tot ce realizase, la școală și la colegiu. Nu că pregătirea ei ar fi ajutat-o să obțină slujba pe care o dorea, reflectă ea gânditoare, dar apoi se luminează : până acum. Dacă va avea succes cu această slujbă care-i picase în poală pe neașteptate, cine știe unde va ajunge. Dacă nu va reuși nimic altceva, va avea ce adăuga în Curicullum vitae.

Ajungând la o decizie, Catriona se rujă și se pudră. În timp ce-și aranja buzele, auzi o bătaie în ușă și crezând că-i menajera, spuse :

— Intră.

Ușa se deschise încet și, spre surprinderea Catrionei, un copil, o fetiță, se uită prudent înăuntru. Se uită la Catriona, prinse zâmbetul ei involuntar și dispăru. Se auziră șoapte și apărură două capete în ușă, cel de-al doilea al unei alte fetițe, ceva mai înaltă decât prima. Două perechi de ochi mari și negri o priveau cu timiditate.

Catriona se întoarse cu fața spre ele, zâmbind.

— Bună.

Le întinse o mână poftindu-le să intre.

Încetșor, ele intrară în cameră ținându-se de mână, cea mai mică ținându-și un deget în gură. Copilul cel mai mare părea de nouă ani, iar celălalt cam de cinci. Era clar că erau surori ; trăsăturile erau foarte asemănătoare, aveau părul negru și lung strâns în codițe, purtau rochii albastre identice, cu guler și manșete albe și șosete lungi albe. Haine prea serioase pentru niște copii așa mici, gândi Catriona, dar poate asta era uniforma lor de școală.

— Bună, spuse ea iarăși.

— Bună, doamnă. Fata cea mare fu cea care vorbi cu o față gravă și nesigură.

— Cum te cheamă ? întrebă Catriona vorbind rar și clar.

— Pe mine Nadia.

— Și pe tine cum ? arătă ea spre fetița mai mică.

Dar mezina se înroși și se ascunse după sora ei!

— Ea este Dorreya, spuse în locul ei fata mai mare.

— Numele meu este Catriona. Repetă rar. Cat-ri-on-a.

La început cea mai mare, apoi și cea mică repetară de câteva ori până când îl pronunțară corect. Apoi amândouă fură numai zâmbet. Trebuie să fi fost copiii unuia dintre membrii egipteni ai echipei, presupuse Catriona. Se auzi altă bătaie în ușă și apărură menajera. Când văzu copilele începu să le certe și să le gonească.

— Oh, nu, protestă Catriona. Lasă-le să rămână, nu mă încurcă.

Dar femeia nu-i dădu nici o atenție și închise ușa după fetițe. Se întoarse spre Catriona care se ridicase de pe locul ei, o privi din cap până-n picioare și izbucni într-un șuvoi de cuvinte arăbești, gesticulând spre îmbrăcămintea ei. Neînțelegând nimic, Catriona se mulțumi să ridice din umeri. Vorbind din nou, menajera îi atinse pantalonii și bluza scuturând din cap. Apoi se duse la dulap, îl deschise, găsi o fustă și o bluză cu mâneci lungi, făcând semne ca fata să se îmbrace cu ele.

— De ce ? întrebă Catriona mirată.

Urmă un alt șuvoi de cuvinte arăbești pe care nu le înțelegea, dar era clar ce dorea femeia drept care. dând din umeri, Catriona lăsă pantalonii și-și puse fustă, dar nu-și schimbă bluza ; va fi mult prea cald când va ieși afară. Menajera îi întoarse spațele, dar împinse bluza spre fată când se uită înapoi.

Catriona scutură din cap.

— Nu. Prea cald.

Din nou femeia încercă s-o convingă, cuvântul

„pasha” intervenind mereu în spusele ei, dar cum Catriona scutură din cap cu încăpătânare, femeia se uită la ceas, își ridică mâinile în aer într-un gest de resemnare supărată și zise :

— Plecați.

Deci era pe cale de a întâlni echipa, sau cel puțin o parte din ea ; era de presupus că majoritatea era la săpături. Poate că doctorul Kane venise s-o cunoască și s-o pună la curent cu îndatoririle ei. Catriona spera ca el s-o găsească corespunzătoare ; trecuse o vreme de când părăsise colegiu și n-avusese ocazia să practice nimic în domeniul conservării țesăturilor vechi. Dar studiasese subiectul și-l revăzuse în timpul ultimei săptămâni, de când știa că s-ar putea să vină aici.

Menajera o conduse în curtea centrală, unde susura fântâna. Curtea era neacoperită, plină de plante tropicale și sunetele melodioase ale apei care cădea. Traversară curtea și femeia bătu la o ușă, apoi o deschise pentru Catriona. Era o bibliotecă, cu rafturi pline de cărți elegant legate. Catriona înaintă așteptându-se să întâlnească un englez bătrân. Dar bărbatul care o privea de la biroul lui era aproape tânăr, brunet și egiptean.

Ochii bărbatului o priviră și se măriră. Își puse creionul pe birou, susținându-i privirea și trecură câteva secunde înainte ca el să spună :

— Bună dimineața.

— Bună dimineața. Catriona își reveni repede din surpriză. Deci dr. Kane nu se deraniase s-o întâlnească el însuși ; acest bărbat trebuie să fi fost funcționarul lor egiptean de legătură sau ceva asemănător. Nu că ar fi arătat a angajat ; purta un costum negru, foarte bine croit și o grămadă de bi-

juteii ; avea un ceas mare de aur și multe inele, unul dintre ele la mâna stângă, având o piatră mare ce arăta ca un diamant, dar era prea mare pentru a fi real. Părea să aibă peste treizeci și cinci de ani, avea pielea măslinie, cu trăsături rotunjoare și bărbuța preferată de bărbații arabi.

Egipteanul, care nu se ridicase în picioare s-o salute, se uită la Catriona cu destul de mult interes, apoi spuse :

— Ești mult mai tânără decât mă așteptam. Nu prea-mi vine să cred că detaliile pe care le-ai comunicat sunt corecte.

Conștientă de calificarea pe care i-o oferise școala, Catriona spuse repede :

— Oh, dar am destulă experiență. Sunt sigură că o să găsiți munca mea satisfăcătoare.

— Câți ani ai ?! strigă el la ea.

— Am douăzeci și trei. Aproape douăzeci și patru, adăugă ea cu speranță.

— Atunci este greu de crezut că ai experiența pe care pretinzi că o ai în această declarație. Cum poți să... ?

Se întrerupse când se auzi o bătaie la ușă și intrară cele două fetițe. Imediat ochii lui se împlânziră, dar le vorbi reprobator în arabă și Catriona bănuî că le făcea observație că-l întrerupseseră.

Dar Dorreya nu-i dădu nici o importanță și fugi s-o apuce de mână pe Catriona.

— Cat-rio-na, spuse ea, arătându-și gropițele din obraji.

Catriona zâmbi și se aplecă la nivelul fetiței.

— Bună, Dorreya.

— Bu-nă, repetă Dorreya și se întoarce spre bărbat cu un zâmbet larg, să-i arate cât de isteată era.

Egipteanul observa și în același timp ciuli urechea să audă ce-i șoptea Nadia. Părea gânditor, apoi vorbește :

— Se pare că mi-ai cunoscut deja fiicele.

— Sunt copiii dumitale ? Catriona se îndreaptă și-i zâmbi. Sunt adorabile. Trebuie să fii foarte mândru de ele.

— Da, bineînțeles. O studie din nou și după un moment se întoarce și îndepărtă fetițele, cu blândețe. După plecarea lor, constată... Se pare că te plac.

— Mulțumesc.

— Poate, spuse el, te voi pune la încercare. Deși nu pot fi de acord cu cineva care a mințit așa în privința calificării sale.

Catriona se înroși ușor ; nu se gândise c-ar putea fi așa de rău ! Țeapănă, întreabă :

— OK. Când întâlnesc restul echipei ?

— Echipă ? Sprâncenele lui se ridică. Nu există nimeni, vei lucra singură.

Catriona se uită la el.

— Dar nu sunt și alți oameni ?

— Nu. Copiii sunt în vacanță de la școală și cad integral în responsabilitatea dumitale, deși menajera mea, doamna Aziz, va fi aici să te ajute. Sper că ai înțeles asta când ai fost de acord să preiei slujba, domnișoară Welland ?

O senzație de aheață cuprinse pieptul Catrionei și ea înghiți în sec.

— Cum... cum mi-ai spus ?

— Domnișoara Welland, replică el ușor iritat.
Nu este numele dumitale ?

Catriona scutură din cap și-l privi nefericită.

— Nu. Nu este. Cred... cred că este o greșeală.

Era rândul egipteanului să se holbeze la ea.

Apoi întreabă :

— Ești sau nu ești domnișoara Welland din Londra, care a solicitat un post de profesoară pentru fiicele mele în timpul verii ?

— Nu, nu sunt.

Vocea lui se ascuți.

— Atunci cine ești, și ce faci aici ?

— Sunt Catriona Fenton. Așteptam la aeroport să mă ia cineva și șoferul dumitale a venit să mă întrebe dacă sunt de la Londra și am venit să lucrez la Luxor. Firește că am spus da, și iată-mă.

— Și nu ți-a trecut prin cap să-l întrebi pe șofer cine l-a trimis ? întreabă egipteanul supărat.

— Nu ți-a trecut prin cap să-i spui șoferului să întrebe de domnișoara Welland ? accentuă Catriona. Nu m-a întrebat cine sunt și nu vorbea englezește. Omul înțepeni, evident neobișnuit ca o femeie să-i țină piept, dar Catriona nu observă. Amintindu-și așteptarea ei la aeroport, ea adăugă :
Și oricum, era o greșeală normală de ambele părți fiindcă eram singura femeie care aștepta de la avionul acela.

Ochii lui se îngustară.

— Nu era nimeni altcineva ? Nici o englezoaică ?

Catriona scutură din cap.

— Categorie nu.

— Ce s-a întâmplat cu femeia ? N-am auzit nimic despre ea.

Catriona nu ştia şi nici nu-i păsa. Gândurile ei erau pline de dezamăgire ; probabil mijlocul de transport de la excavaţii sosise la aeroport după plecarea ei. Dr. Kane trebuie să fi crezut că şi ea se răzgândise şi o înjura acum aşa cum egipteanul îşi înjura guvernanta pierdută. Dacă voia să-l oprească pe dr. Kane să trimită după altcineva din Anglia, trebuia să ia legătura cu el imediat, deşi nu-i făcea plăcere să se gândească cum va trebui să-i explice întârzierea cu aproape o zi.

Dar egipteanul făcu un gest în silă şi spuse :

— N-are importanţă. O să fii dumneata profesoara copiilor mei.

Catriona râse, fără a-i veni să creadă ce auzise.

— Este ridicol ! Eu nu sunt profesoară.

El se încruntă, dar apoi râse.

— Eşti englezoaică şi vorbeşti bine. Este tot ce vreau. Şi vei fi bine plătită. M-am înţeles cu domnişoara Welland la cincisprezece mii de lire pe două luni, plus cheltuielile de călătorie, bineînţeles.

Rămasă cu gura căscată, Catriona exclamă :

— Cincisprezece mii de lire ! Apoi realizează. Vreţi să spuneţi lire egiptene. Făcu un calcul rapid, totuşi erau o grămadă de bani, mai mult decât îi fuseseră promişi la şantier. Îmi pare rău, domnule... care este numele dumitale ?

Egipteanul păru să-şi îndrepte umerii şi în vocea lui era aroganţă când spuse :

— Omar Rafiq. Şi această casă este Grădina Nilului — casa mea de la ţară.

— Da, domnule Rafiq. Regret că nu pot lucra pentru dumneata, dar m-am angajat să lucrez la excavaţii.

— Nu eşti curier poştal ?

— Nu. Sunt expert în textile. Am venit aici să iau locul cuiva care a trebuit să se întoarcă în Anglia din motive familiale. Nu-i pot lăsa baltă.

Chiar când spuse acestea, Catriona se întreba dacă dr. Kane nu telefona în acest moment la Londra, furios, pentru a afla unde era ea.

— N-o să găsești casa de la șantier atât de plăcută ca aceasta, îi zise Rafiq, este mult mai bine aici, așa că vei rămâne.

Chiar dacă fata ar fi vrut slujba, ar fi obiectat asupra felului în care el îi dădea ordine.

— Deja am spus nu. Îmi pare rău pentru neînțelegerea petrecută, dar șoferul duminical a făcut greșeala și trebuie să-ți cer să mă duci la șantier imediat.

El se încruntă supărat, dar apoi dădu din umeri și apucă telefonul de pe birou.

— Unde este ?

— Un loc numit Mem Habu. Cred că este în nordul Luxorului și... Vocea ei se întrerupse când îl văzu pe Omar Rafiq ridicând capul surprins și ochii mărimdu-i-se.

— Vorbești de săpăturile sub conducerea lui Lucas Kane ?

Ea încuviință.

— Doctorul Kane. Așa este. Îl cunoști ?

— Ne-am cunoscut. Își luă mâna de pe telefon și se rezemă de spătarul scaunului. Deci ești noua expertă în textile a lui Lucas. Dintr-o dată începu să râdă.

Catrionei nu-i plăcea sunetul râsului lui. Era lipsit de umor, era mai mult o izbucnire de triumf.

— Ce-l așa de nostim ? întreabă ea.

Rafiq încetă să râdă, dar buzele lui mari aveau o strâmbătură de ironie când spuse :

— Doar că ar trebui să fii acolo.

Ea se încrunță.

— Nu înțeleg.

— N-are importanță. Rafiq o privi contemplativ, ochii lui plimbându-se peste silueta ei înaltă, zveltă, ca să se oprească asupra feței ei. Catriona mai văzuse ceea ce privea evaluatoare de sute de ori în ochii bășboșilor, dar nu era felul în care Rafiq se uita la ea când crezuse că este guvernanta copilului.

Cu albul ridicat, ea anunță :

— Mă duc să împachetez. Spune-i te rog șoferului să mă ducă la gară pe o jumătate de ora.

Pe nou Billie o făcuse crunt.

— N-o să-ți placă nicio, domnișoară. Casa șantierului este primitivă. Și doctorul Kane... își desfășu mâinile într-un gest elocvent și nu-și ascuțise neplăcerea din voce când spuse... Este un om care se aprinde ușor. N-o să-l găsești simpatic. Te asigur că vei fi mult mai fericită aici.

— Nu, mulțumesc, ripostă Catriona cu fermitate. Îi spui șoferului să mă ducă, sau nu ?

— Mi-e teamă că astăzi este ocupat.

Era o minciună și amândoi o știau. Catriona se uită la el, dar Rafiq abia îi aruncă o privire ironică. Plină de furie, fata spuse :

— În acest caz, voi lua un taxi.

El o privi răutăcios.

— Cum vrei.

— Te rog, comandă-mi unul.

— Dacă vrei un taxi, domnișoară Fenton, trebuie să dai singură telefon. Aici este cartea de telefoane.

Luă o carte groasă din sertarul de la birou și i-o întinse. Catriona o luă, cu ochii pe fața lui, neplicându-i deloc expresia acesteia. Uitându-se în jos la cartea de telefon începu s-o răsfoiască, dar se opri mânioasă. Întreaga carte era, bineînțeles, în limba arabă și semnele erau de neînțeles pentru ochii ei europeni.

— Știi că nu pot citi asta, spuse ea scurt. Ce încerci să faci ?

— Să te păstrez aici, bineînțeles. Ridicându-se în picioare, Rafiq înconjură biroul. Ochii lui își pierdură ironia, întorcându-se la farmec. Copiii mei te plac, domnișoară Fenton. Și ar fi un mare inconvenient să trimit în Anglia după o altă profesoară pentru ele. Casa asta, cred că ești de acord, este foarte confortabilă și salariul este bun. De fapt îl voi mări, dacă rămâi, la — din nou o privi gânditor — la douăzeci de mii de lire.

Catriona n-avea bani de multă vreme, iar oferta era tentantă, însă recunoscuse acea privire evaluatoare și era sigură că banii în plus erau ceva care poate ar ajuta la a o convinge să devină mai mult decât guvernanta fetițelor. Dar categoric, ea nu era făcută pentru asta. Avea sentimentul instinctiv că el era genul de bărbat care folosea femeile, n-avea nici un respect pentru sexul ei și le privea ca și cum ar fi existat doar pentru distracție sau ca să-l servească. Și în afară de asta, aroganța și presupunerea lui rece că ea și-ar fi lăsat baltă toate planurile ca să facă ce dorea el, îi stârniseră o furie in-

căpătânată încât nici un farmec n-o putea înfrânge, așa că spuse cu tărie :

— Deja am spus nu. Te rog nu mi-o cere din nou. Am promis să lucrez la șantier și intenționez să-mi țin promisiunea. Așa că fii bun și telefonează după un taxi.

Dar Rafiq îi aruncă un zâmbet.

— De ce nu te mai gândești la asta ? Uită-te în jurul casei. Afară este un bazin de înot. Fetele ți-l vor arăta. Și o să vorbim după cină.

Supărându-se și mai tare, Catriona zise :

— Domnule Rafiq, vrei te rog să mă asculți ? Trebuie să ajung la Mem Habu cât mai curând posibil. Dr. Kane se va îngrijora din cauza mea. Va telefona în Anglia să afle unde sunt.

Spre surprinderea ei, el părea din nou amuzat și ea bănuî că între cei doi bărbați există un soi de ură.

— Sunt sigur că Dr. Kane poate aștepta.

Ea vru să riposteze, dar el apăsase un buton de pe biroul lui și copiii năvăliră în cameră. Le vorbi în arabă și ele râseră și o prinseră pe Catriona de mâini, trăgând-o cu ele. Pentru o clipă ea încercă să reziste, întorcându-se să se uite la toți lor, dar Rafiq veni în urma lor și închise ușa, lăsând-o afară cu copiii.

Lăsându-le pe fete s-o conducă în jurul casei, Catrionei i se arătă piscina, terenul de tenis, sala de gimnastică, apoi fu dusă într-o grădină și în cele din urmă într-un salon care avea o verandă mare. De aici avea cea mai frumoasă vedere a Nilului, care era doar la câțiva metri distanță. Era prima dată când ea vedea faimosul fluviu și Catriona stătu

ca fascinată să observe plutirea felucilor, cu pânzele înălbite de soare, umflându-se în vânt.

Doamna Aziz intră în cameră și le vorbi copiilor. Nadia se întoarse spre Catriona.

— Plecăm... ea mimă că se duc să se spele pe față și mâini.

— Să vă spălați, adăugă Catriona.

Fetele repetară după ea și fugiră din cameră. Doamna Aziz vru să se ducă după ele, dar Catriona o prinse de braț.

— Vă rog. Vorbiți englezește ?

Femeia dădu din umeri.

— Puțin.

Pe o masuță de lângă perete era un telefon. Făcând semne spre acesta, Catriona spuse :

— Dați telefon pentru mine. Cereți un taxi.

Dar menajera scutură viguros din cap.

— Nu, Pasha Omar a spus nu taxi.

— Te rog, pledă Catriona. N-ar trebui să fiu aici. Trebuie să plec.

Dar femeia era evident speriată de stăpânul ei ; ea refuză să se lase convinsă, se trase și se grăbi să iasă din cameră.

Catriona își mușcă buzele supărată ; începea să simtă că nu se mai poate descurca. Și nu înțelegea de ce. Era sigură că Rafiq îi acceptase refuzul și fusese pe punctul de a o lăsa să plece, dar când ea pomenise de dr. Kane, totul se schimbase. Pentru câteva clipe se simți neajutorată, o străină pierdută într-o țară străină, dar încrederea ei firească i se întoarse ; era secolul douăzeci și nimeni n-o putea reține contra voinței sale. Ducându-se la telefon ridică receptorul, dar apoi își dădu seama că nu știa numărul centralei. Încercă diferite combi-

nații până auzi că sună undeva. Se auzi o voce și Catriona spuse repede :

– Vă rog, vorbiți englezește ?

Operatoarea nu vorbea, dar găsi pe cineva care știa englezește.

– Cu ce vă pot ajuta ?

– Puteți să-mi dați numărul de telefon al unei companii de taxiuri ? Am nevoie de un taxi.

– Unde sunteți ?

– Lângă Luxor.

– Formați acest număr. Operatorul îi dictă niște numere și Catriona le notă în grabă.

Din nou așteaptă până când găsi pe cineva care vorbea englezește, apoi ceru un taxi care s-o ducă la Mem Habu.

– De unde să vă ia ?

– De la casa lui Omar Rafiq. Se numește Grădina Nilului.

– Ce district ?

– Nu cunosc districtul. Nu vă puteți uita după adresă în cartea de telefoane ?

– Cum putem veni dacă nu știm adresa ?

– Vă rog, încercați, se mișcă Catriona. Este foarte important. O urgență. Trebuie să fac rost de un taxi.

– Vom încerca, acceptă vocea și închise.

Catriona puse receptorul jos cu un oftat de ușurare. În cele din urmă obținuse ceva. Habar n-avea cât va trece până va ajunge taxiul aici, dar se duse în camera ei și-și împachetă toate lucrurile, totuși nu le duse jos, de teamă ca Rafiq să nu le vadă și să bănuiască ce face.

La ora unu, Nadia veni s-o ia la masă, iar ea consideră că-i mai bine să se ducă, pentru a nu

trezi suspiciunile lui Rafiq. Dar el nu era acolo ; doar doamna Aziz și copiii așteptau în mica sufragerie. În timpul mesei, vorbind cu fetele, stătea cu urechile ciulite așteptând sunetul soneriei, gata să iasă și să pună mâna pe taxi, făcându-l să aștepte până își aducea lucrurile. Dar soneria nu sună. Încercă să afle adresa casei, dar doamna Aziz se vede că primise ordine să nu-i spună și o opri și pe Nadia.

Masa se termină și fetele se duseră în camera lor pentru somnul de după-amiază. Catriona se așază pe un scaun, în holul de la intrare, pentru a aștepta taxiul, fără a-i păsa dacă Rafiq o vedea sau nu.

Așteaptă toată după-amiaza, dar nu veni nimeni.

În jur de 4,30, Omar Rafiq veni în hol și se așază în fața ei. Părea amuzat.

— Nu este cazul să mai aștepți, domnișoră Fenton. Am sunat la compania de taxiuri imediat ce ai vorbit cu ei și le-am spus c-ai făcut o greșală.

— Înseamnă că mi-ai ascultat convorbirea ?

El zâmbi dezgustător.

— Bineînțeles. Le-am spus că ești bolnavă — ai făcut insolație și să te ignore dacă-i mai suni.

Catriona așteptase prea mult în ultimele două ore. Se ridică în picioare, cu ochii plini de amărăciune.

— Cunoști pedeapsa pentru răpire — fiindcă asta este ceea ce faci.

Rafiq râse satisfăcut.

— Prostii, domnișoră Fenton. Încerc doar să te conving să accepți postul pe care ți-l ofer.

— Nu convingi, ci exerciți presiuni, îl corectă ea.

El zâmbi ușor.

— Confirmi presupunerea mea ; engleza dimitale este excelentă.

— Așa este și a dimitale. De ce nu-ți înveți singur copiii ?

— Din nefericire, n-am timp. Afacerile mele sunt la Cairo. Vin aici uneori doar pentru câteva zile.

Hotărându-se să continue să-l convingă, Catriona spuse :

— Uite, domnule Rafiq, îmi pare rău că profesoara dimitale de engleză s-a răzgândit, dar poate te pot ajuta ; am câțiva prieteni în Anglia care ar putea fi interesați de această slujbă. Dacă vrei, aș putea să le telefoniez și...

— Dar eu vreau ca tu să le înveți, deci nu este cazul, o întrerupse el nerăbdător. Apoi, folosind șantajul sentimental, întrebă : Nu-ți plac fiicele mele ?

— Bineînțeles că da, dar...

— Nu-ți place această casă ? Nu este confortabilă camera în care stai ?

— Da, dar...

— Salariul pe care ți-l ofer nu este mai mare decât cel de la săpături ?

Temându-se de altă întrerupere, Catriona spuse categoric :

— Banii nu sunt prima mea grijă. Slujba de la șantier mi-ar fi de mare ajutor în cariera mea ; învățându-i pe copiii dimitale, nu mi-ar folosi la nimic.

— Cariera ta ? Ce importanță va avea când ți vei mărita ?

— Dar nu sunt pe cale să mă mărit.

– O vei face cu timpul. Toate fetele se mărită, îi zise el.

Catriona scoase un oftat de uimire, omul se afla încă în Evul Mediu !

– Deci, Domnișoară Fenton, repetă el, insist să rămâi.

– Nu !

– Dar n-ai de ales, nu ?

– Asta este... este sclavagism ! exclamă Catriona furioasă.

Asta îl făcu să râdă și ea se simți ușor caraghioasă, devenind și mai furioasă din cauza nepuținței. Dintr-o dată el păru plictisit de întreaga afacere.

– De ce nu te joci cu copiii ? spuse el nerăbdător, dar pe un ton de comandă, nu ca o sugestie.

Neavând altceva de făcut, Catriona se duse să caute fetele. OK, gândi ea, o să aștept până se va întuneca și toți vor adormi, după care o să mă strecur afară și o să mă duc până la cel mai apropiat oraș, să iau un taxi de acolo. Duse copiii la piscină și ca să-i păzească în timp ce făceau baie, își puse un costum și intră în apă. Totul era în ordine până când sosi Rafiq, dar nu-i plăcea să-l aibă în preajmă atâta timp cât era în costum de baie. Când el își dădu jos halatul, cu intenția vădită de a li se alătura în bazin, ea ieși și se întă-

Rafiq plonjă și înotă câteva lungimi de bazin, după care veni să se joace cu fetele. Era foarte clar că-și adora fiicele ; se juca cu ele prefăcându-se că le urmărește până le prindea și apoi le dădea drumul ușor. Catriona nu se putu abține să zâmbească, dar îl prinse uitându-se la ea și-și

reaminti că jocul pe care-l juca cu fetițele putea fi diferit de cel pe care l-ar fi jucat cu fetele mari. Se întrebă ce se întâmplase cu mama copiilor, dar poate că aceasta era la Cairo, așteptându-și soțul să se întoarcă.

Doamna Aziz veni să ia copiii și Catriona vru să se ducă cu ele, dar Rafiq, stând pe marginea piscinei, cu apa picurându-i pe trup, o prinse de braț.

— O să cinezi cu mine diseară.

Nu era o invitație. Ea-l privi și deveni foarte neliniștită. Nu mai era chip să petreacă o altă noapte în această casă. Catriona decise să se strecoare afară din casă înaintea cinei. Dar era mai bine să nu-l lase să bănuiască ceva, așa că răspunse :

— OK. Unde este sufrageria ?

— Îți voi arăta. Își puse pe el halatul, o conduse în holul de la intrarea principală și arătă spre ,o ușă.

— La opt treizeci, o anunță el.

Catriona dădu din cap și începu să urce scările spre camera ei. Rafiq rămase să se uite după ea, halatul lui alb atârând deschis.

Brusc, se auzi o mișcare afară și apoi ușa din față se deschise atât de violent, încât era să iasă din țâțâni. În hol păși un bărbat. Un european blond. Înalt, cu umeri lați și cu o siguranță arogantă. Văzându-l pe Rafiq se opri și-și puse mâinile în șolduri. Pe buzele lui apăru un zâmbet răutăcios și spuse :

— Bună, Omar. Am auzit că mi-ai răpit expertul în textile !

CAPITOLUL II

Catriona stătea pe scări, împlătită de uimire. Apoi o cuprinsese un sentiment intens de ușurare și-i veni să alerge în hol, dar se opri ; Rafiq nu fusese luat prin surprindere și încintă să-l înfrunte pe intruc.

— Bună seara, doctore Kane, spuse Rafiq amabil, fără a fi intimidat, în aparență. Ce surpriză plăcută.

Doci acesta era Lucas Kane. Catriona stătea nemigădată, ascunsă de balustrada scărilor, dar îi putea observa pe cei doi bărbați. Rafiq avea un aer de superioritate innăscută, moștenită probabil de o sută de generații, dar Kane era sigur pe el, siguranța omului care-și făurise singur succesul în viață. Fizic, Kane era cel mai înalt dintre cei doi, având în jur de un metru nouăzeci, bănuî Catriona, și în timp ce Rafiq era brunet și măsliniu, Kane era blond, iar un bronz arămiu arăta că petrecuse multe ore în soare. Ambii bărbați puteau fi considerați frumoși, dar în feluri foarte diferite ; trăsăturile lui Rafiq erau fine și într-o zi figura lui va deveni plină, dar fața lui Kane nu va fi niciodată altfel decât ascetică, aproape ca de șaim. Ochii egipteanului

erau negri și cu gene lungi, cei ai lui Kane erau de un gri intens.

— Te surprinde, Omar? Sprâncenele lui Kane se ridicară. În mod sigur știai că nu te voi lăsa!

Spre surprinderea Catrionei, Rafiq râse.

— A fost o simplă greșeală, dragul meu doctor Kane. Și greșeala dumitale în întregime. Trebuia să te asiguri să fii la timp la aeroport. Doamna așteptase atât de mult după dumneata, încât atunci când a venit mașina să ia pe altcineva, a crezut că era pentru ea și a fost adusă aici. Firește că a fost binevenită.

— Și de ce nu mi-ai telefonat să-mi spui de... de greșeală?

— Nu mi-am dat seama până n-am întâlnit-o pe doamna... în această dimineață. Pauza lui intenționată întărea faptul că acum era seară.

— Și de atunci? se interesă Kane.

Rafiq zâmbi, știind că fata asculta.

— Doamna a petrecut un timp plăcut, bucurându-se de casa și ospitalitatea mea. De fapt, am încercat s-o conving să rămână aici — din nou făcu o pauză când capul lui Kane se sumeți brusc — ca profesoară de engleză pentru copiii mei, bineînțeles.

— Și doamna s-a lăsat convinsă? întrebă Kane sardonice.

— Hai, doctore Kane, doar nu te aștepti să-ți spun asta? Catriona făcu o mișcare furioasă și Rafiq se întoarse repede în direcția ei. Dar de ce n-o întrebi singur? Te rog, Catriona, coboară... Nu-i nevoie să-ți fie frică de doctor Kane, nu-ți va face nici un rău — în casa mea. Aceste din urmă cuvinte fuseseră rostite pe un ton ironic.

Încet, Catriona coborî pe scări, până când Kane putu s-o vadă. Părul i se udase în timp ce înota și-și desfăcuse coada pentru a-l lăsa să se usuze. Umezeala îl făcuse să se încrețească, așa încât îi încadra fața în bucle mătăsoase care-i mângâiau umerii goi. Ochii lui Kane se măriră, uitându-se la fața ei cu surprindere, dar apoi se uită în jos, văzu cât de sumar era îmbrăcată și expresia i se schimbă. Ochii lui o măsurară și apoi, remarcând halatul deschis al lui Rafiq, se înăspri și deveni nemulțumit. Catriona strânse mai tare prosopul în jurul ei, simțindu-se ciudat de indecentă sub privirea lui răutăcioasă.

— Ei ? întrebă Kane cu asprime. Te-a convins să rămâi ?

Ea-și ridică obrazul.

— Nu. Bineînțeles că nu.

Sprâncenele lui Kane se ridicară surprinse la auzul răspunsului ei ferm, și privirea lui întârzie o clipă pe fața ei, pe obrazul ridicat. Întorcându-se spre Rafiq, spuse mușcător :

— Se pare că ai pierdut partida, Omar.

Rafiq ridică din umeri elocvent.

— Catriona a fost aici doar o zi ; poate că atunci când îți va vedea casa, se va răzgândi.

— Nu dacă are puțin bun-simț.

— Dar este atât de fragilă, atât de delicată. Rafiq își folosea mâinile în mod grăitor și de data asta, ambii bărbați se întoarseră să se uite la ea. Mi-e teamă că va găsi viața prea grea în casa dumitale primitivă și atunci va...

Sătulă să se vorbească despre ea ca și cum nu era acolo, Catriona interveni :

— Am spus deja că nu vreau să stau aici. Vreau să merg la șantier.

— În loc să stai acolo, de ce nu te duci să-ți pui cova pe tine ? întrebă Kane usturător.

Catriona îi aruncă o privire supărată, începând să înțeleagă de ce avea el reputație de tiran.

— Valizele mele sunt deja făcute ; cobor în câteva minute, spuse ea scurt și se grăbi să se ducă în camera ei.

Se șterse cu prosopul la repezeală și se îmbracă, găsi o pungă de plastic pentru costumul de baie și-l băgă în geamantan. Nu se putea descurca singură cu bagajul. Cei doi bărbați stăteau unul lângă altul părând a fi antrenati într-o discuție aprinsă. Catriona strigă :

— Vrea unul dintre voi să mă ajute cu geamantanele, vă rog ?

Ei se îndepărtară. Rafiq făcu un semn unuia dintre servitorii lui, care se afla în apropierea ușii deschise, și omul veni s-o ajute. Când îl urmă jos, ea descoperi că dr. Kane plecase s-o aștepte afară. Și Rafiq aștepta. Luându-i mâna, nu i-o scutură, ci se înclină asupra ei.

— Mi-ai umplut de grație casa, Catriona. Și sunt sigur că o vei face din nou.

— Mă îndoiesc, ripostă ea tăios.

El zâmbi.

— Așteaptă până când vezi casa de la șantier. Oferta mea rămâne deschisă și te vei întoarce curând, Catriona.

Realizând că nu era cazul să-l contrazică, ea spuse :

— N-am zis că-mi poți spune pe nume.

— Dar o să continuu să-ți spun. Și vreau ca tu să-mi spui Omar.

Se întoarse să plece și văzu că dr. Kane se opri în prag și auzise. El râse, dar așteptă până când Catriona se urcă în Land Rover-ul din fața intrării și o dată instalat și el, se aplecă peste geam zeflemisitor.

— Se pare că doamna n-a fost tentată, Omar. Trebuie să mărești prețul în viitor. Râzând iar, îndreptă mașina în josul aleii și prin porțile de lemn ale Grădinii Nilului.

Land Rover-ul sălta pe drumul plin de hârtoape, făcând-o pe Catriona să se țină de bord pentru a-și menține echilibrul. Mașina era veche și zgometoasă, iar locul pe care ședea își pierduse tapițeria. Era exact cum își închipuise inițial și râse cu voce tare.

Dr. Kane se uită la ea.

— Ce este așa de caraghios ?

Ea scutură din cap.

— Nimic.

El bătu cu degetul în volan.

— De ce naibii femeile spun asta când le pui o întrebare ? Este din cauză că-ți închipui că n-aș putea înțelege subtilitatea unei minți de femeie, sau doar din cauză că n-ai nimic în cap ?... „Nimic” o imită el. Când îți pun o întrebare, fă bine și răspunde, femeie ! S-a înțeles ?

Comportamentul lui ar fi intimidat majoritatea femeilor, dar nu pe Catriona. Li era încă recunosătoare că o salvase de Omar. Și făcuse acest lucru într-un fel care o satisfăcea, lăsându-l năuc pe propriile lui trepte de la intrare. Încă era încântată,

ochii strălucindu-i de surescitare. Dar reuși să rămână suficient de calmă.

— Râdeam de vechimea și lipsa de confort a acestei mașini, este exact așa cum îmi imaginasem inițial.

— Și cum ai fost atât de fraieră să te urci în limuzina lui Omar ? întrebă dr. Kane enervat.

— De ce n-ai trimis pe cineva care să mă ia ? accentuă ea, hotărâtă să nu se certe.

— Am făcut-o dar plecaseși.

— Am așteptat o grămadă, spuse ea acuzator.

Cuvintele ei fură aproape acoperite de zgomo-tul unui camion, încărcat cu cămile vii. Se gândi că el n-auzise, dar când depășiră camionul, spuse ca și când era vina ei :

— Ai sosit devreme. De obicei avioanele întârzie și nimeni nu se deranjează să ajungă la aeroport decât o jumătate de oră după timpul prevă-zut pentru aterizare.

— Bănuiesc că nimeni nu s-a deranjat să tele-foneze și să verifice.

O lucire avertizatoare apăru în ochii lui Kane.

— Nu mă provoca ! M-am zbatut ca dracu' să dau de urma ta.

— Cum m-ai găsit ?

— Făcând anchetă la aeroport. Dar a trebuit să aștept schimbul de noapte până am auzit că te-ai urcat în mașina lui Omar. Dintre toate lucrurile tâmpite care se puteau face !

Înmărmurit, Catriona interveni :

— Îmi pare rău că v-am provocat neplăceri, doc-tore Kane, dar era...

— Lucas, o întrerupse el. Numele meu este Lu-cas Kane. La săpături nu umblăm cu formalisme !

Și da, ești o adevărată pacoste. O oficialitate de la aeroport mi-a confirmat că ai sosit dar a trebuit să mituiesc un șofer de taxi înainte de a descoperi unde plecaseși.

— I-ai dat bacșiș? Catriona era șocală. Sper că nu i-ai plătit prea mult ?

Trebuia să se aștepte la asta. Catriona zâmbea în sine și se așeză la loc în scaunul ei. Land Rover-ul încetinise, prin traficul suburbiei Luxorului, presupuse ea. Era aproape întuneric, dar străzile erau încă pline de mașini, taxiuri, autocare cu turiști la fel ca și biciclete, camionete vechi, trăsuri cu cai și cameni care traversau strada la întâmplare. Fiecare apăsa pe claxoane ; era cold, praf, zgomot și total străin. Magic !

Dr Kano — nu, Lucas, trebuia să se concentreze și ea putea să stea liniștită și să-l privească. Aproape de el, nu era așa de blond cum crezuse ; părul îi era șaten, dar decolorat de soare, ca și cum nu s-ar fi obosea să poarte o pălărie. Avea un aer natural de superioritate și ghici că n-avea des nevoie să-și împingă personalul din spate. Catriona se întreba ce avea cu ea ; să-i arate poate cât era de supărat, sau doar pentru că era femeie și trebuia pusă la punct. În trecere, se întrebă dacă era căsătorit, apoi decise că nu putea fi. Nu se comporta ca și cum ar fi fost imblânzit de o companie feminină constantă. Nu se oferise să-i care bagajele, sau să-i deschidă portiera, n-o întrebase cum călătorește cu avionul. Și mai important decât asta, n-o întrebase dacă Omar Rafiq încercase s-o forțeze să rămână. Dar poate că nu trebuia să întrebe ; poate că știa.

Între cei doi bărbați exista o ostilitate ; nu numai că o simțise, ci o văzuse în ochii, în comportarea lor. La suprafață părea doar un duel de cuvinte, dar se întreba cum ar fi și ce pasiuni ar fi stârnite dacă s-ar ajunge la o vrajbă fățișă. Și era intrigată să afle ce făcuse ca doi bărbați atât de diferiți să se afle într-o astfel de opoziție.

Înconjuraseră suburbiile orașului și circulația nu mai era acum intensă. Unele dintre mașinile pe care le depășiseră aveau luminile aprinse, altele însă nu se deranjaseră ; părea să fie o chestiune de bun-plac, sau poate nu le funcționau farurile. Ochii ei se întoarseră la profilul dur al lui Lucas.

— Deci ce concluzii ai tras ? întreabă el ca din întâmplare.

— Asupra cărui lucru ? întreabă ea prudentă.

— Eu. Mă studiezi de mult timp.

Ea clipi, luată prin surprindere, dar gândindu-se c-ar trebui să-și satisfacă curiozitatea, se interesă :

— Mă întrebam de ce dumneata și Omar Rafiq sunteți așa de țepoși.

— Țepoși ! râse el. Un cuvânt potrivit. N-am nici un motiv să-l plac.

El o privi cercetător.

— De unde atâta interes ?

Catriona dădu din umeri.

— Mi-ar plăcea să știu de la ce m-ai salvat.

— Nu te-ar fi lăsat să pleci !

— Nu.

Lucas râse iarăși, de data aceasta amuzat cu adevărat.

— Bănuiesc că te-ai văzut sfârșind în haremul lui. I-ai spus că te îndreptai spre șantierul arheologic ?

– Da, bineînțeles.

– De aceea, voia să te țină acolo, doar ca să mă enerveze.

O remarcă increzută pe care Catriona o găsi extrem de iritantă.

– Și dacă mă hotăram să rămân ?

Cu o ridicare din umeri, Lucas zise :

– Este o ipoteză ; dar n-ai făcut așa.

– Mi-a oferit cu mult mai mulți bani decât imi oferi dumneata. Dublu, de fapt, se laudă ea.

– Atunci ai fost proastă că n-ai acceptat, ripostă el calm.

Catriona îl lăsa să se descurce pe un drum aglomerat, apoi se interesă din nou :

– Încă nu mi-ai spus de ce nu-l plăci.

– Pur și simplu nu-l plac.

– Dai de ce ?

El îi aruncă o privire iritată.

– Ce femeie pisăloagă ești. Chiar vrei să cunoști atât de repede politica săpăturilor ?

– Da.

Gura lui se strâmbă puțin la răspunsul ei lipsit de echivoc.

– Bine, dacă vrei să știi... Omar s-a oferit să sponsorizeze șantierul, dar a dat înapoi în ultima clipă.

Deci despre asta era vorba, despre bani. Catriona cunoscuse un moment trecător de dezamăgire, care se schimbă în supărare când își dădu seama că fusese folosită drept gaj în neînțelegerea lor. Omar se amuzase pur și simplu, încercând s-o sperie ? Pericolul pe care-l simțise fusese doar în închipuirea ei ? Acum i se părea o prostie faptul

că se gândise la ea însăși ca o victimă a sclavagismului alb. Dar fusese singură într-o țară străină, privată de libertate și cunoscuse o senzație de neliniște, dacă nu de teamă. Și asta numai din cauză că doi bărbați nu se sufereau !

— Cât de departe este ?

— Doar câteva mile. Imediat intrăm în deșert ! Ai mai fost vreodată în Egipt ?

— Nu.

— Atunci ori o să-l iubești, ori o să-l urăști, nu există jumătăți de măsură când este vorba de Egipt.

— De cât timp ești aici ?

— La acest șantier arheologic de trei ani.

— Ai descoperit un mormânt nou, nu-i așa ?

— Ai citit ceva. Da, aproape cu nouă ani în urmă. N-a fost o descoperire majoră, fusese jefuit, dar existau câteva picturi murale foarte interesante.

— Trebuie să fi fost tânăr atunci, remarcă fata fără să se gândească.

— Oh, da, eram foarte tânăr atunci, încuviință el sardonice.

— N-am vrut să insinuez că nu mai ești tânăr, se scuza ea, temându-se că-l jignise.

Totuși el ar fi fost foarte superficial dacă s-ar fi simțit insultat de o astfel de remarcă întâmplătoare.

— Știu ce vrei să spui. Aveam douăzeci și patru de ani, pe care unii oameni o consideră o vârstă prea necoaptă ca să dirijezi niște săpături și să găsești ceva.

Deci asta era ; Catriona îi ceru scuze în gând, evident că era vorba de critica profesionalismului lui cea care-l rodea. Schimbând subiectul, ea continuă cu întrebările :

— Câți oameni sunt în echipa dumitale ?
— În principal cinci : eu sunt directorul domeniului și delegatul meu este supraveghetorul nostru, Bryan Stone. Apoi avem un specialist în ceramică, Harry Carson, care este în acest moment la Cairo, în concediu, și expertul în semințe și plante, Mike Pearson. Cel de al cincilea om este Mohamed Shalaby, care este inspector din partea autorităților egiptene.

— Nici o femeie ? întrebă Catriona cu sentimente amestecate.

— Este Lamia, nevasta lui Mohamed. Ea nu face oficial parte din echipă, dar conduce casa, supraveghează servitorii, lucruri de acest fel.

Părăsiseră zona centrală cu copaci și câmpuri, drumul nu mai era asfaltat, devenise accidentat. În față se vedeau niște lumini care se dovediră a fi ale unui sătuc cu case de pământ. Meraseră prin el, continuară încă niște sute de metri, apoi Lucas trecu printr-o poartă cu arcadă și opri în curtea unei case. Ca și Grădina Nilului, casa avea două niveluri și era împrejmuită de un zid. Nu exista grădină, nici fântână arteziană, nici o ușă deschisă cu o servitoare care să te întâmpine și o dată intrată înăuntru, categoric nici un pic de aer condiționat sau o urmă de lux. Era o casă modestă, construită să dureze pe durata excavațiilor. Mobila era veche și ponosită, fără nici un stil. Dar cel puțin exista lumină electrică, chiar dacă becurile nu aveau abajururi.

Catriona stătu pe coridor, se uită în jur și râse iarăși.

— Ce-ți mai trece prin cap ? se interesă Lucas lăsând geamantanele să cadă pe podea.

– Multe și mărunte, recunosc Catriona.

El zâmbi și ei îi plăcu.

– Așa credeam și eu. Hai să-i cunoști pe ceilalți.

O conduse printr-o intrare acoperită cu draperie într-o cameră din stânga care servea evident ca încăpere de zi comună. Într-un colț se afla un televizor, dar programul era în arabă și doar un singur bărbat se uita. Ceilalți doi bărbați erau așezați la o măsuță, jucând șah, și o femeie stătea pe o canapea, citind o revistă. Toți se întoarseră când intră Lucas. Un lung moment fu o tăcere totală și Catriona se simțea ca un exponat al grădinii zoologice în timp ce ochii lor o evaluau. Unul dintre bărbații de la masă, de vârstă mijlocie și cu pielea arsă de soare, fu cel care vorbi primul.

– Deci ai găsit-o.

– Da. Ajunsese în casa lui Omar Rafiq. Lucas se întoarse spre Catriona. Acesta este Bryan Stone, supraveghetorul. Și acesta este Mike Pearson, expertul nostru în plante.

Celălalt jucător de șah se ridică să-i strângă mâna. Era mai tânăr, în jur de treizeci de ani, și părea total absent, ca și cum se gândea la altceva.

– Bună. Catriona Fenton, nu-i așa ?

– Da. Bună.

– Și el este colegul nostru egiptean, Mohamed.

Bărbatul care se uitase la televizor se ridică și el.

– *Kayf haalak, tasharafna be-mearefatak*, spuse el inclinându-se peste mâna ei.

– Ce mai faceți ? Încântat să vă cunosc, traduse Lucas.

Catriona zâmbi și scoase unicul cuvânt arab pe care-l știa :

— **Shokran.** Mulțumesc.

— Iar ea este Lamia, soția lui Mohamed.

Catrionei îi plăcu înfățișarea lui Mohamed, dar nevastă-sa era cu totul altceva. Aceasta nu se deranjă să se ridice ci-i întinse o mână indolentă. În jur de treizeci de ani, era brunetă și atrăgătoare, dar ochii îi contraziceau prima impresie.

— Bună, îi zâmbi Catriona. Îmi pare rău că nu vorbesc araba.

Lamia ignoră încercarea prietenoasă răspunzând într-o engleză perfectă :

— Ce ciudat că te-ai rătăcit. Suna de parcă gândea despre Catriona că era de o prostie extremă. Ce face Omar ?

— Îl cunoști ?

— Bineînțeles, altfel de ce aș întreba ? Din nou vorbea de parcă o considera proastă.

Dar Catriona se comportă la fel de bine.

— Făcea foarte bine, răspunse ea, adăugând... Ce ciudat, cunoscându-te atât de bine, să nu-ți trimită complimente, sau să menționeze numele dumitale.

! se păru că-l aude pe Lucas chicotind în spatele ei, dar nu era sigură. Ochii Lamiei se îngustară, dar înainte ca aceasta să poată vorbi, Lucas spuse :

— Noi n-am mâncat. Este ceva pregătit pentru noi ?

— Bucătarul v-a așteptat. Îi voi spune că sunteți aici.

Lucas o lăsă să plece, fără a se oferi să se ducă în locul ei.

— O să-ți arăt camera ta, îi spuse Catrionei.

Luă geamantanele și ea urcă scările cu sacoșa de mână. Suprafața neregulată a pereților fusese zugrăvită în alb, probabil așa fusese toată clădirea, dar acum erau cam murdari, și deși în camera de zi erau câteva tablouri, în altă parte nu se afla nimic. La primul nivel erau șase uși ce dădeau pe un palier. Lucas arătă spre una în fața scărilor.

— Acea este baia. O folosim toți. Și apa este puțină, așa că avem voie să facem doar două dușuri pe săptămână. De ce râzi ?

— De la sublim la ridicol, cită Catriona.

El nu făcu nici un comentariu.

— Aceasta este camera ta. Deschise ușa din dreapta scărilor, îi luă geamantanele și le trânti pe pat. Ne vedem la parter în zece minute.

Camera era curată și poseda strictul necesar : un pat, un lighean mic, o masă cu o lampă pe ea și un scaun. Catriona văzuse fotografii din celulele închisorilor, care arătau mai bine. Și era atât de sărăcăcios ; pereți albi, ferestre înalte fără drapezii și o acoperitură gri pe pat. Cu o calificare în artă și design, lipsa de culoare o deranja cel mai tare, dar va fi primul lucru de care se va ocupa. Dacă urma să petreacă șase luni aici, atunci va trebui să introducă o pată de culoare în viața ei.

În lighean exista apă rece și prosoapele erau curate. Catriona își spălă fața și mâinile, își pieptănă părul, se rujă puțin și coborî să cineze cu Lucas Kane.

Suflăgeria avea doar o masă mare cu șase scaune. Dar era o față de masă, deși pătată, și o carafă cu vin. Mâncarea, adusă de un băiat îmbră-

cat într-un cămășoi alb, era bună. Conversația, totuși, nu era la fel.

— Ți-a spus Omar ceva despre mine ? întrebă Lucas.

— Doar că te cunoaște.

— N-a spus nimic despre săpături, sau despre echipă ?

— Doar că voi găsi casa foarte neconfortabilă și nu-mi va plăcea aici.

Buzele lui Lucas se rotunjiră într-un zâmbet la auzul acestora și dădu din cap satisfăcut, făcând-o pe Catriona să se întrebe ce ar fi trebuit să-i spună Omar. Schimbând subiectul, el se interesă :

— Ce experiență ai ?

Grea întrebare.

— Nu mi-ai văzut Curriculum vitae ? Totul este scris acolo.

— Da, sigur, dar aș vrea să aflu amănunte.

Va afla. Cu un oftat în sine, fata îl informă :

— Mi-am luat diploma în artă și design și mi-am făcut lucrarea despre influența costumelor vechi în moda de astăzi. Apoi am lucrat șase luni în departamentul de conservare a textilelor dintr-un muzeu și după aceea...

— Nu s-au oferit să te păstreze în continuare ? o întrerupse Lucas.

— Nu, nu-și puteau permite. N-aveau fonduri și-i țineau pe noii absolvenți doar câte o jumătate de an, fiindcă nu trebuiau să-i plătească prea mult.

El încuviință, satisfăcut în aparență.

— Și după aceea... ? o îndemnă el.

— Am lucrat în industria textilă, lărgindu-mi cunoștințele și experiența.

Vorbise despre asta dar nu tot, în raportul de activitate, pentru a acoperi lipsa de slujbe pe care trebuise să le facă să-și câștige existența. În perioada de recesiune în care se afla Anglia, nu existau servicii pentru o fată tânără și ambițioasă cu idei proprii. Și felul în care arăta n-o ajutase ; trecuse prin diferite interviuri, dar curatorii de muzee și patronii în perspectivă, văzându-i silueta delicată și frumusețea blondă, refuzau s-o ia în serios, sau se gândeau că fata se va mărita și va pleca.

O dată, obținuse slujba pe care o voia cu adevărat ; design de costume pentru o companie de operă care lansa o întreagă producție. Pentru un timp, totul mersese bine, dar din nou lipsa de finanțe intervenise, sponsorii lor dând faliment, lăsând pe drumuri mulți oameni printre care și Catriona. O vreme după aceea, fusese chelneriță, până când găsisse o slujbă la o companie de confecții, unde trebuia să supravegheze personalul lucrător compus în majoritate din femei care emigraseră. Nu era satisfăcătoare, dar cel puțin lucra în domeniul veșmintelor — până în ziua în care se plânsese de condițiile de salarizare a femeilor și fusese imediat destituită. Dar cum să explice aceste lucruri unui bărbat care nu fusese niciodată în căutare de lucru, avusesese propriile lui săpături la douăzeci și patru de ani, și nu se uitase niciodată în urmă ?

Ochii lui gri păreau să-i citească gândurile.

— Mai amănunțit, ordonă el scurt.

Catriona așa făcu. Nu minți, dar înfrumuseță slujbele pe care le avusese, trecându-le sub tăcere pe cele care nu meritau a fi amintite, în special cea de chelneriță.

Nu-l păcăli, se gândise la asta de când îl văzuse. Când termină de vorbit, Lucas spuse :

— Deci, în afară de cele șase luni la muzeu, cu doi ani în urmă, n-ai nici un fel de experiență în textilele vechi și în special în cele ale vechiului Egipt.

— De ce a plecat ultimul expert în textile ? întreabă Catriona.

Ochii lui scăpărară.

— Din motive personale, răspunse el.

Dar ea nu se lăsă.

— Ce motive personale ?

— Nu te privesc pe tine. Ea a considerat că trebuie să plece.

— Ea ? Era o femeie ?

— Nu sunt mulți experți în textile în zilele noastre. Înainte ca ea să poată răspunde de... Încetează să schimbi subiectul. Ai sau nu ai experiență în textilele egiptene vechi ?

— Nu. Dar eu...

— Cu alte cuvinte, ai obținut slujba mințind, spuse Lucas cu asprime. Se încruntă supărat. Nu-mi place minciuna. Îmi poți da un motiv ca să nu te imbarc în primul avion și să te trimit în Anglia, încercându-te cu costurile călătoriei ?

— Da, răspunse Catriona prompt. N-ai pe nimeni altcineva. Și știu că sunt în stare să fac treaba asta.

— Poți ? Ochii lui se opriră pe fața ei cinstită și dârză. Dacă aș crede c-aș putea obține un alt expert repede, m-aș descotorosi mâine de tine. Dar așa cum stau lucrurile... Dădu din umeri. N-am de ales decât să te pun la încercare.

– Mulțumesc, spuse ea jenată.

– Păstrează-ți mulțumirile, ripostă el cu bruschete. Te voi pune la încercare dar amintește-ți, te voi urmări ca un șoim, deci să nu crezi că-ți vei putea acoperi greșelile sau să scapi așa ușor. Și mai întâi o să te apuci de citit și studiat înainte de a pune mâna pe cea mai mică bucăciță de țesătură din acest șantier arheologic.

– Urma să-ți spun că deja am făcut asta din momentul în care am aflat că exista o șansă să lucrez aici.

– Bine, primul lucru mâine, o să aflăm ce trebuie să știi.

Profund recunoscătoare că nu va fi trimisă înapoi, în Anglia, Catriona oftă ușurată, dar nu lăsă să se vadă.

– La ce oră începem ?

– Mic dejun la cinci treizeci. O observa așteptându-se s-o vadă nemulțumită, dar Catriona se mulțumi să încuviințeze din cap. Apoi luăm o pauză în jur de ora unsprezece și după aceea lucrăm la șantier până la trei. Ne întoarcem aici să mâncăm ceva la ora patru și de obicei ne petrecem seara examinând descoperirile, reparând ceramica și făcând conservările de bază.

– Înțeleg. Poate-mi poți spune ceva despre săpăturile la care lucrați.

Lucas se uită la ceas.

– Mâine. Am ceva treabă înainte de a merge la culcare. Își dădu scaunul la o parte. Te poți duce să despachetezi. Noapte bună.

Catriona aștepta al doilea fel de mâncare, dar evident, asta era tot.

— Noapte bună.

Îl urmă afară din încăpere și-l văzu intrând în camera din apropiere, una în care ea nu fusese încă. Făcând așa cum îi sugerase Lucas, ea urcă scările să-și despacheteze lucrurile, agățând unele haine pe cuier, iar cele mai multe lăsându-le în valizele pe care le împinse sub pat. Casa era foarte liniștită; era de presupus că toți se culcau de vreme, dacă trebuiau să se scoale la ora cinci. Hotărându-se să facă la fel, Catriona se duse în căutarea băii. Nu semăna cu nici una dintre băile pe care le văzuse până atunci. Într-un cuvânt, nu-și merita numele. Semăna cu o cocină. N-avea cadă, iar dușul era o glumă. Încălzirea era electrică dar apa era călăie și curgea intermitent, pentru a fi strânsă într-un lighenaș de unde era refolosită. Probabil de următoarea persoană, gândi Catriona strâmbându-se. Amintindu-și că i se permiteau doar două dușuri pe săptămână și hotărând c-ar fi mai bine să facă duș a doua zi, merse în camera ei și se spălă cum putu.

Așezându-se în pat, Catriona își luă cartea pe care și-o adusese cu ea și începu din nou să citească, pentru a se informa pe cât posibil pentru ziua de mâine. La ora unsprezece stinse lumina, pentru că era obosită, dar patul era tare și gloduros, iar în cameră era prea cald.

Ceasul ei deșteptător fusese pus la ora cinci, dar când sună, ei i se păru că abia adormise. Trecură câteva minute până Catriona își aminti unde era și se ridică repede în șezut. Astăzi urma să fie o perioadă de încercare. Se sculă în grabă, rămase goală în fața lavoarului să se spele cu apa caldă,

se îmbracă în pantaloni și cămașă, iar părul și-l împleți în coada ei clasică. Nici un fel de fard, astăzi, voia să pară cât mai eficientă și intelectuală — ceea ce, după părerea ei, însemna să fie cât mai puțin feminină în ochii unui bărbat. Ceea ce nu era ușor ; indiferent cât încercase, Catriona nu reușise niciodată să arate altfel decât elegantă.

Lamia nu-și făcu apariția la micul dejun, dar tot restul echipei era acolo. Nimeni nu vorbea prea mult. Ochii lui Lucas o măsurară când ea spuse bună dimineța, dar în afara faptului că dădu din cap, el nu spuse nimic. Imediat ce terminară, toți se înghesuiră în Land Rover, să parcurgă distanța scurtă până la excavații. Afară, soarele încă nu se ridicase și era o răcoare plăcută. Nu existau copaci și nici alte case în apropiere, ci doar întinderea deșertului, întreruptă de niște movile la orizont ; câmpia se transforma în munți, din spatele cărora răsărea soarele. Era foarte frumos. Catriona se opri să privească, și ar fi stat mai mult, dar Lucas porni motorul și ea trebui să fugă și să sară lângă Mahomed.

Fu lăsată în grija lui Bryan Stone. Acesta luă Land Rover-ul și o conduse în jurul săpăturilor, explicându-i că era vorba de o așezare din anul 1400 înaintea lui Cristos. Era o zonă mult mai întinsă decât se așteptase ea. Erau rămășițe ale templelor și palatelor, cartiere rezidențiale întinse și Bryan îi spuse că existau morminte construite în stâncile ce se vedeau în depărtare în deșert.

— Ne concentrăm asupra caselor din partea de nord, îi zise el. Este un grup de case mari înconjurate de altele mai mici.

— Dar restul oraşului ?

— Alte echipe, din diferite ţări, lucrează în alte părţi, dar majoritatea lucrează iarna, când este mai răcoare. Francezii sunt încă aici, dar ceilalţi au plecat acasă şi se întorc în octombrie sau noiembrie.

— Şi cum de mai lucrează echipa noastră ?

Bryan râse scurt.

— Este vorba de Lucas ; vrea să termine treaba.

— Ca să se mute în altă parte ?

— Parţial da, dar în special fiindcă este nerăbdător să descopere ce-l de descoperit. Este obsedat de tot ce este ascuns în nisip şi nu mai are răbdare să afle secretele.

Sindromul comorilor îngropate, gândi Catriona. O boală care, odată ce te cuprinde, este imposibil să mai scapi de ea. Şi Lucas trebuie să fi fost prins, de vreme ce descoperise mormântul, la o vârstă foarte tânără.

— Te duc înapoi acolo unde lucrăm, îi spuse Bryan.

Aproape doisprezece lucrători, care veniseră pe jos din satul vecin, erau strânşi în jurul lui Lucas care le spunea unde să lucreze. Trimise doi oameni cu Bryan, zicându-le altor doi să-l urmeze împreună cu Catriona.

— Asta este curtea uneia dintre case, le explică el când ajunseră la o anumită parte a ruinelor. Vreau să lucraţi la acest perete, înlăturând nisipul cu grijă şi examinând cu atenţie. Când aţi umplut unul dintre aceste coşuri, Gamel îl va lua şi-l va duce în altă parte.

— Dar dacă găsesc ceva ? întrebă Catriona, încercând să-și înlăture nervozitatea din voce.

— Înregistrează în acest caiet și pune cu grijă deoparte. Mă voi uita la ce ai găsit când vom face pauză. OK ?

— E-n regulă, replică fata.

Lucas se îndepărtă. Catriona îl urmări plecând, silueta lui înaltă lăsând o umbră mare pe nisip, apoi se așeză în genunchi și se puse pe treabă. Mai fusese la săpături, dar niciodată în nisip. Începând de la un colț mătura nisipul cu grijă. Găsi câteva pietre care păreau obișnuite, dar temându-se să nu facă vreo greșală, i le arătă lui Gamel, ridicând din sprâncene. Acesta le privi în treacăt, le puse în coș și se întoarse s-o privească în continuare.

Apoi înlătură nisipul de pe altă piatră pe care o puse deoparte. Tocmai voia să continue când văzu o pată de culoare sub piatra pe care o scosese. Pentru o clipă înmărmuri de surpriză, apoi cu foarte multă grijă începu să dea nisipul la o parte. Era o bucată de stofă, teribil de decolorată, dar era clar că fusese odată albastră. Abia îndrăznind să respire, de teamă să n-o rupă, Catriona o scoase cu grijă. Extraordinar, gândi ea, am găsit ceva în prima mea zi !

Luând o perie moale din sacoșă, curăță ușor bucata de material, cu inima bătându-i tare. Uitându-se mai îndeaproape se încruntă și o atinse cu vârful degetelor — țesătura era scorțoasă. Luând tava pentru obiecte, pe care i-o lăsase Lucas, puse țesătura înăuntru și scrise în caiet. Apoi continuă să lucreze.

Gamal și băiatul căraseră câteva coșuri cu nisip când sosi vremea pauzei. Se făcuse mult mai cald și ea-și pusese o veche caschetă de sport pentru a-și proteja ochii. Catriona se ridică în picioare și merse acolo unde ceilalți se strânseseră sub un acoperiș din frunze de palmier. Lucas avea o masă unde-și înregistra descoperirile și le marca pe harta șantierului. Băiatul din casă adusese o cutie cu câteva sticle de apă minerală rece. El îi oferă Catrionei un pahar de plastic pe care i-l umplu și fata bău cu sete, înfierbântată și transpirată.

Ceilalți stăteau în jur și beau, fără a vorbi, și nimeni nu se uita la ea. Catriona mai ceru un pahar cu apă, încercând să nu pară emoționată, și hotărâtă să nu vorbească ea prima.

— A găsit ceva ceva ? întrebă Lucas. Ceilalți scutură din cap. Dar tu, Catriona ? întrebă el cu o voce obișnuită.

Ea lăsă să i se vadă emoția.

— Am găsit ceva.

— Ai găsit ? Nemaipomenit ! Ce este ?

Ea-i întinse tava cu grijă.

— O bucată de îmbrăcăminte, spuse ea pe un ton reținut.

Lucas luă bucata cu o pensetă și o privi cu atenție.

— Ai vreo idee ce-ar putea fi ?

— Printre altele, am, spuse ea surescitată.

— Chiar ? Ce ? Toți se strânseseră în jurul ei.

— Ei bine, va trebui să fie rescrise cărțile de istorie ! Acest petec dovedește — făcu o pauză pentru efect — că foloseau material de blugi cu 1400

de ani înainte de Cristos. Și cred că-i o bucată din
jeanșii lui Tutankamon !

Se auzi un hohot de râs și chiar Lucas zâmbi;
deoarece chiar el pusese bucata acolo așteptându-
se s-o păcălească, dar ea nu se lăsase dusă. De
data asta, Catriona se gândi că marcase un punct.

CAPITOLUL III

Catriona fu bucuroasă când în cele din urmă terminară cu munca din acea zi. După acea primă pouză, lucrase la umbră, dar se simțise teribil de înfierbântată și însetată. Nu găsisese nimic interesant; ceea ce o surprinse ; imediat ea-și dăduse seama de păcăleala care i se trăsese, știuse că Lucas nu va avea încredere în ea până n-o va verifica.

Toți erau tăcuți pe drumul de întoarcere, fiind obosiți și flămânzi. Ligheanul din camera Catrionei fusese din nou umplut cu apă, dar dacă fusese rece, acum era călâie. Încercând să înlăture gândul la baia din casa lui Omar, își scoase hainele și se spălă, lăsând apa că curgă peste pielea încălzită. Chiar dacă purtase cascheta, părul părea plin de nisip și ea și-l perie cu putere, ceea ce o făcu să se încălzească iarăși. Găsind o fustă și o bluză, se schimbă în ele, se fardă puțin și coborî pentru masa principală a zilei.

Lamia nu era acolo, așa că toți vorbiră doar despre săpături și un zid interesant pe care muncitorii începuseră să-l scoată la iveală. Catriona stătea și asculta, avidă să învețe cât mai multe. Lucas se uita din când în când la ea și fata se întreba dacă nu cumva se așteaptă ca ea să participe la con-

versație, dar avea atât de puțină experiență încât considera că-i mai bine să tacă decât să se facă de râs. Dar ofta în sine, bănuind că scădea și mai mult în stima lui.

După masă toți se duseră în camera de zi, cu excepția lui Lucas care merse în biroul lui. Chiar și aici ei erau legați de săpături, fiindcă pe un perete se afla o hartă a șantierului. Mohamed dădu drumul la televizor, dar Bryan și Mike se așezară în fotolii să-și citească ziarele sosite din Anglia, cât fuseseră la lucru. Catriona se duse să studieze harta, făcând legătura cu ceea ce văzuse în acea dimineață.

Încă stătea în fața acesteia când Lucas veni peste zece minute. Traversând camera și venind lângă ea, o întreabă :

- Ai găsit locul unde ai fost ?
- Da. Aici. Ea arată spre colțul unde fusese plasat petecul de jeans.
- Cel puțin poți citi o hartă.
- Pot de asemenea citi că sapi zona de peste șase luni, spuse Catriona înțepată. Mi-am pierdut toată ziua.
- Nu dacă înveți să lucrezi în nisip și ce să cauți.
- Și mâine ? se interesă ea, nefiind în stare să nu-și mențină acreala din voce. Voi face din nou „practică” ?

Cu ochii îngustați, Lucas zise :

- Asta te deranjează ?

Reușind să-și controleze supărarea, ea dădu din umeri.

- Mă plătești pentru timpul meu, așa că dacă...

Ușa se deschise în spatele lor. Catriona se uită în jur și văzu că intrase Lamia. Dar felul în care arăta aceasta, o surprinse. Era limpede că Lamia fusese la coafor și părul ei era pieptănat altfel, dat pe spate și strâns într-un coc la ceafă. Purta o rochie strâmtă de mătase roșie cu accesorii negre și era machiată puternic, ochii ei subliniați cu negru și buzele pline amintindu-i Catrionei de o veche pictură egipteană. Părea matură și sofisticată și complet nelalocul ei în această casă primitivă.

Capetele tuturor bărbaților, incluzându-l și pe al soțului ei, se întoarseră către ea, dar Catriona remarcă faptul că ea nu-l privi mai întâi pe Mohamed, ci pe Lucas.

Catriona îl privi și ea pe Lucas, curioasă să-i urmărească reacția. Ochii lui trecură peste Lamia, dar în afară de o ridicare ironică a colțurilor gurii, expresia lui nu se schimbă.

— Te duci undeva special, Lamia ? întrebă Lucas cu ochii pe femeie.

— Am fost la Luxor, răspunse Lamia, ridicându-și bărbia.

— Oh, înțeleg. Presupun că la cumpărături. Ai găsit ceva interesant ?

El părea să apese pe ultimul cuvânt și Catrionei i se păru că Lamia se înroșise puțin, dar sub atâta machiaj era greu de ghicit.

— Am cumpărat câteva lucruri. Mohamed avea nevoie de niște cămăși noi.

— Ce drăguț din partea ta să te gândești la el.

În vocea lui Lucas era o notă de sarcasm și Catriona era sigură de acum că exista ceva dubios aici. Mohamed nu părea conștient de asta. După ce-și salutase nevasta, se întorsese din nou la televizor;

aparent interesat de știri. Bryan și Mike se întorseseră la ziarele lor, dar Catriona era sigură că încă trăgeau cu urechea.

— Și ai comandat toate articolele de care avem nevoie, în timp ce erai atât de ocupată cu cumpărăturile tale ? întrebă Lucas.

— Bineînțeles. Vor fi livrate săptămâna viitoare.

— Toate ?

Lamia părea ușor iritată.

— Așa au spus !

— Ai controlat dacă au trecut totul în stoc, ai controlat personal ?

Iritarea celeilalte femei crescuse.

— Te aștepti să mă uit printr-un depozit plin de praf și mizerie ? Să număr cutiile și lăzile de pe dusele ?

— Da, Lamia, mă aștept. Și știi foarte bine acest lucru. Se presupune că ai sarcina aprovizionării. Dacă nu este totul controlat și numărat, vom fi furati, așa cum am fost și în trecut. Și nu ne putem permite asta. Lucas nu ridicase vocea, ci vorbise pe un ton obișnuit, dar se simțea amenințarea când spusese... Dacă nu se poate avea încredere în tine că vom fi aprovizionați corect, atunci nu mai ai ce căuta aici. Înțelege ?

Lamia îl privi bosumflându-se.

— Mărfurile vor fi toate aici. Așa am spus, nu ? Și luându-și poșeta, ieși furioasă din cameră.

Întorcându-se spre hartă, ca și cum incidentul n-ar fi avut loc, Lucas spusese :

— Când o să fiu sigur că știi ce să cauți, atunci și numai atunci, te voi lăsa liberă în partea de șantier pe care n-am săpat-o încă. Măine poți lucra cu Mike. Aici... Arată cu degetul un loc ce se afla cam

la o sută de metri de unde fusese în acea zi... Acolo era odată o grădină cu un bazin și ne așteptăm să găsim lucruri interesante. Se întoarce cu fața la ea. Dar acum aș vrea să vii cu mine.

Catriona îl urmă în camera care se presupunea a fi biroul lui. Avea o ușă grea de lemn, pe care Lucas o deschise cu o cheie ce atârna la brâul lui. Încăperea avea rafturi de metal și în mijloc se afla o masă mare de lucru deasupra căreia atârnavă tuburi cu neon.

— Aceasta este camera în care păstrăm ce găsim și facem operațiunile primare de conservare. Tot ce are nevoie de muncă mai multă merge la un atelier al muzeului.

— Dar ceva prețios ? nu rezistă Catriona să întrebe.

Lucas râse scurt.

— Presupun că prin „prețios” te referi la aur sau bijuterii. De ce la asta se gândesc mai întâi oamenii, mai ales femeile ? Acesta este un oraș, nu un mormânt, femeie. Vom găsi obiecte interesante de gospodărie — care sunt la fel de **prețioase** în ochii unui arheolog.

— Dar cu greu pot fi comparate cu comorile găsite în mormântul lui Tutankamon.

— Le-ai văzut ?

— Da, când au fost expuse la Londra.

— Cu ani în urmă. Voi încerca să aranjez pentru tine să te duci și să vezi muzeul din Cairo.

— Mulțumesc, zise Catriona plăcut surprinsă.

Lucas continuă :

— Cu lipsa ta de experiență, îți voi da ocazia să studiezi unele din țesăturile pe care le au acolo. De la tunica lui Tutankamon până la lenjeria de corp

și un model de atelier de țesut. Și scoate-ți din cap, pentru numele lui Dumnezeu, gândul de a găsi un mormânt plin de comori. Poți învăța mai multe dintr-un sat de lucrători decât dintr-un mormânt.

– Chiar așa ? spuse Catriona neincrezătoare. Credeam mai interesante cavourile cu mumii și că acestea conțin cele mai multe informații despre oameni și modul lor de viață.

– Unde ai citit asta ? Vorbești ca din carte.

– Am citit mult în legătură cu subiectul, recunosc Catriona.

– A citi nu se compară cu experiența practică, spuse Lucas disprețuitor. Mai ales când este vorba de textile.

Simțind că nu putea câștiga, Catriona fu tentată să zică :

– A citi despre un subiect ajută întotdeauna.

– Adevărat ? Hai să vedem ce știi. Făcu semn către un scaun. Stai jos.

Catriona se așeză, oarecum nemulțumită, întrebându-se în ce se băga. Îl urmări pe Lucas cum se duce la rafturi și selectează câteva tăvi cu exponate. Părea să știe cu exactitate pe care s-o ia și ea-și dădu seama că o provocase intenționat, și că asta urmărise tot timpul. Dar era inteligent din partea lui că o lăsase să creadă că era din vina ei.

Aducând tava, Lucas o puse în fața ei și o descoperi. Așezându-se lângă ea, spuse :

– OK, ce-mi poți spune despre această bucată de îmbrăcăminte de aici ? Arată cu degetul spre un sac transparent.

Nu era prima dată când un custode de muzeu sau altcineva stătea lângă ea și-i puneă întrebări.

În afara unei dorințe firești de a nu face vreo greșală, înainte nu se simțise deranjată, dar acum Catriona găsea dificil să se concentreze asupra articolului. Era conștientă că Lucas o observa, era conștientă de apropierea lui. Trebuie că el făcuse duș și se răsesse după ce se întorsese, fiindcă îi simțea mirosul after-shave-ului. Și prezența lui fizică era puternică fiindcă era atât de înalt, atât de viril.

Brusc, instinctul o făcu să se teamă de propriile ei simțuri. Creierul fetei intra în alertă și se concentra numai asupra probei la care era supusă. I se permise să ia peticul din pungă, cu penseta, să-l examineze la microscop. Se încruntă concentrată și răspunse. I se aduse un alt articol și procedura reîncepu. Pentru că locul se presupunea a fi din anul 1300 înainte de Cristos, Catriona se concentrase pe studiile ei recente asupra acestei perioade, dar Lucas strecurase obiecte și din altă perioadă, ceea ce o făcu pe fată să fie derutată un timp până își dădu seama. Răspunse cât se pricepea de bine, dar nu era sigură că avea dreptate.

Câteva ore mai târziu, terminară cu lucrurile din ultima tavă și Lucas se ridică. Catriona scoase un oftat de ușurare și începu să se relaxeze. Luând tăvile, Lucas le puse la loc cu grijă. Ea-l aștepta să vorbească, să-i spună cum se descurcase, dar fiindcă el tăcea, fata întrebă nerăbdătoare :

- Am trecut testul la care m-ai supus ?
- Credeam că vrei să-mi arăți că studiul este egal cu experiența.
- Nu, asta voiai dumneata ca eu să gândesc? Ai avut tot timpul acest test în minte. Ce altceva te-a făcut să mă aduci aici ?

El se așează pe marginea mesei.

— Se pare că poți gândi și studia în același timp.

— Nu ți-a trebuit prea mult ca să observi.

— Poate că nu. Făcu o pauză, cu ochii pe fața ei, apoi reluă... Ai trecut cu bine, dar cunoștințele tale nu sunt suficient de profunde. Una din bucățile de țesătură pe care ți le-am arătat avea un mic semn pe ea. Ai observat semnul dar nu ți-ai dat seama că ar putea fi pus intenționat, ca o marcă de spălătorie. Catriona oftă surprinsă și el dădu din cap. Da, chiar și egiptenii aveau spălătorii și însemnau lucrurile. Un expert experimentat ar fi observat ce era sau ce ar fi putut să fie. Ești bună, Catriona, dar nu suficient de bună, nu încă.

Inima îi tresări așteptând să-i spună că o va înloăui cât putea de repede.

— Nu încă ? repetă ea năucă.

— Nu. Așa că am hotărât să înveți tot ce ai nevoie să știi. Îți voi procura cărțile necesare și voi aranja să vorbești cu un expert textil care cunoaște subiectul ca pe buzunarul lui, ba chiar și mai bine. Apoi, după două sau trei săptămâni de muncă intensă — în timpul liber, bineînțeles, poate că o să-mi fii de folos.

— Mulțumesc, spuse Catriona. Îți sunt foarte recunoscătoare.

— Ar trebui să-mi fii, răspunse Lucas. Sper doar să nu regret.

Catriona urcă să se culce în jur de ora nouă; ceea ce era ridicol de devreme, dar adormi imediat; obosită de încordarea din timpul zilei. Dar după un timp se trezi din cauza căldurii și-și spălă pielea înfierbântată cu ceea ce mai rămăsese din apă. Feș

reasta nu era prea largă, dar putea lăsa să pătrundă ceva aer mai rece. Catriona se întinse s-o deschidă dar descoperi că-i înțepenită. Trăgând un scaun, se urcă pe el și trase cu putere, dar degeaba. Se opri să se odihnească, ultima încercare făcând-o să se încălzească și mai tare. Se rezemă cu mâinile de pervaz, uitându-se afară.

Era o noapte înstelată, nisipul deșertului acționând ca o oglindă care reflecta lumina lunii. O mișcare în împrejurimi îi atrase privirea și ea văzu silueta înaltă a unui bărbat, umbra lui fiind lungă. Catriona gândi că era Lucas, dar acesta stătea cu spatele la ea, iar sticla geamului era așa de murdară încât nu putea fi sigură. O frecă cu mâna, dar nu era prea mare diferență. Bărbatul merse până la îngrăditură, apoi se întoarse. Acum lumina lunii cădea pe fața lui. Avusese dreptate, era Lucas. El își încetini pașii, cu capul plecat, de parcă se gândea la ceva. Apoi dispăru din nou în umbră și ea bănuie că el intrase în casă.

Întorcându-se în pat, Catriona se gândi la Lucas; se întrebă de ce nu era căsătorit, la ce se gândise în lumina lunii. Reflectă mai mult timp, dar își spuse că ar fi mai bine să încerce să adoarmă.

În dimineața următoare, Catriona se duse cu Mike la grădina cu bazin. El era și mai taciturn în această dimineață și deveni nerăbdător când ea-i puse întrebări.

— Observă doar, îi spuse el încordat.

Ea-l ascultă și rămase uimită de răbdarea cu care înregistra fiecare plantă ce creștea în zonă; pentru cazul în care era ceva neobișnuit. După câteva ore el deveni mai sociabil și o lăsă să lucreze pe cont propriu. Catriona nu găsi nimic, dar, după pauză, Lucas păru entuziasmat când, lucrând singur la o căsuță, dezgropă o siluetă ciudat modelată — bustul unui bărbat. El o curăță și le spuse s-o ducă acasă la sfârșitul zilei.

Ceilalți nu văzuseră nimic asemănător înainte; dar Lucas le explică :

— Este asemănătoare unei figuri pe care o au în muzeu. Cred că este o parte a baghetei unui magician.

— Un magician ? se minună Catriona. Nu vrăjitor ?

— Posibil a unui vraci. Ceea ce face din această piesă o raritate.

Toți erau încântați de descoperire și vorbiră despre ea în timpul cinei. După aceea Catriona merse în camera de zi cu ceilalți, dar Lucas îi aduse un teanc de cărți și le puse în fața ei.

— Aici este primul lot de cărți care trebuie citit, îi zise el. Și aici este o listă cu ordinea în care ar trebui citite.

Implicația era că ea ar trebui să înceapă imediat și Catriona era suficient de dornică. Duse cărțile la o masă de lângă fereastră, luă un creion și un caiet și se puse pe treabă.

Lamia mâncase cu ei și după aceea se duse în camera ei pentru scurt timp, dar apoi reveni să-și bea cafeaua. Bărbații, printre care și Mohamed, meraseră într-o cameră să fotografieze statueta, fa-

tografii pe care le trimiteau la muzeu pentru a fi identificate. Lamia stătea în spatele ei și dădu drumul tare la televizor, apoi se uită la Catriona. Dar Catriona care era obișnuită cu zgomotul când învăța, nu observă. Știa că televizorul merge, totuși, și ghici că cealaltă femeie o făcea intenționat ca s-o enerveze.

Când văzu că nu obține nici o reacție, Lamia mări volumul. Concentrându-se intens, fata își acoperi urechile cu degetele și continuă să citească.

— Ce dracu' se întâmplă aici ? Lucas năvăli în cameră, aprecie situația dintr-o privire, se duse la televizor și-l închise.

— Eu mă uitam, spuse Lamia, indignată. Am dreptul să mă uit, dacă vreau.

— Catriona încearcă să studieze.

— Las-o să se ducă în altă parte.

Apropiindu-se de Catriona, Lucas îi pronunță numele, dar fiindcă ea nu auzi, el îi puse mâna pe umăr. Uluită, se uită în sus și-l văzu, apoi privi fața furioasă a Lamei.

— De ce nu te duci să studiezi undeva unde n-ai fi deranjată de televizor ? sugeră Lucas.

— Nu mă deranjează ; pot face abstracție de el.

— Foarte bine, spuse el sec. Dar se pare că o deranjează pe Lamia. Și ea are dreptate ; aici se presupune a fi o cameră de odihnă, unde ea se poate holba la televizor.

— N-o opresc.

Lucas se încruntă.

— Nu te certa pentru asta, fato, găsește-ți alt loc.

Catrionei nu-i plăcea să fie numită astfel, ceea ce o făcu să spună cu încăpățănare :

– Nu-mi pasă cât de tare este și mă simt bine aici, mulțumesc !

El scoase un oftat de exasperare.

– Femeile ! Du-te și lucrează în camera ta, vrei ?

Iritată, Catriona își strânse cărțile, dar Lucas nu așteptă s-o urmărească, ci plecă din nou. Lamia zâmbi triumfător când Catriona se duse spre ușă.

– Așa este corect. Du-te în camera ta, ca o fetiță cuminte.

Intorcându-se, Catriona ridică vocea și spuse :

– Îmi pare rău, Lamia, ar fi trebuit să-mi dau seama că la vârsta ta trebuie să auzi greu.

Acestea fiind zise, ieși repede din încăpere. În camera ei era cald. După un timp plecă să caute un servitor și-l puse să forțeze fereastra. Se făcu ceva mai răcoare, dar nu prea mult și se întrebă dacă va mai putea s-o închidă. Dar cel puțin în acea noapte nu mai fu atât de cald și dormi mai bine, trezindu-se doar ca să-și mai aranjeze perna, să bea niște apă, să alunge o insectă care bâzâia și să-și schimbe poziția de zece ori. Una peste alta, nu era o noapte așa de proastă, cum fuseseră celelalte nopți în Egipt.

Când se trezi în dimineața următoare, constată că nu fusese o muscă ci o întreagă armată de țânțari care se ospătaseră din ea, în timp ce dormea. Era plină de înțepături – și acestea o dureau și o mâncau ! Se hotărâse ca astăzi să-și pună șortul, așa cum făceau bărbații, dar renunță și își puse Jeanșii și o bluză cu mâneci lungi, ca să nu se poată scărpinga și să-și ascundă urmele înțepăturilor. N-avu mare succes totuși, țesătura o freca făcând-o

s-o deranjeze și mai tare urmele țânțarilor. Mike, bineînțeles, nu observă; în afara prețioaselor lui plante, nu vedea nimic altceva, dar când veni Lucas să vadă cum merge treaba, văzu privirea de pe fața ei când se scărpină pe braț.

— Insolatie ? întrebă el fără nici un pic de simpatie.

— Nu, înțepături de țânțari.

— Iei tablete de malarie ?

— Da, bineînțeles.

— Atunci ai grijă să închizi plasa, la noapte.

Catriona îl privi nedumerită.

— Care plasă ?

Lucas tocmai voia să plece, dar se întoarse brusc să se uite la ea.

— Plasă de țânțari. Nu ți-a pus Lamia una în cameră ?

— Nu, spuse Catriona. Nu mi-a pus.

— O să-i spun diseară.

— Nu te deranja — îi voi spune eu. De ce nu mă poate suferi ? întrebă ea mirată. Ce are împotriva mea ?

Lucas dădu din umeri, nepăsător.

— De unde să știu eu ce-i în mintea femeilor, de ce nu se plac una pe alta ?

— Eu am intenționat să ne împrietenim, protestă ea.

— Nu prea cred că Lamia este interesată să aibă o prietenă, remarcă Lucas, strâmbându-și gura cu umor.

Apoi plecă, lăsând-o pe Catriona să se uite după el și să se scarpine. O umplu furia când se gândi că acest chin ar fi fost evitat dacă nu era

Lamia. Catriona începea să se sature de aceasta și de răutățile ei.

Întorcându-se spre Mike, spuse dintr-o dată :

— Știi de ce nu mă place Lamia ?

Pentru o clipă el păru picat din cer, ca și cum nu era obișnuit să aibă o părere asupra a ceva în afara plantelor. Își dresе vocea și ezită înainte de a vorbi.

— Îi place să facă doar ce-o taie capul.

— Chiar ? În ce fel ? întrebă Catriona incurajator.

— Cred că-i place să fie în centrul atenției.

Catriona putea înțelege asta ; se gândea că de aceea Lamia o tachina.

— Dar este, nu-i așa ?

Mike scutură din cap, sigur pe răspunsul lui, de data asta.

— Nu acum, când tu ești aici.

— Dar ultimul expert în textile era o femeie.

— Da, dar era mai în vârstă, și nu așa de atrăgătoare, spuse el cu jenă.

— Oh, înțeleg. Mulțumesc. Ea făcu o pauză întrebându-se dacă i-ar fi de folos, dar apoi zise cu un ton nepăsător, care oricărui bărbat cu experiența femeilor i-ar fi dat de bănuț... Mike, de ce a plecat ultima femeie ?

Mike se înroși imediat și se uită în altă parte.

— N-am nici o idee.

— Deloc ?

— Nu, habar n-am.

— Când am auzit de această slujbă, mi s-a spus că a plecat din motive personale.

— Da, așa este.

— Motive de familie, continuă Catriona.

Bietul Mike își duse mâna la gât ca pentru a-și desface o cravată care nu exista.

– Păi... da, așa presupun.

Catriona îi aruncă o privire rugătoare, ochii ei ca mura mărindu-se. Era o privire căreia puțini bărbați îi rezistaseră în trecut.

– Nu-mi spui tu mie, Mike ? Nu va afla nimeni; promit. Înțelegi, nu vreau să fac aceeași greșeală ca ea.

– Nu... nu prea știu... nu sunt sigur.

– Dar știi ceva ?

El dădu din cap nefericit.

– Elaine – acesta era numele ei – Elaine a trebuit să plece. Înțelegi, a făcut o greșeală.

– Vrei să spui că Lucas a concediat-o fiindcă a ratat o descoperire ? încercă să ghicească fata, văzându-se făcând același lucru.

Dar Mike răspunse :

– Nu, nimic de felul acesta. A avut un necaz.

Catriona se încruntă, apoi se luminează la față ca și cum ar fi înțeles.

– A rămas gravidă ! exclamă ea.

Făcându-i semn cu mâna să tacă, Mike încuviință.

– Da.

– Cu cine ? Cine era tatăl ?

Dar Mike scutură din cap și-și strânse buzele cu încăpățănare.

– Nu știu prea sigur și n-aș spune pe cine bănuiesc. N-ar fi cinstit.

Probabil că ar fi scos totul de la el, dar Catriona știa că l-ar fi supărat, așa că-i zâmbi cu căldură.

– Nu, n-ar fi corect. Dar mulțumesc că mi-ai spus, Mike ; nu mă pot abține să nu mă mir.

— Bănuiesc că nu... O să ai grijă, Catriona, da ? Pari atât de fragilă. Nu este ușor pentru fete în Egipt. Tu n-o să faci o greșeală, nu-i așa ?

— Nu, îl asigură Catriona, sperând să nu-și piardă capul niciodată.

Aici în deșert, coabitând cu bărbați singuri, noaptea și ziua, vreme de luni de zile, era greu să te miri că se înfiripase o aventură amoroasă. O aventură cu un bărbat care refuzase să rămână cu Elaine, după cum se părea. Catriona era curioasă să știe cine fusese bărbatul. Categorie nu Mike, hotărî ea, căci altfel nu i-ar fi spus niciodată. Bryan Stone, supraveghetorul, era o posibilitate. Era mai în vârstă, bineînțeles, dar Mike spusese că Elaine era, deci putea să fi avut treizeci de ani. Și Catrionei îi făcuseră curte destui bărbați ca să știe că nici la vârsta mijlocie, acestora nu le dispăreau poftele. Apoi mai era și Lucas. Simțurile îi fură copleșite de conștiința virilității lui. Da, orice femeie, de orice vârstă, se putea îndrăgosti de el. Un sentiment care dacă nu era reciproc, aducea numai durere și suferință, gândi ea.

Lucas plecă cu mașina în cursul după-amiezii iar Lamia plecă și ea, așa că atunci când ceilalți se întoarseră acasă după muncă, ei erau plecați. Catriona începu să caute o plasă de țânțari și găsi câteva într-un sertar. Băiatul, Ali, i-o fixă și-i dădu și un spray insecticid cu care fata dădu prin toată camera. Mirosul era îngrozitor. Era imposibil de lucrat într-o astfel de atmosferă, așa că ea își luă cărțile în camera de zi.

Nu era cazul să se îngrijoreze, căci Lucas și Lamia erau plecați pentru toată seara, iar bărbații

petrecură majoritatea timpului în camera cu obiectele descoperite, unde reparau vase de ceramică. Ei erau încă acolo când Catriona se duse la culcare, cu pleoapele grele de oboseală.

În noaptea asta nu mai erau tântari dar înțepăturile de cu o zi în urmă o țineau trează. Catriona încercă să stea absolut nemișcată, încercă să nu se scarpine, chiar să se gândească la altceva, dar nu reuși. Căldura din cameră mărindu-i mâncărimea o făcea să innebunească. Fără să mai reziste, Catriona trecu la acțiune. Știa că un duș era singurul mijloc s-o răcorească. Nu purta nimic când se culca, dar acum își trase un tricou care-i ajungea până la genunchi și se strecură în baie.

Apa era din nou călâie, dar pentru trupul febril al Catrionei părea dumnezeiască, de parcă ar fi stat într-o furtună tropicală. Își ridică fața în sus și lăsă să-i curgă apa prin păr și de-a lungul trupului. Minunat! Fantastic! Ridicându-și pletele, fata lăsă ca apa să-i șiroiască pe ceafă și pe spate. Ochii îi erau închiși, fiind pierdută de plăcere. Apa se opri brusc. Scoase un mic geamăt de dezamăgire, crezând că se defectase dușul. Deschise ochii și se trezi uitându-se peste perdelele dușului direct la Lucas.

Tresări surprinsă, apoi strigă :

— Ieși de aici !

— Nu, tu să ieși, strigă el. Bănuiam că o să te strecuri aici, să faci un duș la care nu ai dreptul.

— Nu voi face săptămâna viitoare.

— La naiba, ieși de acolo ! îi ordonă Lucas.

Catriona se agăță de perdele, ca el să nu le tragă.

— Nu mă mișc până nu ieși de aici ! exclamă ea supărată.

El râse.

— Așa crezi ? Nu-i nevoie să te îngrijorezi — când ai văzut-o pe una, le-ai văzut pe toate ! Te aștept afară. Ieși repede !

Și pentru că nu-și adusese un prosop cu ea, Catriona își scutură apa din păr și-și trase din nou tricoul pe ea, dar era subțire și i se lipi de trup, devenind aproape transparent în jurul sânilor și mulându-se peste coapse și pânțece. Dușul era închis și realizează că Lucas trecuse pe lângă ea ca să întoarcă robinetul, când ea stătea cu ochii închiși. Cât timp stătuse el aici și cât de mult văzuse ? Ultima lui remarcă răutăcioasă n-avea nimic liniștitor în ea.

Deci Catriona ieși din baie cu prudență.

Lucas stătea în lumină, cu mâinile în șolduri, pe față citindu-i-se doar nerăbdarea.

— Știi foarte bine că ți-ai luat porția de dușuri. Este incorect față de noi dacă faci mai multe.

Lamia era întotdeauna curată și arăta proaspătă, încât Catriona era sigură că aceasta trebuia să fi făcut câte dușuri dorea, în timp ce ei erau la săpături și n-o vedea nimeni, dar în mijlocul nopții nu era momentul să vorbească despre asta. Dar poate că el îi acorda Lamiei niște privilegii. Înălțurând acest gând ciudat, Catriona zise încet :

— N-aș fi făcut duș dacă n-aș fi fost disperată. Camera mea este un cuptor și înțepăturile de țânțari m-au făcut să innebunesc. Mi-am inchipuit că este unicul mod de a mă răcori, pentru a putea adormi. Nu cred că vrei să pic de oboseală, nu ?

El o privi cercetător pentru o clipă, apoi spuse :

— Ai multe înțepături ?

— Da, destule.

— Ar fi mai bine să te duci în camera ta.

Surprinsă că scăpase atât de ușor, Catriona se grăbi să-l asculte, închizând ușa în urma ei. Imediat aerul fierbinte o doborî, dar se strecură sub plasa de țânțari și stătu pe pat, trecându-și degetele prin păr pentru a se usca puțin.

Lumina se aprinse și Lucas apără din nou. Ridicând plasa, se așeză pe pat lângă ea. Catriona îl privea cu gura căscată de uimire.

Dar el spuse pe un ton profesional :

— Ți-am adus ceva care să-ți calmeze mâncărima. Unde ești înțepată ? Incetează să te holbezi la mine, Catriona. Oricine ar crede că n-ai mai avut niciodată un bărbat în dormitorul tău. Acum, unde sunt acele înțepături ?

— Peste tot, răspunse ea, prea surprinsă ca să fie atentă ce spune.

— Bine, te voi unge în locurile unde nu ajungi, iar restul o să-l faci singură, spuse el ironic. Ar fi mai bine să te întinzi pe burtă.

Ea-i aruncă o privire indignată, dar era atât de copleșită de recunoștință la gândul că tortura i se va micșora încât făcu cum i se sugerase. El îi unse picioarele, brațele și ceafa. Se aștepta ca mâinile lui să fie aspre, dar erau atât de blânde și moi, unguentul așa de răcoritor încât aproape ațipi.

— Altundeva ? întrebă Lucas.

Ea se ridică în șezut și ezită.

— Am câteva pe spate.

— OK, dă chestia aceea jos și eu voi face treaba.

– Bine... Păi...

Ridicând din sprâncene, Lucas se întoarse cu spatele, timp în care fata se băgă sub cearșaf și-și scoase tricoul ud, acoperindu-și partea din față cu decență.

– Te poți întoarce.

El se execută și scoase o exclamație.

– Ai aproape o sută de înțepături. Cum naiba ți-au intrat țânțarii pe sub cămașa de noapte ?

– Nu port.

– Și presupun că te-ai dezvelit.

– Era îngrozitor de cald aici, Lucas. Nu puteam dormi.

– Unii oameni nu învață niciodată.

Degetele lui erau incredibil de blânde când îi întindea alifia peste înțepături. Trecu un timp și el părea să nu se grăbească. Catriona încerca să nu-i pese, dar era aproape imposibil. Nu-și putea aminti ultima oară când un bărbat o atinsese atât de intim, fără a încerca să-i atâțe simțurile. Trebuie să fi fost tatăl ei, ungându-i spatele în ultima vacanță în care fuseseră împreună. Cu atâția ani în urmă – aproape doisprezece. Nimic nu mai fusese la fel după ce el murise, măică-sa era mereu deprimată, iar fratele ei sălbatic.

Catriona scoase un oftat lung și Lucas întrebă scurt :

– La ce te gândești ?

– La tatăl meu, răspunse ea cu sinceritate.

– Bun răspuns ! Mișcărilor lui deveniră mai rapide și peste puțin timp, el spuse... Spatele este gata ! Ce părere ai despre restul ?

– Mă pot descurca, mulțumesc, spuse ea în grabă.

— Servește-te singură. Lucas se ridică și-i întinse tubul cu alifie. Să nu te mai neglijezi.

— Nu, n-o voi mai face. Mă voi scula la timp mâine, să mergem la treabă.

El zâmbi.

— Nu-i nevoie. Este vineri. Ziua religioasă a egiptenilor, când nu lucrează. Deci poți să mai dormi.

— Într-adevăr ? Nemaipomenit !

— Da, până la ora șapte. După aceea am aranjat pentru tine să te duci la șantierul francez... Au un expert egiptean în textile care a fost de acord să te ajute.

Pentru o clipă ea crezuse că va avea o zi liberă. Cu un mic zâmbet, Catriona rosti :

— Voi fi bucuroasă să învăț de la el. Mulțumesc pentru aranjament. El se întoarce să plece. Și Lucas, mulțumesc pentru prim ajutor. M-a calmat un pic.

El încuvîntă din cap, dar ridică un deget avertizator.

— Să nu crezi c-ai scăpat cu acel duș. O să-ți scad unul la socoteală, imediat ce-ți vor trece înțepăturile. Ai înțeles ?

— Da. Mulțumesc.

— Noapte bună.

El coborî cu grijă plasa și o întinse în jurul ei, cu atenție, înainte de a merge spre ușă. Pentru o clipă ea privi prin materialul diafan, conturul lui văzându-se ca prin ceață. Oare așa vedea lumea o mireasă prin voalul ei ? se întreabă Catriona. Lumea se vedea încoțșat și asprimea mirelui se micșora ? Totul se vedea așa până se tăia nodul și treceai de la tată la soț, din fecioară deveneai femeie ?

Apoi ridicai voalul și totul devenea din nou realitate ?

Lucas împinse ușa și ieși. Când el ajunsese pe palier, ea auzi pași și apoi vocea Lamiei, ironică și crudă :

— De ce, Lucas, pleci așa de devreme ? Precis n-ai descoperit ceva care să te amuze. Aceste fete englezoaice sunt toate la fel. Și din nou râsul ei răsună în toată casa.

Catriona era bucuroasă să stea în pat fiindcă îi trebuia un timp până să adoarmă, deși înțepăturile n-o mai deranjau. Lamia devenea un chin pentru ea. Părea că intenționa să-i facă viața imposibilă. Poate că voia să se descotorosească de ea, deși nu se știe la ce i-ar fi folosit. Lucas ar fi angajat un alt expert textil și cum majoritatea acestora erau femei, ar fi apărut alta și Lamia ar fi luat-o de la capăt. Numai că, de data aceasta, Catriona era hotărâtă ca treaba să meargă și nu se va lăsa dată la o parte din cauza geloziei meschine a Lamiei. Catriona era conștientă că a doua zi dimineața întreaga echipă va afla că Lucas fusese în camera ei.

Știu, imediat ce intră în sufragerie pentru micul dejun, că avusese dreptate. Bryan îi aruncă o privire rapidă, gânditoare, cât despre Mohamed, acesta o privi de-a dreptul disprețuitor. Mike nici nu se uită la ea, ținându-și ochii în farfurie. Și Lucas era acolo, dar stătea cu spatele la ea, așa încât nu-i putu vedea reacția.

Mergând spre locul ei, Catriona zise cu o voce veselă, zâmbindu-i lui Ali care-i pusese o farfurie cu ouă în față :

— Bună dimineața.

Îndată ce se așeză, Lamia îi aruncă un zâmbet amețitor, tot numai dinți albi și buze violent rujate, ceea ce era suficient s-o facă pe Catriona să dozească să-i pună ouăle în cap.

— Bună dimineața, Catriona. Sper că ai dormit bine — printre altele ?

— Da, am dormit — printre altele, încuviință Catriona.

Fiecare se uită pe furiș la Lucas, dar el continua să mănânce indiferent și citind o scrisoare, aparent înconștient de atmosfera încărcată.

Ridicând puțin vocea, Catriona întrebă :

— Ai avut o seară plăcută ieri, Lamia ?

— Da. Mi-am petrecut seara la Luxor cu prietenele.

— Adevărat ? Unde ai fost ? întrebă Catriona prefăcându-se interesată.

— La o partidă de bridge.

— Ce interesant. Mi-aș dori să joc bridge. poate o să mă înveți ?

Lamia flutură dezinteresată din mână.

— N-am avea timp. Ți trebuie luni de zile să înveți jocul ca lumea.

— Oh, dar voi sta aici destul. Te-ai întors îngrozitor de târziu — sau poate că hoinăreai în jurul casei uitându-te după ceva — sau cineva.

— Bineînțeles că nu făceam asta ! exclamă Lamia înfierbântându-se. N-ai nici...

Dar Catriona o întrerupse repede.

— Faci duș în fiecare dimineață sau în fiecare după-amiază ?

Cu mintea la întrebarea inițială, Lamia vorbește fără să se gândească.

— Bineînțeles că după-amiaza. Dar... Se întrepruse când o văzu pe Catriona începând să zâmbească.

Întorcându-se spre Lucas, Catriona spuse :

— Îți mulțumesc foarte mult c-ai găsit crema pentru înțepături de țânțari, noaptea trecută. M-am uitat după o trusă de prim-ajutor dar n-am putut găsi una. Avem așa ceva ?

— Bineînțeles, replică Lucas. Se uită la cealaltă femeie. Lamia o ține încuiată. Nu-i așa, Lamia ? Probabil în același loc unde ții plasele de țânțari. De ce n-ai pus una în camera Catrionei ?

Înroșindu-se, Lamia dădu din umeri :

— Trebuia doar să-mi ceară una.

— Nu, Lamia, ar fi trebuit să-i duci o trusă, așa precum bine știi. Lucas se ridică în picioare. Mohamed, vreau să vorbesc cu tine.

Cei doi bărbați ieșiră din încăpere, închizând ușa după ei. Lamia, roșie toată, stătu doar câteva minute, după care se ridică brusc și plecă după ei.

Bryan chicoti :

— Foarte bine, fetiço ; eram sigur că ea folosește mai multă apă decât i se cuvine. Lucas i-a interogată pe servitori, dar Lamia este cea care-i angajează și concediază, așa că tuturor le este frică de ea, și el n-a putut dovedi nimic.

— Până acum, adăugă Mike.

— E-n regulă. Lucas mi-a spus că mi-a aranjat să merg la șantierul francez în această dimineață. Este departe ?

— Câteva mile. Săpă la unul dintre temple.

— Crezi că Lucas îmi va împrumuta Land Rover-ul ?

– Mai bine întreabă-l pe el, spuse Bryan, uitându-se în sus când Lucas se întoarse în cameră.

– Ce să mă întrebi ?

– Catriona vrea să știe dacă poate lua mașina ca să meargă la excavările francezilor.

El scutură din cap.

– Mai bine o duc eu și pot s-o prezint și expertului egiptean.

– Când vrei să pleci ?

– Imediat ce ești gata.

– Sunt gata. Își împinse farfuria, se ridică și-și puse poșeta pe umăr.

– Atâta entuziasm, zise Lucas, dar mai mult amuzat decât ironic. Se duse spre ușă, apoi se întoarse. Apropo, în viitor va fi suficientă apă ca să faceți un duș pe săptămână în plus.

Cei doi oameni se bucurară, iar Catriona zâmbi pe furiș, pe când ieșeau din casă. Uitându-se la ea, Lucas ghici imediat motivul.

– Acum n-o să te mai lipsești de un duș în săptămâna următoare.

– Așa este. Catriona murea de curiozitate să-l întrebe ce vorbise cu Mohamed și cu Lamia, dar consideră c-ar fi mai prudent să n-o facă.

– Ai clarificat foarte bine situația, îi zise el. Și nu mă refer numai la problema cu dușul.

– Ai fi putut s-o clarifici mai ușor tu. Probabil mult mai ușor.

– Când două femei încep să se certe, este mai bine să nu te bagi.

Ea-și încreți nasul, ceea ce-l făcu pe Lucas să izbucnească în râs. Mergând spre Land Rover, el constată :

— Cred că vei fi în stare să înveți multe. Se întrerupse când o mașină intră prin poarta taberei. Un Mercedes mare și negru pe care Catriona îl recunoscuse imediat. Se opri lângă ei și șoferul se grăbi să-i deschidă portiera lui Omar Rafiq.

CAPITOLUL IV

Catriona scoase un ușor oftat de surpriză, făcându-l pe Lucas să se uite țintă la amândoi. Omar le zâmbi, un zâmbet care arăta că se bucura de revedere, indiferent de termenii în care se despărțiseră.

— Ah, dr. Kane. Ce plăcere să te văd din nou. Ce dimineață frumoasă !

— Și extrem de devreme pentru dumneata, ripostă Lucas fără amabilitate. Ce te aduce aici, Omar ?

Dar Omar se întoarse spre Catriona, îi luă mâna și se înclină.

— Draga mea domnișoară Fenton, Catriona. Ce plăcere să te revăd.

— Bună dimineața, replică fata. Ce faci ? Dar fetele dumitale ?

— Eu bine, mulțumesc. Dar bietele mele fete... Omar își desfăcu mâinile grăitor.

— De ce, ce se întâmplă cu ele ?

Dar el nu spuse nimic, scutură doar din cap cu tristețe.

— Încă nu mi-ai spus ce vrei, insistă Lucas, întrerupând brutal aparenta lui tristețe.

– Vreau să vorbesc cu dumneata.
– Ai fu putut s-o faci la telefon.
– Dar este vorba de o problemă delicată.
– O să trebuiască să aștepti ; o duc pe domnișoara Fenton la alt șantier. Vom vorbi peste o oră, când mă întorc. Și Lucas puse mâna pe brațul ei pentru a o îndrepta spre Land Rover.

– Dar ceea ce vreau să spun o privește pe Catriona, așa că poate ar fi mai bine dacă ar rămâne. Amândoi se întoarseră să se uite la Omar.

– Știi ceva despre asta ? o întrebă Lucas, privirea lui asprindu-se.

– Nu, bineînțeles că nu.

– Deci, ce vrei, Omar ?

– Poate am putea vorbi în particular, sugerează Omar. Mașina are aer condiționat.

Lucas refuză. Uitându-se la costumul elegant al lui Omar și la pantofii lui lustruiți, zise :

– Bine, dacă vrei să vorbești în particular, să mergem până la șantier. Deschise ușa de la Land Rover-ul care stătea prăfuit și demn de milă lângă limuzina strălucitoare.

Omar dădu din umeri și intră în Mercedes și ambele vehicule ieșiră pe poartă, mergând peste nisipul curățat de dimineață spre șantierul arheologic. Cum ajunseră și ieși din mașină, Catriona realiză de ce alesese Lucas să vină aici în deșert. Pentru un egiptean, care aparținea țării sale, Omar părea nelalocul lui aici ; aparținea orașului și afacerilor lui. Dar Lucas, în șort și cămașă crem, părea una cu deșertul căruia îi aflase secretele.

Se plimbară în jurul șantierului un timp, apoi Lucas se întoarse spre Omar.

— Ei bine ?

— Mă bucur c-am venit aici, spuse Omar gesticulând spre șantier. Voiam să-ți vorbesc despre săpăturile dumitale.

— Spuneai că despre Catriona.

— Este vorba despre ambele.

Lucas râse ușor.

— Acum știu de ce ai vrut-o aici.

— De ce ? Întrebă Catriona.

Amândoi bărbații o ignorară.

— Nu vreau să mai am de a face cu dumneata, Omar, îl informă scurt Lucas.

— Poate că dumneata nu, interveni Catriona, dar eu vreau să știu, ce legătură are cu mine ?

— Poate că ar trebui să-ți vorbesc singur o clipă, îi spuse repede Omar Catrionei, înainte ca Lucas să poată vorbi.

Lucas râse din nou, dar nu încercă să-l oprească, ridică doar din umeri și se îndepărtă.

Când acesta nu mai putea auzi, Omar zise rugător :

— Este vorba de copiii mei, fetițele mele. Din nefericire n-am găsit altă profesoară pentru ele. Zâmbi. Dar nu asta este problema ; ele au fost încântate că n-am găsit pe cineva. Vezi, amândouă te plac așa de mult încât nu vor pe altcineva. Sunt sigur că din cauză că ești tânără, înoți și te joci cu ele. Cred că majoritatea profesoarelor lor de la școală sunt mult mai bătrâne.

— Domnule Rafiq, eu...

— Omar, o corectă el.

Ea dădu din umeri, gândind că el părea diferit astăzi față de bărbatul care-o ținuse în casa lui contra voinței ei și era de departe mai împăciuitor.

— Bine, Omar. Deja ți-am spus că nu pot...

El ridică o mână.

— Da, știu. Dar Nadia și Dorreya mă roagă să te întreb din nou. Eu sunt plecat multă vreme, înțelegi, și ele sunt singure doar cu doamna Aziz.

— Dar chiar nu găsești pe cineva mai tânăr să stea cu ele ?

Dând din umeri, Omar răspunse :

— Contam pe femeia din Anglia. Celelalte persoane convenabile s-au angajat deja pentru vară. Și în afară de asta, vreau ca ele să învețe ceva engleză înainte de a începe școala. Și sunt sigur că tu ești persoana potrivită să le înveți, doar într-o zi au învățat de la tine. Vei fi o foarte bună profesoară pentru ele.

— Drăguț din partea ta să spui asta, dar știi că sunt legată de ocaastă slujbă, răspunse ea țepoasă.

— Da, înțeleg și te respect pentru asta, adăugă el complimentând-o. Dar m-am gândit la o cale să le faci pe amândouă. O cale să-ți împarți timpul între șantier și Grădina Nilului.

Ea se încruntă.

— Nu vreau să-mi împart timpul.

— Dar nu vei fi atât de rea să nu-mi ascuți Ideea, nu ?

— Bine. Cum ? întrebă ea indiferentă.

— Dr. Kane are nevoie de bani ca să poată continua săpăturile. Ai știut asta ? Când ea scutură din cap, el continuă. Sunt de acord să fac o donație, pentru a suporta costurile, ca să-ți permită trei zile pe săptămână să vii să-mi înveți copiii. Și, bineînțeles, îți voi plăti jumătate din salariul pe care ți l-am promis.

— Pare o grămadă de bani doar ca să vin să-ți învâț fiicele, spuse cu precauție Catriona.

— Da, știu, o surprinse Omar zicând. Dar am intenționat să sponsorizez săpăturile doctorului Kane înainte de asta. A intervenit ceva între mine și el și am avut o neînțelegere. Mi-a părut rău că s-a întâmplat și căutam un mod de a-i da banii, iar acesta pare o scuză bună ca să-i ofer fără a-l jigni!

— El nu spune că n-ar avea bani.

— E greu de crezut că ar vorbi cu tine despre dificultățile lui financiare.

Înăbușindu-și furia la remarcă aceasta atât de misogină, Catriona rosti scurt :

— Mă îndoiesc că ar accepta.

— O va face dacă va vrea să-și continue munca în timpul verii. Să-l întreb ?

— Încă n-am spus că ți-aș accepta oferta, îl avertiză Catriona, întrebându-se cât de tare avea nevoie Lucas de bani.

Se duseră la locul unde stătea Lucas, sprijinit de un perete în ruină, observându-i cu ochi îngustați, și Omar zise :

— Am auzit că iar nu prea ai bani ca să continui lucrul cu echipa.

— Academia britanică ne sponsorizează, ripostă Lucas brusc.

— În timpul iernii, da, dar nu în timpul verii și toamnei. Doar... căută un cuvânt și găsi unul plin de tact... doar propriul entuziasm te ține aici acum.

— Și ? Lucas nu confirmă, dar nici nu negă.

— Și cauți din nou sponsori. Făcu o pauză și Catriona îl văzu pe Lucas cum se încordează. Dacă-ți amintești, m-am oferit o dată să-ți sponsorizez săpăturile.

— Și imi amintesc cum ți-ai călcat cuvântul — și de ce. Lucas îi azvârlî ultimele două cuvinte ca pe niște gloanțe.

— Este adevărat, dr. Kane, dar totul a rămas acum în urmă. Sunt surprins că te mai referi la acea mică... neînțelegere.

— Am înțeles perfect, îi răspunse Lucas supărat.

— Dar vreau să mă implic în munca dumitale și s-o sponsorizez — Omar scoase un cec din buzunar și i-l înmână lui Lucas cu această sumă. Acum. Astăzi. Banii sunt ai dumitale.

Lucas citi cecul, ochii mărimdu-i-se fiindcă nu-l venea a crede. Apoi scoase un hohot de râs.

— Aș spune despre tine, Omar, că atunci când vrei să mituiești pe cineva, o faci ca lumea.

Deloc jignit, Omar dădu din cap.

— Este suficient pentru a-ți ține deschis șantierul până în septembrie ?

— Ai calculat cu multă atenție, incuviință Lucas. Și este cazul să întreb ce vrei în schimb ?

— Probabil că nu. Pretind serviciile Catrionei.

— Da ? Doamne-Dumnezeule ! Și a fost de acord cu această propunere ?

— Hei ! interveni Catriona. Mă poți întreba pe mine, știi că sunt aici.

Dar cei doi bărbați se priveau în ochi, fața lui Lucas fiind disprețuitoare, a lui Omar încordată.

— Da, așa cred. Dar nu te voi lipsi de ea în întregime. I-am sugerat să lucreze pentru dumneata trei zile pe săptămână și să petreacă trei în casa mea. În cea de a șaptea zi, bineînțeles, va avea nevoie de odihnă.

— Așa se pare, îl aprobă Lucas cu o notă de sarcasm. Și crezi că voi fi de acord ?

— Catriona este, de ce n-ai fi și dumneata ? Capul lui Lucas se ridică brusc și se întoarce să se uite la fată. Dar înainte ca vreunul dintre ei să poată vorbi, Omar adăugă încet : Dacă vrei să continui săpăturile, bineînțeles. Arată spre cecul pe care Lucas încă îl mai ținea în mână.

Buzele acestuia se subțiază în timp ce continua să se uite la Catriona.

— Cât de mult îți oferă ? întrebă el sardonice.

— O baie și un înot în piscina lui, replică ea înțepată.

— Te-ai gândit măcar un minut la ce te expui ? Arabii umblă după femei europene fiindcă sunt diferite, dar n-au nici un respect pentru femeile pe care le pot cumpăra.

— Așteaptă o clipă ! Ce dracu' crezi că îmi oferă ?

În ochii lui Lucas apărură o privire de avertizare.

— Presupun c-ai să-mi spui.

— Vrea să predau lecții fetelor lui în timpul vacanței de vară. Și asta-i tot.

— Și chiar crezi ?

— Da ! Pentru că drept asta m-a luat când m-a văzut prima dată.

— Sper că nu crezi că numai asta vrea ?

— Asta este tot ce va obține, răspunse ea cu asprime, supărându-se și mai tare că Lucas putea bănuși c-ar accepta altceva. Și l-am făcut să-mi promită că nu va încerca.

— Nu trebuie să ai încredere în el, Catriona, spuse Lucas în grabă. Crede-mă. Eu știu.

— Posibil. Dar pot să-mi port singură de grijă, îi zise ea, enervarea făcând-o să se încăpățâneze.

Lucas răsese ironic.

— Mă întreb câtor milioane de fete li s-a spus acest lucru și au ajuns să regrete.

— Și dacă încearcă să facă ceva, continuă Catriona ca și cum nu l-ar fi auzit, pot să-l ameninț că te vei răfui cu el. Cred că ți-ar plăcea asta, nu-l așa ?

El se strâmbă.

— Poate, dar aş prefera să nu am motive.

— Nu vei avea. Dar nu trebuie să accept oferta lui. Dacă-mi spui să n-o accept, atunci renunț. El o privi ciudat.

— Asta vrei, să-ți ordon să nu accepți ?

Catriona se încruntă, neînțelegându-l.

— Omar zicea că ai nevoie de acești bani. Că n-ai destui pentru a continua până la iarnă.

Sprâncenele lui Lucas se încruntară.

— Nu accepți din acest motiv, nu-i așa ? Ea nu răspunse imediat și vocea lui se ascuți. Vrel să accepți oferta lui Omar, sau nu ?

Lucas o văzu ezitând și buzele i se subțiară.

— Poți să-i ții piept lui Omar atâta timp ? Știi că o să pretindă să primească contravaloarea banilor.

Catriona zâmbi.

— Țin piept bărbaților de câțiva ani ; cred c-am devenit expertă.

— **Întotdeauna** le ții piept ? întrebă el curios, distras pe moment.

— Da.

Nu arăta ca și cum ar crede-o, dar ajunse la o hotărâre. Lucas se duse către Omar. Spre consternarea fetei, fiindcă fusese sigură că el va refuza, 'l auzi zicând :

– M-am hotărât s-o las pe Catriona să-ți accepte oferta, Omar.

Lui Omar nu-i plăcu felul în care Lucas punea problema, dar se mulțumi să zâmbescă.

– Sunt foarte bucuros.

– Poate începe să lucreze luni pentru dumneata; apoi în fiecare sâmbătă, luni și miercuri.

– Aș prefera în zile consecutive, obiectă Omar.

– Îmi pare rău. Mi-ai spus trei zile și acestea sunt singurele în care îi dau voie.

Deși nu-i plăcea să se vorbească despre ea ca și când n-ar fi fost de față, Catriona tăcu, lăsându-l pe cei doi bărbați să aranjeze asta între ei.

– Și de asemenea voi veni s-o iau și s-o aduc înapoi în fiecare noapte, adăugă Lucas, ochii lui Interzicându-i lui Omar să riposteze.

– Ce grijuliu ești cu Catriona, îl ironiză arabul. Și complet inutil. Ea și cu mine am făcut o înțelegere în această problemă. Deja am asigurat-o că va fi în siguranță sub acoperișul meu. Poți să-i dai aceleași asigurări când este sub acoperișul duminicilor, dragă doctore Kane ?

Fața lui Lucas se înăspri.

– Astea sunt condițiile mele, Omar. Fă cum vrei.

– Voi accepta, bineînțeles, spuse Omar mieros. Nu-mi convine, dar asta este. Dar mâine este sâmbătă – de ce n-am putea începe ?

– Pentru că din experiența trecutului, vreau să mă asigur că cecul va intra în cont. Nu crezi că-l înțeleg ?

Asta suna a insultă și Omar ar fi putut să se simtă jignit și să se răzgândească. Poate că acesta

era și scopul. Ochii lui Omar se îngustară periculos, dar apoi zâmbi și spuse :

— Foarte înțelept. Ne strângem mâinile pentru târgul făcut.

— Sigur că da, îi întrerupse Catriona, fierbând în sine, dar fără a lăsa să se vadă. Întinse mâna. Trimiți mașina luni după mine ? La ce oră ?

— Să spunem ora opt ? zise Omar amuzat în timp ce-i strângea mâna.

— Opt va fi bine. Ne întoarcem acasă ?

Catriona se îndreptă spre Land Rover, punând punct oricărei alte dispute. Îl lăsară pe Omar lângă casă și Lucas conduse imediat în direcția șantierului francez.

— Am întârziat, mormăi el punând piciorul jos și stârnind un nor de praf.

Catriona stătea lângă el, nevenindu-i să creadă că Lucas îi permitea să lucreze pentru Omar. Nu fusese sigură că el nu-i va spune lui Omar să se ducă dracului. Dar trebuie că avea mare nevoie de bani. Mai apoi își reaminti că fuseseră și alte implicații, așa că întrebă cu insistență :

— De ce s-a răzgândit Omar să te mai sponsorizeze, înainte ?

— Nu te privește pe tine.

— Dacă m-am băgat în asta, cred că trebuie să știu, obiectă ea.

— Și-a călcat cuvântul, i-o tăie Lucas.

— I-ai dat vreun motiv ?

O lucire veselă apărură în ochii lui.

— Probabil.

— Asta-i tot ce există între voi — doar banii ?

— Nu-i suficient ? Las-o baltă, Catriona, nu vrei ? Motivele sunt personale.

Tonul lui era laconic și ea știa că nu va mai scoate nimic de la el. Se așeză la loc pe scaun, întrebându-se dacă într-adevăr era vorba doar de bani. Care fusese rolul acelei femei care dormise în camera ei? Poate că n-avea nici un rol. Poate numai Lucas fusese incurcat cu ea. Dar totul părea atât de ciudat... Sigur Lucas n-ar urî un om care era pe cale să-i sponsorizeze săptămunile, fără un motiv serios. Uitându-se la profilul lui dur și ascetic, Catriona își dădu seama cât de puține aflase despre el. Doar că era hotărât și ambițios, obsedat de munca lui. Excluzând orice altceva? Nu era sigură de asta, deși acceptând sponsorizarea lui Omar demonstra că așa era. Dar știa că sub acea crustă de asprime se afla blândete. Altfel de ce s-ar fi oprit să-i aline chinurile provocate de țânțari? Un om cu adevărat dur i-ar fi aruncat tubul cu alifie și i-ar fi spus să se descurce... dacă s-ar fi deranjat să i-l găsească.

— La ce te gândești? întrebă Lucas, intrerupându-o din visare.

— La ce crezi că mă gândesc? îl provocă ea.

Ajunși la celălalt șantier, Lucas opri mașina și-și ridică ochii spre cer:

— Femeile

Expertul francez în textile era un omuleț elegant care reușea să arate chipeș chiar și aici, în deșert. Lucas făcu prezentările, apoi o abandona și plecă să bea un pahar de vin alb cu directorul săptămintilor, înainte de a pleca. Catriona învăță o grămadă în acea zi, dar mai învăță și că nu trebuia să se subestimeze. După o scurtă discuție, francezul o complimentă pentru tot ce citise și-i spuse că tot

ceea ce avea nevoie era să vadă cu ochii ei bucățile antice de veșminte, începând să i le arate.

La ora patru, directorul intră în încăperea în care lucrau și o invită să rămână să mănânce cu ei. Se părea că vinerea, echipa franceză dădea liber bucătarului și-și pregăteau singuri mâncarea. Era delicioasă, cea mai bună mâncare pe care Catriona o gustase de când lucra la echipa engleză. Din fericire, Catriona vorbea destul de bine franțuzește, așa că intră cu ușurință în conversația ușoară și plăcută care se purta la masă.

Lucas veni s-o ia pentru a o duce acasă, ea simțindu-se sătulă și somnoroasă. Când ajunseră aici descoperiră că erau singuri, fiindcă toți pleaseră la Luxor cu mașina lui Mohamed. Lucas luă două cutii de bere din frigider și-i întinse una, așteptându-se ca ea să bea direct din cutie. După ce o urmări cum se chinuia s-o desfacă, el îi luă berea din mână, i-o deschise și se duse la bucătărie după un pahar.

— Uite, îi dădu el paharul. Nu prea pare să știi să te descurci cu cutia.

— Mulțumesc.

El se așeză în fotoliul din fața ei.

— Cum te-ai descurcat astăzi ?

— Foarte bine. Expertul francez în textile este un muzeu ambulant ; știe o grămadă de lucruri despre hainele egiptene și obiectele lor de gospodărie.

— Da, este cel mai bun din jur. Sper că i-ai mulțumit că ți-a oferit din timpul lui.

— Bineînțeles. Și-ți mulțumesc și dumitale că m-ai dus acolo.

Lucas luă o gură de bere, dând din umeri nepăsător.

— Când am vorbit alaltăieri, spuneai că n-ai avut serviciu înainte de a veni aici. Câtă vreme ?

— Aproape trei luni.

— Din ce ai trăit ?

— Din ce trăiesc sute de mii de persoane care nu au de lucru — din ajutorul de șomaj.

— Unde locuiai ?

— La Londra. Când lucram, aveam locuința mea și am reușit să mi-o păstrez un timp, dar n-am putut să obțin banii de la ultima firmă la care am lucrat, așa că m-am mutat cu cineva.

— Un bărbat ? întrebă Lucas cu ochii pe fața ei.

Ea nu-și plecă ochii, ci-l privi direct.

— Nu, era o fată, o veche prietenă de facultate, dar de ce mă întrebi ?

— Poate ca să aflu dacă ai într-adevăr experiență să-l ții la distanță pe Omar.

Catriona zâmbi ușor.

— Nu cumva pui problema greșit ? N-am nevoie de experiență cu bărbații numai ca să-l țin la distanță !

— Și crezi că poți ?

— Categoric, spuse eu cu siguranță.

Lucas o măsură cu privirea.

— Nu cred că o fată care arată ca tine și cu silueta ta, nu are experiență deloc.

— Mă crezi sau nu, faci cum vrei, ripostă ea calm.

— Nu te-ai opus când am venit în camera ta în acea noapte, accentuă Lucas.

— Am considerat că, fiind conducătorul echipei, ești responsabil și de sănătatea și confortul nostru. Așa că ți-am acceptat ajutorul ca și cum erai un doctor, o soră medicală sau ceva de acest gen. Și ți-am fost recunoscătoare cu adevărat.

Asta-l făcu să râdă, ochii încrețindu-i-se și ea se gândi cât de atrăgător era așa. Întotdeauna exista ceva dur și aspru când fața lui era în repaos, dar râsul îl transforma.

— Ai vreo experiență de acordare a primului ajutor ? îl întreabă ea.

— Nici un fel, recunosc Lucas. Dar nu te îngrijora prea tare ; avem o trusă de prim-ajutor foarte bogată și telefon. Am suficient de mult cap ca să mă descurc cu cazuri minore și să pun mâna pe telefon și să chem ambulanța dacă s-ar întâmpla ceva grav.

— Și s-a întâmplat vreodată ceva mai grav ?

— Unul dintre lucrători s-a tăiat o dată destul de rău, dar boala noastră cea mai frecventă pare să fie deranjamentul stomacal.

— Uf ! Sper să nu mă îmbolnăvesc și eu, zise Catriona strâmbându-se.

— Te vei îmbolnăvi. Fiecare se îmbolnăvește, chiar și cei mai îndârjiți egiptologi.

— Ca dumneata ?

— Ca mine, admise el.

— Cine are grijă de dumneata când nu te simți bine ? întreabă ea ca din întâmplare. Lamia ?

— De obicei sunt lăsat în voia soartei. Lamia este prea ocupată să-și viziteze prietenii din Luxor ca să facă pe sora de caritate.

— Nu pare să se îngrijească prea bine de această casă, spuse Catriona. Casa francezilor arată cu mult mai bine.

— Da, știu, dar este obiceiul ca soția unuia dintre membrii echipei să conducă întreaga casă. Asta înseamnă că poate fi cu soțul ei, fără a fi nevoie s-o plătim prea mult. Deci Lamia face treaba, deși nu prea bine. Oricum, nu este nimeni altcineva.

— Bryan sau Mike nu sunt însurați ?

El scutură din cap.

— Nu, Bryan a fost, dar nevastă-sa l-a părăsit — nu putea sta tot timpul în Egipt.

— Și dumneata ? întrebă ea, apoi răspunse în locul lui. Nu, bineînțeles că nu ești.

Sprâncenele lui se ridicară uimite.

— De ce ești așa de sigură ?

— Dacă erai însurat te-ai fi asigurat ca soția să-ți fie aici, făcând treaba Lamiei.

El zâmbi glumeț.

— Poate.

Încurajată de zâmbetul lui, ea continuă :

— Pot să-mi imaginez femeia pe care ai alege-o !

Lucas se rezemă cu spatele de scaun, cu o privire amuzată în ochi.

— Descri-o.

— Bine. Își aplecă într-o parte capul, evaluându-l. Cred c-ar trebui să fie foarte capabilă, foarte eficientă, deloc feminină sau delicată. Probabil nu o egiptologă, mai mult o fostă secretară care să-ți poată bate la mașină toate însemnările și manuscrisele. O bună bucătăreasă, care să nu se însălmânte dacă l-ai aduce zece persoane la masă, adăugă ea.

Privirea lui Lucas deveni și mai amuzată.

— Și cum ar arăta acest monument al virtuților ?
Catriona se încruntă.

— Asta-l mai greu... Apoi fața l se luminează.
Știu ! Ar putea să fie unul dintre cele două tipuri :
tipul de „funcționară” care în Anglia ar purta ja-
chetă și perle, părul aranjat și scurt, sau tipul an-
ilor șaiszeci, cu fuste lungi și ample, bluze brodate
și sandale cu barete, având plete lungi și drepte,
și ar purta probabil o pălărie de paie cu boruri mari,
termină ea triumfătoare.

— Ce bazaconie ! Lucas îl aruncă o privire tris-
tă. Chiar crezi că acestea sunt genurile de femei
după care mă dau în vânt ?

Ea-l privi surprinsă.

— Vrei o femeie sexy, împreună cu celelalte ca-
lități ? Regret, Lucas, dar n-ai șanse.

El izbucni în râs, sunetul profund și masculin
umplând camera.

— Dar n-am avut prea multe dificultăți înainte.

— Vanitatea bărbătească ! Vorbim despre ne-
veste, nu despre aventuri întâmplătoare.

— Deci nu crezi c-aș avea norocul să pun mâna
pe o nevastă atrăgătoare din punct de vedere se-
xual ?

— Mi-e teamă că nu. Nu cu stilul dumitale de
viață.

— Atunci se pare că voi rămâne holtei, fiindcă
gândul la ambele tipuri pe care le-ai descris mă în-
grozește ! Amândoi râseră, apoi el întrebă : Dar
tu ? Să-ți descriu tipul de bărbat care s-ar potrivi
cu tine ?

— Nu poți. Nu există, spuse ea ușor, descoper-
rind că este ciudat de reticentă să-l audă făcând
presupuneri asupra subiectului.

- Lașo ! Tu ai făcut-o pentru mine.
- Am făcut-o ca să râdem.
- Chiar ? Și ți-e teamă că n-ar mai fi așa de distractiv dacă aș face-o și eu ?

Se uita acum la ea de aproape, ochii lui intenși fixându-i fața. Înroșindu-se un pic, Catriona spuse provocatoare :

- OK, dă-i drumul.
- Bine. Hai să râdem... Își rezemă fața în palme. Spuneai că n-ai prea multă experiență a bărbaților, ceea ce este un lucru rar pentru o fată din zilele noastre. Dar lucrurile sunt relative ; ceea ce se cheamă acum „puțin” însemna mult în urmă cu douăzeci de ani. Dar cred că bărbatul pe care l-ai alege ar trebui să fie foarte special, un bărbat care să te merite.

Ea era încântată, dar încercă să nu arate.

- Cum ar fi ? întrebă ea interesată.
- Nu știi ?
- Ce vrei să spui ?
- N-ai întâlnit deja bărbatul pe care ți-l dorești ?

- Ți-am spus, el nu există.

- Nici măcar în închipuirea ta, în visurile tale ?
Catriona scutură din cap.

- Visurile nu folosesc nimănui. Te opresc doar să privești realitatea în față.

Încruntându-se puțin, Lucas zise :

- O remarcă foarte enigmatică. Să nu-mi spui că ai fost dezamăgită în dragoste ?

- Nu intenționez. Erai pe cale de a descrie bărbatul pe care-l crezi a se potrivi cu mine, îi amintea ea.

El îi aruncă o privire gânditoare.

— Ei bine, evident c-ar trebui să fie înalt și...

Lucas se întrerupse când o mașină se opri afară și se auzi sunetul unor pași care intrau în casă, iar restul echipei își făcu apariția. El se uită la ea și spuse încet :

— Acum va trebui să ți-l imaginezi singură.

Fiecare era într-o dispoziție bună, după călătoria la Luxor. Bryan și Mike fuseseră la un club din care făceau parte, înotaseră, jucaseră biliard și luaseră o masă englezească tradițională, cu friptură de vacă și budincă Yorkshire. Se părea că le făcuse bine ; amândoi erau relaxați și foarte vorbăreți. Chiar și Lamia și Mohamed trăncăniră zece minute, înainte de a da drumul la televizor.

Următoarele două zile fură lipsite de evenimente, urmând rutina obișnuită cu excepția faptului că Lucas se duse la Luxor sâmbătă dimineața, iar duminică îi spuse Catrionei că cecul lui Omar fusese onorat. Deci nu mai era cale de întoarcere. Catriona nu dormi prea bine în acea noapte; în afară de patul îngrozitor, se mai gândea și dacă va putea cu adevărat să-l țină pe Omar la distanță. Era obișnuită cu bărbații occidentali, care ori cât ar fi fost de impertinenți, trăiau după niște reguli. Arabii puteau să aibă reguli foarte diferite.

Se simțea obosită și încerca să-și ascundă nesiguranța sub o aparență veselă în dimineața de luni. Lamia era încă în pat, iar ceilalți plecaseră la șantier când Catriona cobori în hol să aștepte mașina. Cu doamna Aziz și obiceiurile arabe în gând, își

puse o fustă de blugi și o bluză cu mâneci lungi, împletindu-și părul într-o coadă. Se auzi motorul unei mașini care intra în curte așa că ea ieși, dar era Land Rover-ul.

Lucas coborî și buzele i se strânseră când îi văzu îmbrăcămintea. Apoi privirea lui se fixă pe fața ei, văzu cearcănele de nesomn și deveni posomorât.

– Știi că nu trebuie să faci asta. Nu-i prea târziu să te răzgândești.

– De ce aș face-o ? întrebă Catriona, tânjind brusc ca el să-i spună să nu se ducă.

Dar el zise doar :

– Poate că a fost doar bravadă. Acum, când a venit timpul, poate că ți-ai dat seama că nu trebuia să te bagi.

Dezamăgită, fata scutură din cap.

– Mă simt bine. Nu-ți face griji pentru mine.

– Asta fac ? Râse scurt. Trebuie să-mi fi trezit instincte paterne.

– Adevărat ?

Catriona bărea atât de șocată încât Lucas râse.

– Cred c-ar fi mai bine să nu-ți răspund. Apoi fața lui deveni din nou severă. Serios, Catriona, dacă te-ai răzgândit, este timpul s-o spui.

– Dar atunci o să trebuiască să dai banii înapoi și nu vei fi în stare să continui săpăturile.

– Uită săpăturile, o sfătui el. Nu face asta dacă ai cea mai mică nemulțumire.

Dădu din cap hotărâtă, și-i zâmbi strălucitor.

– N-am. Va fi bine.

El îi studie fața pentru un moment, apoi trăsăturile îi deveniră ca o mască.

— Foarte bine, spuse el cu răceală. Este chiar că-i convine aranjamentul. Se uită la ceas. Mașina lui Omar ar trebui să apară din moment în moment.

Catriona se aștepta ca el să plece, dar Lucas rămase cele câteva secunde care-i trebuia Mercedes-ului să intre în curte exact la timp. Se opri în fața lor și șoferul coborî. Lucas îi puse o întrebare în egipteană și acesta răspunse. Lucas dădu din cap, aparent satisfăcut, apoi îi spuse un scurt „la revedere”.

- Vin să te iau diseară la șapte.
- OK. Mulțumesc.

Ea intră în mașină și se uită prin geamul din spate ca să-l vadă stând în prag, urmărind-o cum pleacă, cu mâinile în șolduri. Catriona ridicase mâna s-o fluture către el, dar apoi se gândi c-ar fi mai bine să renunțe — brusc i se părea a fi un gest prea amical. În câteva minute el devenise rece și superior cu ea, deși fata nu putea înțelege de ce.

CAPITOLUL V

Omar nu era acasă, era la Cairo. Fu primul lucru pe care i-l spuse doamna Aziz când Catriona intră în Grădina Nilului. Și indiferent care era adevăratul motiv al lui Omar ca s-o angajeze, spusese adevărul în privința fetelor; erau încântate s-o revadă, alergând vesele prin curte ca s-o întâmpine și încercând nerăbdătoare să se facă înțelese, nereușind, dar zâmbind amândouă cu gura până la urechi, ca să-i arate cât erau de bucuroase.

Petrecură dimineața uitându-se la jucării, cu Catriona scriind cuvintele englezești pe dreptunghiuri de hârtie și lipindu-le pe păpuși, cărți și jocuri. Masa era delicioasă, aproape la fel de bună ca cea pregătită de echipa franceză și cu mult mai bună decât în casa de la șantier. Când fetele se culcară după-masă, Catriona se relaxă și făcu plajă pe un șezlong lângă piscină, lăsându-și gândurile să vagabondeze. Aproape că nu se simțise bine că Omar nu era aici; se pregătise să-l respingă și acum nu era nevoie. Catriona le-ar fi putut întreba pe fete despre mama lor, dar limba constituia o barieră și nu voia să le supere în nici un fel interesându-se dacă părinții lor erau separați sau divorțați. Și doamna Aziz nu era deloc comunicativă.

După-amiază făcu din nou lecții cu fetele. Cină cu ele, apoi Lucas veni s-o ia.

— Nu arăți de parcă ar fi trebuit să te împotrivești prea tare, comentă el, măsurând-o din priviri, când fata se urcă în mașină.

— Nici n-a trebuit, răspunse Catriona zâmbind. Omar nu era acasă.

El nu părea surprins și ea ghici că el aflase de la șofer.

— Cum te-ai descurcat ?

— Bine. Fetele au fost încântate să mă vadă și mi-a făcut plăcere să le învăț.

— Mai mult decât îți place să lucrezi la săpături ?

— Nu, sigur că nu. Asta face parte din cariera mea.

— Cariera ta este importantă pentru tine, nu-l așa ? spuse Lucas gânditor.

— Da, foarte. Am lucrat mult pentru diplomă și n-o să las toată această muncă să se irosească.

— Nici chiar pentru căsătorie și o familie ? întrebă el pe un ton obișnuit.

Ea-și întoarse capul să-l privească. Fața lui era toată numai unghiuri și umbre în lumina apusului de soare care strălucea prin parbriz.

— Este posibil să le am pe amândouă, presupun, zise ea prudentă, întrebându-se unde voia să ajungă el.

— Nu pari foarte sigură.

— Nu, nu sunt, și nici dumneata.

— De ce eu ?

— Nici dumneata nu ești însurat și ești mai în vârstă ca mine.

— Ca o mumie egipteană de bătrân, încuviință el rotindu-și ochii în cap și făcând pe nefericitul.

Catriona râse și se simți dintr-o dată fericită.

— Dar nu sunt împotriva căsătoriei, se găsi ea datoare să adauge.

Spre surprinderea ei, Lucas îi zise :

— Asta-i bine... Apoi strică totul adăugând... Trebuie să-mi amintesc să-i spun asta lui Omar.

— Omar ? De ce lui ?

— Nu știi ? Nevastă-sa a murit cu câțiva ani în urmă și el este în căutarea unei noi mirese.

— Într-adevăr ? La început, Catriona fu atât de surprinsă încât nu găsi nimic de spus, dar apoi, vocea înăsprindu-i-se, rosti... De aceea m-ai întrebat părerea mea asupra căsătoriei ?

— Bineînțeles. Va fi mai circumspect când o să-i spun.

— Nu înțeleg. De ce s-ar comporta Omar diferit ?

— Pentru că pentru Omar sunt două tipuri de femei : cele care îi sunt egale prin naștere și bogăție, și cele care nu-i sunt. Primele sunt partenere ce pot fi alese, restul sunt de dus la pat dacă sunt atrăgătoare și... disponibile.

— Ce încerci să-mi spui, Lucas ? întrebă Catriona rece.

— Că nu faci parte din prima categorie. Omar nu se va însura niciodată cu o femeie care nu este aprobată de familia lui, una care să-i mărească prestigiul și probabil bogăția. Fiica unei familii nobile sau bogate. Așa că nu-ți face iluzii în această direcție, Catriona.

— Nici nu mi-am făcut.

— Nu încă, toluși. Dar mergând în casa lui cu regularitate, văzând bogăția lui, n-ai fi prima fată sedusă de acel stil de viață. Dar să nu uiți niciodată că pentru Omar faci parte doar din cea de-a doua categorie și el este atras de tine, va încerca să te seducă dacă poate.

— Cred că ai omis un tip de femeie din clasificarea ta, spuse Catriona scurt. Acelea care stau pe picioarele lor și nu sunt interesate de un bărbat doar ca să le întrețină. Deja am dovedit că nu mă interesează banii, neacceptând să lucrez inițial pentru el.

— Adevărat, recunosc Lucas, apoi zâmbi. Dar atunci nu văzuseși casa de la șantier. Și n-ai șovăit prea mult să-i accepți oferta a doua oară.

— Asta a fost ca să te ajut, rosti ea indignată.

— Și te amăgești singură că a fost din motive altruiste ? întrebă Lucas ironic. Nicidecum. Te duci acolo din aceleași motive pentru care Lamia se strecoară întotdeauna să facă un duș în plus ; ca să fii curată și să te simți bine. Cști ca oricare altă femeie și tânjești după condiții bune de trai și mâncare asemenea. Îți place luxul — nu încerca să negi, adăugă el când Catriona încercă să protesteze. Ai trăit în sărăcie, Catriona, și nu se poate ca bogăția lui Omar să nu ți se urce la cap. Mai ales când va încerca să te seducă, dându-ți cadouri.

— Dar nici măcar nu era acolo ! exclamă ea supărată.

— Va fi.

— Mulțumesc că mă avertizezi, zise ea printre dinți. Dar nu sunt atât de naivă precum mă crezi. Sunt capabilă să mă descurc pe cont propriu și să văd din timp orice intenție a lui Omar.

Oprind în fața casei șantierului, Lucas se întoarce să se uite la fată.

— Catriona, spuse el plin de milă, nu ești altceva decât un copilaș în comparație cu Omar. S-a născut știind cum să seducă femeile.

Ea râse, dar nu exista nici un pic de veselie în râsul ei.

— Dacă voi da de greu, tot ceea ce trebuie să fac este să chiam un caval'er — pe nume Dr. Kane. Și atunci vei avea o scuză să te răfuești cu Omar — ceea ce încep să cred că vrei. Care-i problema, Lucas? spuse ea zeflemitoare. Ești gelos pe Omar și învârtăciunea lui — sau pe succesul acestuia la femei? De aceea ești așa de supărat pe el fiindcă știe cum să obțină o femeie și tu nu?

— Dacă erai bărbat, o amenință Lucas, măturam curtea cu tine.

— Dar eu nu sunt bărbat, nu crezi?

Când se uită la ea, ochii lui se schimbă, întunecându-se.

— Nu, zise el cu voce joasă. Dar poate că vrei să-ți dovedesc că eu sunt.

Încercă s-o apuce și Catriona se dădu instintiv înapoi. Apucând clanța portierei, sări din mașină și se grăbi spre casă, sunetul râsului amuzat al lui Lucas urmărind-o.

Părea ciudat în dimineața următoare ca Bryan să conducă jeepul și să dea ordine. El era suficient de competent, dar îi lipsea vitalitatea lui Lucas, abilitatea acestuia de a insufla oricui entuziasmul său,

speranța că astăzi va fi o zi în care se va descoperi ceva interesant. Catriona aștepta ca Lucas să se întoarcă în acea seară, dar Bryan îi spusese că el se va întoarce abia în ziua următoare. Treaba decurse ca de obicei și petrecură seara așa cum făceau în mod normal, lucrând la descoperiri, citind sau, în cazul lui Mohamed, urmărind programul TV, dar parcă nu era la fel. Catriona realizează că Lucas era scânteia care menținea echipa vie și interesată, și descoperi că-i era dor de el.

Nu prea se aștepta ca el să se întoarcă la timp pentru a o lua din casa lui Omar, dar Lucas o aștepta în mașină când ea ieși cu o sacoșă mare pe care o înghesui în spate. Uitând cum se despărțiseră, Catriona îi zâmbi și-i spusese :

- Bună. Ai avut o călătorie plăcută la Cairo ?
- Da, mulțumesc.
- Și conferința a fost un succes ?
- Auditoriului se pare că i-a plăcut.
- Îmi doresc s-o fi putut auzi, spuse ea cu sinceritate.

Lucas o privi în fugă, ca și cum n-ar fi crezut-o, dar apoi o informă :

- Am textul ; poți să-l citești dacă vrei.
- Mulțumesc, îl voi citi diseară.

El zâmbi, apoi arătă cu capul spre spatele mașinii.

- Ce este în sacoșă ?
- Este un cadou.

— De la Omar ? Ți-am spus că o să înceapă să-ți facă daruri.

Era rândul Catrionei să zâmbească.

— Printre altele, nu este de la el ; este de la doamna Aziz.

— Și cine este doamna Aziz ?

— Menajera lui. Fetele m-au întrebat astăzi despre săpături. Le-am arătat câteva fotografii ale șantierului, ale casei, ale camerei mele și patului meu. Și am pus pietre sub pernă și saltea, ca să le arăt cât de prost dorm eu. Doamna Aziz care ne urmărea mi-a dat această pernă, când eram pe punctul de a pleca. N-a fost amabil din partea ei ? Și cred că nici nu mă place.

— Poate că vrea să se asigure că stai confortabil acolo unde ești, ca să nu fii tentată să te muți în casa lui Omar, spuse Lucas sec.

Iritată, Catriona ripostă :

— Trebuie să-ți bați joc de fiecare gest ? Sunt sigură că ea a vrut să fie amabilă.

El dădu din umeri.

— Crede ce vrei. Incetini pentru a depăși o femeie care ducea o mașină de cusut pe cap, cât pe ce să dea peste un chioșc ce se afla pe străduța îngustă și întunecoasă. Chiar așa de rău este patul tău ?

— Este îngrozitor. Ca și cum ai încerca să dormi pe o plajă cu pietre.

— Încercând să dormi ? Deci, cam stai trează ?

— Da, bineînțeles. Dar este mult mai bine acum când am plasa pentru țăntări, iar cu perna asta va fi o binecuvântare.

— De ce nu i-ai spus Lamiei despre asta ? întrebă Lucas exasperat.

— I-am spus. Dar a zis că trebuie să le bat. Ca-triona izbucni în râs.

Lucas râse și el, dar după aceea o chestionă :

— De ce nu mi-ai spus și mie ?

— Pentru că nu mi s-a părut că ai fi genul de om care să se deranjeze cu lucruri atât de minore ca starea pernelor și saltelelor noilor recruți. Ești prea obsedat de munca ta ca să-ți pese de lucruri ca acestea.

— Asta te frapează la mine — că sunt obsedat ?

— Da... Dar adăugă plină de tact... Nu sunt majoritatea bărbaților obsedați de munca lor ?

— Posibil... Schimbă brusc subiectul. Omar era acolo ?

— Nu, cred că este plecat în Japonia.

Merseră cu mașina în tăcere și trecu aproape o milă înainte ca fata să se intereseze :

— Lucas, când luăm banii ?

— În ziua de întâi a fiecărei luni. N-ai bani ?

— Deloc.

— Cât vrei ?

— Nu știu. Habar n-am care sunt prețurile aici.

Luând o mână de pe volan, Lucas își scoase portofelul din buzunarul de la spatele jeansilor.

— Ia două sute de lire de aici.

— Două sute — oh, lire egiptene, bineînțeles.

Asta înseamnă treizeci de lire englezești, nu-i așa ?

— Aproximativ.

Nu era o grămadă de bani, dar ea spera să fie suficient pentru ceea ce dorea.

— Mulțumesc.

— Este un împrumut din primul tău salariu, îi aminti el.

— Da, sigur că da.

Catriona nu mai spusese nimic, dar după câteva momente, Lucas zise :

— Știi exact ce gândești ; că dacă n-ai fi fost tu, Omar nu ne-ar fi dat bani de sponsorizare și că cel puțin eu aș fi putut să-ți dau aceste câteva lire. Așa este ? Ea scutură din cap, dar el continuă. Lucrurile nu stau așa. Oi fi tu responsabilă pentru continuarea muncii noastre, dar nu trebuie să fii tratată diferit față de ceilalți. În ceea ce mă privește, ești încă un membru al echipei, la fel ca oricare altul.

Era ocazia pe care Catriona o așteptase. Întorcându-se pentru a-i vedea fața, spusese accentuând cuvintele :

— Dar nu mie mi se datorează că noi continuăm munca, nu-i așa ?

El o străfulgeră cu privirea.

— Deci ai descoperit că avem deja un sponsor.

— Da. Deci, de ce ai luat banii de la Rafiq ?

Lucas dădu din umeri.

— Existau motive.

— Ce motive ?

— Nici unul pe care să-l discut cu tine.

— Ai făcut-o fiindcă te-a lăsat baltă înainte și ai vrut să-i dai o lecție ?

— S-ar putea.

— Ce-ai de gând să faci cu banii ?

— O să găsesc un mod de folosire a lor, răspunse el, neajutând-o deloc.

Și în timpul acela eu lucrez pentru un bărbat în care n-am încredere și nu-l plac, gândi indignată Catriona. Încă o dată se simți ca un gaj între cei doi bărbați, dar de data asta folosită de Lucas — și o durea.

Lucas își luă ochii de la drum ca să se uite la ea cum stătea adâncită în gânduri.

— Sper că nu te-ai bosumflat din cauza banilor, spuse el brusc.

Bărbia ei se ridică.

— Bineînțeles că nu, răspunse ea scurt și schimbă subiectul adăugând : Și greșești, fiindcă nu mă gândeam deloc la asta.

— Nu ?

— Nu. Printre altele, mă întreb de ce doamna Aziz se referă la Omar ca Pașa Omar. Știi ce înseamnă asta ?

— Este un titlu, echivalent lordului din Anglia. Familia lui Omar a făcut parte din aristocrația egipteană. Dar titluri ca Pașa sau Bey nu se mai folosesc deloc în Egipt. El nu l-a folosit în public, dar presupun că servitorii îl numesc întotdeauna pe capul familiei Pașa și a devenit un obicei riguros. Te impresionează ? o întrebă el zeflemisitor.

— Nu, bineînțeles că nu.

Dar el nu părea s-o creadă.

Și Catriona îl privi pe Omar cu alți ochi când ajunsese la casa lui în sâmbăta următoare și-l găsi acolo, întors din călătorie. Nu mai era îmbrăcat cu costumul lui de serviciu, închis la culoare, ci îmbrăcat obișnuit, dar era la fel de elegant. Recunoscuse că nu era de Omar să poarte jeanși vechi și cămăși ca să se învârtască prin casă ; pentru imaginea lui, trebuia ca întotdeauna el să aibă tot ce este mai bun. Adusesese cadouri din Japonia pentru fetițe și-i întinse și Catrionei un mic pachetel ambalat frumos.

— Am luat cadouri pentru fiecare, așa că trebuia să primești și tu unul, îi zise el.

Era dificil să refuze, dar când deschise încet pachetul, în minte îi apărură imaginea lui Lucas care o avertiza. Oare era primul pas al lui Omar ca s-o seducă ? se întrebă ea. Dacă era așa, trebuia să refuze, dar nu voia deloc să-l jignească pe Omar, mai ales dacă era doar o tradiție arabă și nu era nimic suspect în ea.

— Ce ai adus fetelor și doamnei Aziz ?

— Nadia și Dorreya au un serviciu de ceai în miniatură și doamna Aziz un ceas, îi răspunse el, adăugând cu amuzament în ochi : Șoferul meu are o pereche de ochelari de soare noi, bucătăreasa un mixer, secretara un radio... Dar este nevoie să continui ?

Catriona se înroși și râse. Liniștită, termină de desfăcut pachetul. Îi cumpăraseră o poșetă de seară din mătase, brodată de mână în cele mai delicate culori, cu un design minunat. Ochiul ei profesional admiră măiestria, iar sufletul de femeie, frumusețea.

— Oh, ce frumos ! exclamă ea. Mulțumesc. Uitați-vă, Nadia, Dorreya, nu este minunată ?

Ele o împinseră în camera lor de joacă să se uite la darurile lor și cele trei petrecură după-amiaza prefăcându-se că sunt în Anglia și-și beau ceaiul de la ora cinci, în compania unei duzini de păpuși rezemate de pereți.

Omar le întâlni la masa de prânz și Catriona găsi ocazia să-i adreseze o cerere.

— Mă întreb dacă aș putea lua fetele de aici, uneori ?

— Afară ? Omar părea surprins. Unde ai vrea să le duci ?

— Doar în Luxor. Le-aș putea duce prin magazine ca să-și îmbogățească vocabularul. Și la mu-

zeu și temple. Și poate la spectacolul de sunet și lumină ; ele spun că nu l-au văzut. Și nici eu, așa că...

— Nu vă pot permite să mergeți prin Luxor neînsoțite, spuse Omar cu bruschete. Văzu lucirea de dezamăgire din ochii Catrionei, deși ea reuși s-o mascheze repede și adăugă... Dar poate s-ar putea aranja ceva. Mă voi gândi la asta.

— N-ar putea șoferul tău să vină cu noi ? se aventură ea. Sau doamna Aziz, dacă are timp ?

Menajera, auzindu-și numele, evident că întrebă ce spusese ea. Omar îi traduse și aceasta scutură din cap cu putere.

— Doamna Aziz spune că ea are servitori care-i fac cumpărăturile și nu vrea să meargă cu voi. Dar șoferul este o idee bună. O să-i spun să vă ducă oriunde vreți să mergeți.

— Mulțumesc.

Ea le spuse fetițelor și acestea pronunțară la unison în engleză, făcându-l pe Omar să râdă :

— Mulțumim, tăticule.

— Văd că le înveți bine.

— Putem merge în după-amiaza asta ? întrebă Catriona nerăbdătoare.

— Așa curând ?

— Am nevoie să cumpăr niște vopsea, îi explică fata.

— Niște vopsea ? Vrei să spui că fetele pot picta ?

— Păi... da. Bineînțeles, încuviință Catriona, realizând că n-ar fi înțelept să-i spună lui Omar că voia să facă cumpărături pentru sine.

— Foarte bine, îi voi spune șoferului să scoată mașina după ce fetele se vor scula din somn. Oh, aș dori să vii în biroul meu peste o jumătate de oră.

Cu simțurile în alertă, Catriona făcu precum i se ceruse și se duse în biroul lui, după-masă. Dar Omar era direct, comportându-se profesional.

— Îmi pare rău că n-am fost luni aici să-ți dau primul salariu lunar. Aici este. Îi întinse un plic.

— În avans ?

— Sigur că în avans. Omar părea surprins. Așa-mi plătesc tot personalul. Arăta amuzat. Dr. Kane nu face așa ?

— Noi suntem plătiți la întâi ale lunii, îi explică ea.

El dădu din cap, descuie un sertar de la birou și scoase un teanc de bancnote din care luă câteva.

— Ai nevoie de bani și pentru cheltuieli. Să cumperi vopseluri și tot ceea ce au nevoie fetele, comentă el când Catriona se uită la el ezitând.

— Oh, înțeleg. Fața ei se luminează. Da. Mulțumesc.

— Ce faci de obicei când fetele dorm ?

— Stau la piscină, răspunse ea, întrebându-se dacă el credea că ar trebui să muncească, să-și pregătească lecțiile sau ceva de genul acesta.

— Atunci, hai să facem același lucru.

El ieși din cameră fără a aștepta răspunsul ei și fata n-avu de ales decât să-l urmeze. Omar trase două șezlonguri la umbra unui palmier și-i arătă unul. Catriona se așeză, dar îi aranjă spătarul ca să poată sta dreaptă. Omar o privi înveselit.

— Cred că ți-e frică de mine, Catriona !

— Așa crezi ? Am motive să-mi fie ?

El își depărtă mâinile.

— Voi occidentalii ! Puneți întrebări așa directe. Noi, arabii, preferăm un pic mai mult de subtilitate.

— De ce, pentru că vă ajută să evitați răspunsul ?

Omar râse.

— Știi, ești înviorătoare față de femeile egiptene.

Realizând că n-o să scoată un răspuns direct de la el, Catriona zise :

— Atunci înseamnă că nu cunoști multe femei occidentale ?

— Ba da, am călătorit mult. Și acum există multe femei de carieră cu care trebuie să negociezi, spuse ei pe un ton lipsit de apreciere.

— Nu-ți place să faci afaceri cu femeile ? întreabă Catriona cu nevinovăție, abținându-se să nu râdă.

Dar el se uită la ea și zâmbi ușor.

— Presupun că depinde de femeie. Unele femei reușesc să-și păstreze feminitatea, dar altele consideră că trebuie să fie mai dure ca bărbații pentru a avea succes.

— Și care au cel mai mult succes ?

El dădu din umeri.

— Evit să fac afaceri cu ambele tipuri, dacă pot.

— N-ai femei care lucrează pentru tine ?

— Femei egiptene, da ; dar ca recepționere sau funcționare.

— Vrei să spui în roluri auxiliare, zise Catriona tăios. Nimic care să pună în umbră bărbăția personalului masculin.

— Ah, înțeleg că ești feministă, remarcă Omar.

— Nu, dar cred în egalitatea sexelor.

El îi observa fața, mai ales ochii care scăpărau de pasiune.

— Dar nu va putea exista niciodată o egalitate completă între bărbați și femei, replică el încet. Nu când bărbații sunt cei care își aleg femeile pe care

le vor și tot ei le întrețin. Și trebuie să recunoști că femeile sunt întreținute, indiferent dacă sunt soții, fiice — sau amante.

Catrionei nu-i venea să-și creadă urechilor ; cum naiba de ajunseseră la o astfel de conversație într-un timp așa de scurt ? Ridicându-se, spuse repede :

— Dacă femeile ar avea ocazii egale să muncească, n-ar avea nevoie să fie întreținute. Gândește-te ce ușurare ar fi pentru toți bieții bărbați. Și acum, dacă vrei să mă scuzi, mă duc să fac o listă a tuturor lucrurilor care trebuie cumpărate, înainte ca fetele să se trezească.

Ducându-se în camera de joacă a copiilor, Catriona se uită în plicul pe care i-l dăduse Omar ; era un cec cu suma exactă asupra căreia se înțeleseseră. Apoi se uită la banii pe care el îi dăduse pentru cheltuieli și-i numără. Îi dăduse de trei ori mai mult ca să cumpere jucării pentru fetele lui decât îi plătea ei pentru o lună de muncă ! Se uită și izbucni în râs. Să mai vorbești despre subtilitatea arabilor ; dacă ar fi fost avidă după bani, acest gest i-ar fi deschis ochii. Așa cum stătea situația, asta zdrobea argumentul ei despre femeile care erau egale prin muncă cu bărbații.

Șoferul era un bărbat taciturn care nu vorbea aproape deloc, dar cunoștea cele mai bune magazine și mergea la câțiva pași în urma lor, urmărindu-le atent. Dar ele aproape uitară că el se afla acolo. Reușiră să găsească culori și hârtie, câteva cărți de engleză pentru începători și multe alte lucruri pe care toate trei le găseau indispensabile, printre care și câteva articole de îmbrăcăminte pen-

tru fete : salopete, pantaloni largi și șorturi, tricouri cu mâneci scurte în culori vesele.

Fetelor le plăceau lucrurile, dar Darreya își roti ochii în cap și începu :

— Tata... ?

— Nu te neliniști, o asigură Catriona. Mi-a spus să vă cumpăr tot ce-mi place mie. Căută într-un dicționar proaspăt cumpărat... Acum am nevoie să cumpăr niște vopsea. **Dahaan**, îi spuse ea șoferului **Kutbeer asliah** și-și folosi mâinile pentru a-i arăta măsura recipientului de care avea nevoie.

El părea uimit, dar dădu din umeri și le conduse la magazinul care trebuia. Catriona cumpără trei recipiente mari, care spera să fie suficiente pentru a-și zugrăvi camera ei și camera de zi. Apoi se duse la alt magazin și ea cumpără suficient material ca să facă draperii pentru fereastra din camera ei. Cheltui toți banii pe care-i dăduse Lucas, dar era convinsă că va merita.

Toți erau încărcati cu pachete. Șoferul voia să le facă să meargă la mașină, dar partea feminină a grupului se simțea prea bine așa că ele intrară într-o cofetărie drăguță, timp în care bietul șofer aștepta afară, plin de pachete.

Egiptenii știau cu adevărat cum să facă prăjituri bune. Fetele îi umplură farfuria și o făcură pe Catriona să le încerce pe toate. Mâncă baclava și o prăjitură similară făcută din straturi de foietaj cu nuci și insiropate, despre care Darreya îi spuse că se numea „mănâncă și fii mulțumit”, apoi un fel de fursecuri tot insiropate care se numeau „buricul coamnei”, o denumire care le făcu pe fete să se prăpădească de râs.

Sunetul râsului lor le făcu pe două femei care treceau să se uite în jur. Catriona le privi și văzu că una dintre ele era Lamia. O salută din cap și așteptă ca Lamia să plece, dar fu uluită s-o audă pe Dorreya spunând :

– **As-salaamalaykum**, doamnă Shalaby.

Lamia se opri și veni la ele, cu obrajii puțin îmbujorați. Zâmbi fetelor și le ură o după-amiază plăcută. Catriona înțelese asta, dar apoi conversația continuă în egipteană. După aceea, Lamia se uită la ea.

– Bună, Catriona. Credeam că faci lecții cu copiii, nu că hoinărești prin Luxor când tatăl lor este plecat.

– Omar s-a întors și a fost încântat să ieșim în oraș în această după-amiază. Ești aici ca să comanzi provizii pentru casa de la șantier ? adăugă Catriona cu n cliție.

Lamia o străfulgeră cu privirea, le spuse fetelor zâmbind la revedere și plecă spre prietena ei.

– O știi pe doamna Shalaby ? o întrebă Catriona pe Dorreya.

– Da. Venea... venea la casa noastră.

– Venea ? Vrei să spui că acum nu mai vine ?

Dorreya dădu din cap, încântată că era înțeleasă.

– Da. Nu mai vine de mult timp.

Interesant, gândi Catriona. Lamia fusese una dintre cuceririle lui Omar ? Una de care se plictisise acum ?

A găsi un răspuns la această întrebare era greu, se gândi Catriona când se întorceau spre casă. Categoric că nu-i putea întreba pe Lucas sau Omar, dar atunci pe cine ? Poate că Mike ar ști, dar îl

putea convinge să-i spună ? Probabil că nu, cel puțin atâta timp cât Mohamed mai era colegul lor. Ajunseră la Grădina Nilului și ea lăsă propriile ei pachete afară pe verandă înainte de a urca scările cu fetele.

Se părea că atunci când Omar era acasă lucra în biroul lui și-și lua cina târziu, la ora zece, dar femeile mâncau mult mai devreme, la ora șase, așa ca fetele să se poată culca la o oră rezonabilă. Catriona mâncă cu ele, le spuse noapte bună, apoi ieși pe verandă să aștepte sosirea lui Lucas. Întotdeauna îi făcea plăcere să stea afară aceste câteva minute. Fierbințeala zilei se dusese, dar seara era caldă încă. Nilul, atât de aproape, trimitea o boare ce făcea să foșnească frunzele palmierilor, iar aerul era greu de arome tropicale. Puternicul parfum african plutea în atmosferă. Rezemându-se de una din coloanele sculptate ale portalului, Catriona închise ochii și lăsă s-o cuprindă liniștea.

Un zgomot ușor o anunță că era cineva acolo. Era Omar. Stătea la câțiva pași de ea, fixându-i fața. Instinctiv, ea se îndreptă lipindu-se de zidul de piatră.

— Ești obosită ? întrebă el cu voce blândă, aproape mângâietoare.

— Nu. Mă bucuram doar de răcoare.

Dar el nu dădu importanță celor spuse de ea.

— Dr. Kane te face să muncești prea greu.

— Nu mai greu decât oricine altcineva din echipă — și oricum, îmi iubesc munca. Amintindu-și, ea umblă în buzunar. Îmi pare bine că te văd. Aici este ceea ce mi-a rămas din banii pe care mi i-ai dat pentru cheltuieli. Mi-e teamă că am cheltuit cam mult.

Omar zâmbi.

— Acum înțeleg. Când fetele au venit să-mi spună noapte bună, mi-au vorbit despre asta. Erau încă surescitate. Le-ai făcut o zi fericită. De asta au nevoie în viețile lor : o tânără care să le scoată în lume, să le lărgască orizontul.

Sunetul de neconfundat al Land Rover-ului străpunse liniștea și porțile se deschiseră pentru Lucas.

Catriona încă ținea banii întinși spre Omar, dar în loc să-i ia, el băgă mâna în buzunar și mai scoase alții, întârziind atât cât să-l observe Lucas cum îi dă bani fetei.

— O să mai scoți fetele și vei avea nevoie de bani. Apoi Omar îi puse o mână pe braț și se aplecă să-i șoptească la ureche : Nu le spune fetelor, dar am o surpriză pentru voi sâmbăta viitoare.

Asta o făcu să zâmbescă, ceea ce intenționase și Omar ; în fața lui Lucas se desfășura un scenariu ca și cum ei doi împărtășeau un secret intim.

Omar îl salută din cap pe Lucas când acesta opri, îi ură noapte bună Catrionei și intră în casă.

O precauție foarte înțeleaptă, gândi Catriona când văzu privirea mohorâtă de pe fața lui Lucas.

— Bună. Ea-i aruncă un zâmbet strălucitor, pe care el nu i-l întoarse.

— Intră în mașină, îi ordonă el scurt.

— Am câteva pachete care trebuie puse în spate.

El nu se oferi s-o ajute și ea trebui să se lupte cu bidoanele de vopsea. Când reuși să le bage, era înfierbântată și nemulțumită.

— Să nu-mi spui că doamna Aziz ți-a dat un alt cadou, spuse Lucas cu sarcasm.

— Nu, nu mi-a dat.

— Atunci sunt de la Omar ?

Amintindu-și cu vinovăție că Omar îi oferise un dar, Catriona hotărî să atace.

— Ce naiba te privește dacă cineva îmi oferă un cadou ?

— Deci sunt de la el. Așa credeam și eu.

— El aduce fiecăruia câte un cadou când se întoarce dintr-o călătorie, chiar bucătăresei și grădinarului. Este un fel de tradiție egipteană.

— Este primul egiptean de care am auzit că face așa ceva.

— Poate că este o tradiție de familie. De unde să știi ? Oricum, ce legătură are cu tine ?

— Atâta timp cât lucrezi pentru mine, ești în responsabilitatea mea. De ce ți-a dat bani ?

Catriona oftă și deschise gura să-i spună, apoi se răzgândi. De ce dracu' trebuia să se justifice tot timpul față de el ? Așa că în loc de asta, spuse scurt :

— Lucrez pentru el. De ce nu mi-ar da bani ?

— Era salariul tău ?

— Nu. Îl privi provocator. Cheltuieli.

— Teancul de bancnote pe care ți l-a dat se presupunea a fi pentru cheltuieli ! Lucas pufni ironic. Prostuo ! Nu vezi că încearcă să te cumpere ?

— Nu, nu încearcă.

— Bine, atunci să te impresioneze cu bogăția lui. Și se pare că reușește, după cum se vede.

Înfuriată de lipsa lui de încredere în judecata ei, Catriona spuse înțepată :

— Ei bine, este ceva care pe tine nu te caracterizează, nu-i așa ? Fiecare știe cât ești de zgârcit când este vorba să cheltuiești un bănuț.

– Deci așa crezi tu ? spuse Lucas scurt.

– Ai căutat-o cu lumânarea, ripostă ea, încă supărată. De ce nu mă lași în pace în loc să... ?

Lucas trase dintr-o dată mașina în afara drumului și apăsă pe frâne cu atâta putere încât Catriona se trezi aruncată spre el. Înainte ca ea să-și revină, el se întoarse și-și înfipse mâinile în brațele ei. Negru de supărare, o scutură, degetele lui înfigându-i-se în carne. Șuieră printre dinți :

– Și tu meriți asta.

Mâna lui se mișcă spre gâtul fetei și ea înmărmuri pentru o clipă, crezând c-o s-o stranguleze, dar apoi, capul lui Lucas cobori și-i luă gura cu sălbăticie și pasiune.

CAPITOLUL VI

Era un sărut cum nu primise Catriona niciodată. Ea nu era total neexperimentată în privința sărutărilor, și cunoscuse pasiune, nerăbdare și ceva apropiat adorației. Dar niciodată nu fusese obiectul unei voințe de neînfrânt care trecea peste orice rezistență și cerea cu insistență reciprocitate. Aerul ei de fragilitate îi făcea pe bărbați să se comporte cu grijă și blândețe, nu s-o cuprindă în brațe și s-o zdrobească, nici să-i ia buzele cu o astfel de aviditate.

Catriona abia își dădu seama când Lucas o lăsă. Simțurile ei încă erau tulburate de parcă ar fi băut prea mult vin, care i se urcase la cap. Se uită la el cu ochi mari, neștiind dacă răspunsese sau nu sărutului lui. El o observa îndeaproape cu o cută între sprâncene, cu respirația neregulată.

— Ei bine ? întrebă el.

Această întrebare o făcu pe Catriona să-și revină în simțiri. La ce naiba se aștepta el ? gândi ea indignată. Că am să-i jur dragoste eternă doar după un sărut ? Nebunul acesta arrogant crede că o să mi se umezească ochii milogindu-mă să mă ducă în pat ?

— Bine, ce ? se răsti ea înșepată.

Lucas oftă.

— Bănuiam că vei fi un caz dificil. Apoi o prinse și o sărută iarăși.

Nu mai era surpriza sau șocul primei dăți. Din nou Catriona se trezi într-un vârtej erotic, dorința lui intensă atrăgând-o ca într-un hău. Dar de data asta era diferit, fiindcă undeva în adâncul ei simți un chin care creștea, un îndemn parșiv care-o sfătuia să răspundă, o nevoie de a fi și mai aproape de el. Era ceva intens pe care Catriona o recunoscuse la timp ca fiind dorință și se înspăimântă, trecând la acțiune. Începu să se lupte închizându-și gura și întorcând capul, intrată în panică. Lucas scoase un sunet de protest și-i puse mâna la ceafă pentru a o ține nemișcată. Imediat ea-l mușcă de buză și-i folosi toată forța ca să-l împingă un centimetru sau doi.

— Du-te dracului ! Lasă-mă să plec...

El o lăsă imediat și Catriona se ghemui în mașină, apărându-și pieptul cu mâinile. Lucas, cu o voce îngroșată, spuse cu ironie :

— Ce se întâmplă, Catriona ? De ce ți-e frică ?

Frica și instinctul de conservare o făcură să răspundă :

— Frică ? Să știi că nu de tine. Și râse disprețuitor.

— Atunci de ce mă respingi ? Mai ales când începea cu adevărat să-ți placă.

— Prostii ! Nici măcar nu știi cum să săruți o fată !

— Nu ?

— Nu. Mă faci să mă simt de parcă aș fi fost mușcată de un urs.

În ochii lui apăru o sclipire amuzată.

— Poate c-ar fi mai bine să-mi dai tu lecții, în cazul acesta. Sunt sigur c-aș fi un elev foarte silitor.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! Și ai mai avut tupeul să mă avertizezi în privința lui Omar !

Fața lui Lucas se înăspri îndată.

— Poate că preferi sărutările lui, spuse el zeflemisitor. Presupun că este blând și fără pretenții. Te tratează ca pe o floriceică delicată.

— Nu știu, se rățoi Catriona. Nu m-a sărutat încă.

— Nu ? Nu te-a sărutat de noapte bună în seara asta ? Așa părea.

— Greșești. Oftă furioasă. N-ai văzut că juca teatru în fața ta ? Dându-mi bani, șoptindu-mi ceva la ureche ; totul a fost făcut ca să te facă furios.

— Furios, sau gelos ?

Nesigură, ea spuse :

— N-ai motiv să fii gelos — nici dreptul. Nu mă interesează Omar și categoric nu mă interesezi nici tu. Tot ce vreau este să fiu lăsată în pace să-mi văd ce slujbă.

— Poate doar asta spui că vrei, Catriona, dar nu ești imună la mine ; cel puțin asta am descoperit acum.

Cu obraji înroșiți — nu numai de supărare — și cu ochi scăpărători, ea ripostă :

— Nu te amăgi singur. Poate că ai avut succes la fetele ieșite de pe băncile colegiilor, dar eu nu sunt atât de ușor de păcălit — și nu sunt impresionată de cel care face pe masculul cavernelor. Nu ești genul meu, Lucas ; îmi place ca bărbatul să fie civilizat, să știe cum să trateze o femeie și s-o facă să se simtă bine. Chiar crezi că era suficient să mă

săruți — dacă poți numi acest atac un sărut — ca să-ți cad la picioare ? Trebuie să fii ținut !

Lucas o observa cu intensitate, cu ochii fixați pe fața ei. Încet, aproape ca pentru el însuși, zise :

— Da, cred că ai dreptate ! Poate că sunt nebun.

Brusc năsigură pe ea, Catriona se răsti :

— N-ai de gând să dai drumul la mașină ? Vreau să ajung acasă.

— Bine, dacă asta vrei.

— Da, asta vreau.

— Păcat, mă gândeam să mergem la Luxor să ne plimbăm pe lângă râu.

Știa că el spusese asta doar ca să-și bată joc de ea, dar se răzbună spunând :

— Acolo le duci pe cele cu care te întâlnești, când le propui să iasă cu tine ? Poate că te și ruinez cumpărându-le o prăjitură de la tarabă.

— Într-una din aceste zile, o amenință Lucas cu ochi îngustați, o să te fac să-mi ceri scuze pentru această remarcă.

Dar cel puțin porni mașina și se îndreptară spre casă.

Cum se opri Land Rover-ul lângă casă, Catriona ieși să se ducă înăuntru, dar își aminti de pachet și se întoarse. Începu să-l scoată, dar Lucas înconjură mașina.

— Lasă-mă pe mine să fac asta.

— Mă descurc și singură, mulțumesc, zise ea înțepată, fără a se uita la el.

— Nu fi proastă.

Lucas veni lângă ea, dar fata îl evită supărată.

— Ți-am spus că pot să mă descurc ! Apoi făcând stânga-mprejur, fugi în casă și se îndreptă spre camera ei.

Se așează pe scaun și-și sprijini capul în mâini, constatând că tremură. De furie ? Da, sigur că da, de ce altceva ? Sau fiindcă Lucas avea dreptate și era înspăimântată — dar nu de el ci de efectul pe care-l avusese sărutul asupra ei ? Încet, își ridică fața și se uită în oglindă. Obrajii încă îi erau roșii și ochii mari și neliniștiți.

Repede, se spală și-și perie părul, se îmbracă într-o cămașă de noapte subțire și se băgă în pat. Apoi se ridică dintr-o smucitură. Nevenindu-i să creadă, sări jos și dădu la o parte cearșaful ca să vadă salteaua. O saltea nou-nouță și moale ! Fără ghemotoace, rupturi prin care să iasă arcurile și s-o înțepe, fără petele pe care le avea de la ocupanții anteriori care-și vărsaseră băuturile. Catriona era atât de surprinsă încât nu putea gândi, apoi îi veni în cap că Lucas era cel care-o procurase pentru ea. Și ea tocmai îl acuzase că era zgârcit, iar el nu spusese nimic, n-o contrazisese, așa cum ar fi putut s-o facă.

O ciocănitură în ușă o făcu să tresară. Din instinct, știu că era Lucas.

— O clipă ! Își puse un halat de baie și deschise ușa.

Ochii lui o măsurară, remarcând felul în care părul ei despletit îi îndulcea fața.

— Pachetul tău, zise el și intră să i-l pună pe podea. Îndreptându-și umerii se uită spre pat și văzu că fusese desfăcut, dar fața-i rămase impasibilă.

El se pregăti să iasă din cameră, dar ea-l opri.

— Lucas, mulțumesc...

— N-a fost nici un deranj.

— Nu, nu pentru pachet. Vreau să spun pentru saltea. A fost... foarte amabil din partea ta... Când el dădu din umeri, ea continuă... Îmi pare rău pentru ce am spus.

— Ai spus o grămadă de lucruri.

— M-ai infuriat.

— Da ? Ochiul lui se opri asupra ei, cu o privire ciudată în adâncurile lor gri. Genul de privire care apare în ochii unui bărbat când are de gând să te sărute. Respirația Catrionei se opri și ea înțepeni, dar apoi el zâmbi gânditor. Te-am deranjat, îmi pare rău. Te voi lăsa să dormi.

— Și în noaptea asta chiar voi dormi, mulțumită ție.

Bănuind că dacă i-ar cere Lamiei să-i pună pe servitori să-i zugrăvească, n-ar avea nici un succes, Catriona se hotărî să facă totul singură. Imediat ce veni de la săpături a doua zi, îl rugă pe Mike s-o ajute să scoată mobila afară, apoi se puse pe treabă, începând cu spălatul tavanului.

Mike stătea în prag și o urmărea.

— Chiar știi să faci ceea ce trebuie, spuse el admirativ.

Catriona stătea cocoțată pe o scară șubredă, cu părul strâns într-un batic, purtând o cămașă veche cu mânecile suflecate, și un șort.

— Bineînțeles. Tu nu ?

— Nu, mama mea întotdeauna a adus meșteri.

— O să-ți arăt cum se face, dacă vrei, se oferii ea cu generozitate.

Mike râse.

— Mai bine lasă.

El plecă, iar locul lui fu ocupat de servitorii care veniră să se uite. Catrionei îi era teamă că aceștia ar putea fi nemulțumiți că făcea treaba lor, dar rânjetele de pe fețele lor îi spuneau că erau foarte încântați că nu trebuiau să se deranjeze. O comandă în egipteană îi făcu să se imprăstie și Lamia apăru în prag.

— Ce naiba faci ?

— Îmi zugrăvesc camera.

— Ți-a spus Lucas să faci asta ?

— Nu, bineînțeles că nu.

Lamia se uită la ea, neștiind ce să spună, apoi nu rezistă să-i arunce :

— Ești nebună !

Apoi se îndepărtă, tocurile ei țâcănind pe pardoseala de ceramică.

— Ce naiba ?! O exclamație de afară, din coridor, o anunță de prezența lui Lucas. Ce-i cu toate astea aici ? El trecu pragul, se opri și-și puse mâinile în șolduri când se uită la ea. Ce crezi că faci ?

Catriona oftă exasperată.

— De ce mă întreabă toți asta ? A ce seamănă ? Îmi aranjez camera, bineînțeles. Ce este așa de nemaipomenit ?

— Probabil fiindcă nimeni n-a mai făcut-o înainte. De unde ai luat vopseaua ? întreabă el atingând un bidon cu piciorul.

— L-am cumpărat ieri în Luxor, răspunse ea cu răceală.

— Zău ? Asta era în pachetul pe care l-ai luat de la casa lui Omar ?

— Da.

Lucrurile se limpezeau, fiindcă Lucas întrebă :

— De aceea voiai salariul ? Catriona nu se obosea să răspundă fiindcă nu era treaba lui. Dar tăcerea ei îl făcu pe Lucas să scoată o exclamație supărată, s-o apuce de mijloc și s-o coboare de pe scară. Nu suport femeile bosumflăte. Ai cumpărat sau nu vopseaua din salariul tău ?

— Da, dacă vrei să afli.

— De ce nu mi-ai cerut bani ca să cumpăr ? o întrebă el.

Cămașa Catrionei atârna peste șort și când el o prinsese îi pusese mâinile sub aceasta, așa că acum îi simțea căldura și forța lângă pielea ei goală. O enerva și îl împinse.

— Fiindcă mi s-a spus... vreau să spun că nu m-am gândit că-mi vei da bani pentru asta.

El o privi tăios.

— Cine ți-a spus ?

— Nimeni. Așa am crezut eu, minți ea, simțindu-se îngrozitor fiindcă el îi cumpăraseră salteaua. Ca să schimbe subiectul făcu pe nerăbdătorul. Trebuie să continui ; încerc să termin tavanul cât mai este lumină.

— Ai nevoie de ajutor ?

— De la tine ? întrebă ea nevenindu-i să creadă. El se strâmbă.

— Nu, de la Ali.

Ea râse, lăsând să se înțeleagă că se așteptase la acest răspuns, dar apoi zise :

— Poate să-mi dea o mână de ajutor după ce termin tavanul, să pun mobila la loc ?

— Cât timp îți trebuie ca să-ți termini camera în întregime ?

— Bănuiesc că aproape o săptămână.

— Și ai de gând să muți mobila înăuntru și înapoi în fiecare zi ? Și ai de gând să dormi într-o cameră plină de miros de vopsea ?

— N-am de ales, spuse Catriona.

— Și nici măcar nu te-ai gândit la acest aspect. Femeile gândesc adesea superficial ; le vine în minte câte o idee și-i dau drumul, remarcă el cu dezaprobare.

— Bine, spuse Catriona iritată. Ce propui ?

— Cred c-ar fi mai bine să te muți în camera lui Harry Carson până când termini.

— Harry Carson ? Cel cu ceramica și care este în concediu ? Nu-l va deranja ?

— Nu este aici ca să obiecteze, stabili Lucas calm. Ei ?

— Este o idee bună. Mulțumesc.

— Cheamă-l pe Ali să-ți mute lucrurile.

Mai târziu în acea seară, ea-și luă lucrurile personale și le duse în camera pe care Ali o pregătise pentru ea. Nu știa care era încăperea, dar când el deschise ușa ca s-o instaleze, fata văzu că era camera alăturată celei a lui Lucas.

Îi trebui aproape tot timpul ei liber din acea săptămână pentru a-și termina de zugrăvit camera și cam tot atunci împrumută mașina de cusut a doamnei Aziz, folosind perioada cât dormeau fetele ca să-și tragă la mașină draperiile pentru fereastră. Într-o seară de vineri, Ali o ajută să mute mobila înapoi și ea-și privi camera cu oarecare satisfacție. Cel puțin arăta curată și luminoasă, elementele de bază erau gata, deși mai erau multe de făcut. Câteva flori pictate ar arăta bine pe pereți și mobila trebuia de asemenea revopsită.

Cobori să cineze simțindu-se obosită dar mulțumită. Doar Mike și Lucas erau acolo și vorbeau despre rezultatele analizelor ce fuseseră făcute unei mumii dintr-un muzeu. Lucas îi împrumutase o carte cu ilustrații reprezentând cele mai frumoase fresce care fuseseră găsite în Egipt. Fascinată de costume, Catriona stătea la masă cu un caiet de desen și se distra transformând îmbrăcămintea veche în îmbrăcăminte modernă. Existau o mulțime de posibilități, mai ales la rochiile ample.

A doua zi era sâmbătă, ceea ce era un noroc, fiindcă fata putea dormi mai târziu, fără a trebui să se grăbească să meargă la șantier. Așa cum se prezenta situația, era gata când sosi s-o ia mașina lui Omar. Fusesse atât de ocupată în timpul săptămânii încât uitase de surpriza plănuită de Omar, dar el rămăsese din nou la casa numită Grădina Nilului și-i spuse că le va duce în acea seară să vadă spectacolul de sunet și lumină de la Karnak.

— Ar trebui să-i telefonezi doctorului Kane să-l anunți că vei întârzia și te va duce înapoi șoferul meu, îi zise Omar.

Catriona așa făcu, dar Lucas nu era acolo așa că-i lăsă un mesaj prin Ali. Adesea, când Lucas o aducea acasă prin oraș, văzuse o mulțime de oameni care așteptau la intrarea templelor, seara, ca să intre la spectacolele de sunet și lumină. Acestea durau aproape două ore și de obicei aveau loc două spectacole pe noapte, dar vara, când erau mai puțini turiști, doar unul. Bănuia că în acea seară va fi o reprezentație în jur de ora șapte treizeci, în limba engleză. Dar fetelor, împreună cu Catriona, li se permise să ia masa împreună cu tatăl lor și nu mâncară până la ora opt, așa că se făcu aproape nouă

treizeci când se urcară în mașină și fură conduse în oraș.

Poate că vom asista la o reprezentație în limba arabă, gândi Catriona, dar când ajunseră la parcare, care de obicei era plină de autobuze și mașini, aceasta era practic goală și nici o persoană nu aștepta afară. Omar trebuie să fi greșit ora și ziua, gândi Catriona cu un sentiment de dezamăgire pentru fete. Leșiră din mașină în fața intrării și merseră pe treptele largi, mărginite de sfincși. Apărură să-i întâmpine doi bărbați care deschiseră porțile locașului, după care porțile se închiseră la loc. Catriona se întoarse să se uite la Omar, cu ochi mari de uimire.

El zâmbi, distrându-se pe seama uimirii ei și o informă :

— M-am gândit să asistăm la un spectacol privat. Cu mult mai bine pentru copii decât să fie împinși și înghesuiți de mulțime, nu crezi ?

Catriona dădu din cap năucă, luă fetele de mâini și-l urmă la intrarea templului. În fundal se auzea muzica, apoi voci începură să povestească istoria lui Karnak, în timp ce fascicule de lumină scoteau din întuneric ruine și mergeau mai departe. Acestea ajunseră la marele templu al lui Amon, co'oanele lui imense îndreptându-se spre cer. Fetele, pline de teamă respectuoasă, fugiseră și-l apucaseră pe tatăl lor de mâini, așa încât Catriona atinse și mângâie piatra caldă a unei coloane simțindu-se mai aproape ca niciodată de istorie. Vocile înregistrate și luminile le conduseră prin templu, printre ruinele întunecate și pe o terasă lungă unde se aflau bănci de piatră, cu fața spre locul sacru,

unae stăteau de obicei spectatorii. Se așezară în primul rând în timp ce vocile continuau să-i conducă prin mii de ani de istorie și legendă. Auziră sunete de săbii, tropote de cai, urmărire cum luminile se plimbau peste coloane și pereți sculptați, obeliscuri și statui.

Fetele stăteau într-o tăcere extaziată, ascultând șoaptele lui Omar care le traducea în egipteană, dar când ultimele sunete se sfârșiră se aruncară amândouă în brațele tatălui lor să-i mulțumească. El râse îmbrățișându-le pe amândouă, bucurându-se de plăcerea lor. Apoi se uită peste capul Dorreyei la Catriona și ridică dintr-o sprânceană.

— Ți-a plăcut ?

Ea zâmbi politicoasă.

— Bineînțeles. Mulțumesc.

— Și nu primesc o îmbrățișare și de la tine ?

Ea râse, dar scutură din cap.

Omar făcu pe îmbufnatul.

— Și după ce am aranjat toate acestea ca să-ți fac o plăcere. Imediat fața ei se schimbă devenind distantă, dar Omar își repară imediat greșeala... cel puțin fetele mele au apreciat... și o văzu pe Catriona relaxându-se iar.

Se întoarseră încet la mașină, fetele prea surescitate pentru a vorbi englezește și trâncănind cu tatăl lor ținându-l de mâini. Catriona îi urma, încântată că fetelor le plăcuse atât de mult. Se așezară toți în spatele mașinii celei mari când făcură drumul înapoi.

— Fetele sunt prea obosite, așa că noi o să le lăsăm pe ele întâi, spuse Omar când mergeau spre Grădina Nilului.

Catriona era pierdută în gânduri și remarcă aproape îi scăpă, dar apoi, fata se îndreptă în scaun.

— Noi ?

— Da, răspunse Omar imperturbabil. Nu te pot lăsa să călătorești singură la această oră a nopții.

— Sunt convinsă că voi fi în siguranță cu șoferul.

— El nu contează, stabili Omar cu indiferență aristocratică. Este doar un servitor.

Catriona fu uimită pe moment de aroganța lui.

— Dar și eu lucrez pentru tine, ceea ce mă pune la același nivel cu el.

— Prostii, este ceva diferit.

Dar când ajunseră la Grădina Nilului și-i dădu în primire doamnei Aziz două fetețe somnoroase, Catriona constată întorcându-se la mașină că Omar îi eliberase pe șofer și-i luase locul.

— Este o seară așa de plăcută ; m-am gândit să conduc chiar eu. Deschise portiera din dreptul ușii pasagerului pentru ea.

Ezitând, Catriona spuse :

— Credeam c-ai spus că șoferul vine cu noi !

Rezemându-se de ușă, Omar îi aruncă un zâmbet amuzat :

— Se pare că ți-e frică de mine.

— Nu mi-e frică, sunt doar prevăzătoare.

— Bine, ar trebui să fii prevăzătoare mai ales când ești cu dr. Kane. Dar, Catriona, o privi el cu reproș, nu mi-am ținut promisiunea ? Ți-am dat vreun motiv să te îndoiești de mine ? Nu te-am tratat cu respectul datorat oricărui oaspete feminin din casa mea ? Nu sunt genul de bărbat care vede o femeie, o dorește și imediat încearcă s-o obțină

cu mitocănie... Se încruntă... Aveți o expresie în engleză pentru asta, dar nu mi-o pot aminti...

– Să-i facă curte ? sugerează Catriona.

– Nu, este mai clară decât asta.

– Da. Vrei să spui, făcând presiuni asupra ei.

El dădu din cap.

– Da. O frază care descrie un comportament lipsit de delicatețe. Dar eu sunt un bărbat civilizat, Catriona, și nici n-aș visa să te supăr. Poți să ai încredere în mine. Ai promisiunea mea.

Nu prea-l credea, dar fără să mai argumenteze, se urcă în mașină.

Omar nu conducea la fel de bine ca șoferul, de fapt nu părea familiarizat cu comenzile, dar deoarece era trecut de miezul nopții, traficul era rar, în acea țară unde majoritatea oamenilor se sculau în zori de zi. Era prima dată când Catriona era singură cu Omar și, în ciuda asigurărilor lui, nu se simțea în largul ei. Probabil fiindcă Lucas îi spusese să nu se încreadă în el. Dar nu era sigură dacă putea avea încredere și în Lucas.

Neplăcându-i șirul gândurilor proprii, Catriona întrebă :

– Înțeleg că familia ta este foarte veche, provine din vechea aristocrație egipteană ?

Fu tocmai ceea ce trebuia să spună ; Omar deveni foarte elocvent când începu să-i povestească istoria familiei lui, care se întindea în urmă cu o mie de ani. Îi relată despre strămoșii lui care se luptaseră cu mamelucii și otomanii, despre altul care-l cunoscuse pe Napoleon și încă unul care fusese curtean la curtea regelui Faruk, ultimul rege al Egiptului.

– Dar acum suntem republică, ceea ce este mai bine pentru țară, termină el.

– Și cu ce te ocupi ?

– Sunt om de afaceri. Am multe interese aici și în străinătate.

Era un răspuns vag și Catriona ghici că era un subiect pe care el nu voia să-l discute, în special cu o femeie. N-o întrebă la rândul lui despre familia ei, remarcă fata, ci continuă să vorbească despre Cairo, sfârșind prin a-i spune că trebuia să-l vadă.

– Abia aștept. Lucas a spus că-mi va aranja să merg la muzeu.

Omar dădu din mână dezaprobat.

– Sunt mai multe de văzut în Cairo decât muzeul. Ți se pare interesant Egiptul ?

– Foarte interesant.

– Mă bucur. El stinse farurile de distanță, în timp ce mergeau prin sătucul Mem Habu, pe lângă săpături, și o privi cu coada ochiului. Și pe mine mă găsești interesant ? întrebă el într-o doară.

– Sigur că da, spuse ea îndatoritoare.

– Asta mă bucură. Fiindcă și eu te găsesc extrem de interesantă, Catriona.

Ea gemu în sine, așteptând urmarea.

– Într-adevăr ? întrebă ea, pronunțând cât putu de rece.

Oprind în fața casei de la șantier, Omar luă drept bună întrebarea ei.

– Da, așa te găsesc. Ea se întinse să deschidă portiera, dar el îi puse o mână pe braț. Și care-i răspunsul tău ?

Dar Catriona se făcu că nu pricepe.

– Sunt prea obosită și trebuie să fiu în picioare la ora cinci ; mai am doar patru ore de somn.

– Dacă le-ai învăța pe fete tot timpul, n-ar trebui să te scoli așa devreme, spuse el insistent.

– Nu, mulțumesc. Sunt mulțumită așa cum stau lucrurile.

– Ești o domnișoară foarte independentă. N-am mai întâlnit o femeie ca tine. Ea se întinse după clanță a doua oară, dar el spuse repede : Nu, lasă-mă pe mine. Înconjură mașina și-i deschise portiera.

– Noapte bună. Mulțumesc pentru seara minunată, spuse Catriona politicoasă, grăbită să se des-cotorosească de el.

– Noapte bună. Spre consternarea ei, Omar îi luă mâna și i-o sărută ușor. Noaptea aceasta a fost minunată și pentru mine.

Îl urmări îndepărtându-se, până când zgomotul Mercedes-ului se pierdu în noapte, după care se întoarse să meargă spre casă. Lucas se îndreptă din locul de unde stătea sprijinit în prag.

– Se pare că ai petrecut minunat, o ironiză el.

– M-ai așteptat ?

– Credeam că șoferul trebuia să te aducă acasă.

– Omar s-a răzgândit.

– Oh, nu cred că s-a răzgândit ; a avut asta în minte de la început. Unde te-a dus ?

– La Karnak. Înapoi în trecut.

Punându-i mâinile pe talie, Lucas o trase spre el.

– Cum în trecut ?

– La spectacolul de sunet și lumină.

– Ce ? Râse ironic. Numești asta minunat ? Muzică înregistrată și istorie romanțată pentru o mulțime formată din turiști !

– A fost foarte interesant să vezi ruine la lumina lunii, spuse Catriona încordată, în sinea ei fiind de acord cu el, dar nelăsând să se vadă că-i dădea dreptate.

Măinile lui Lucas se strânseseră pe mijlocul ei.

– Spectacolul s-a terminat cu ore în urmă ; unde ai fost de atunci ?

Clătinând din cap, Catriona îl informă :

– Nu, am fost singurele persoane de acolo. Omar a aranjat un spectacol privat, doar pentru noi patru.

– Deci ruinele – sau puterea banului – ți s-au urcat la cap ? spuse Lucas ironic.

– Nimic nu mi s-a urcat la cap. A fost o experiență interesantă și atâta tot. Ochii ei deveniră gânditori. Ruinele erau superbe, totuși. Sunt primele pe care le-am văzut în Egipt și să le văd în asemenea împrejurări a fost ceva.

– Ești ușor de încântat, Catriona. Vocea lui Lucas era aspră, aproape supărată.

Ea dădu din umeri.

– Posibil. Dar a fost ceva de care-mi voi aminti.

– Karnak cu muzică înregistrată și efecte luminoase ieftine ! spuse el dezgustat. Meriți mai mult decât atât.

El o privi lung și în tăcere, având clar ceva în minte, apoi se aplecă s-o sărute pe gât. Un fior de senzualitate o parcurse și ea-și lăsă capul într-o parte când el îi sărută întregul gât.

Buzele lui le găsiră pe ale ei și Catriona îi înălțui gâtul cu brațele, gura ei deschizându-se sub

a lui, în timp ce Lucas o strângea mai tare, trupul lui întărindu-se lângă al ei. Buzele lui erau flămânde, pretențioase. Ea simți cum o cuprinde dorința, fu tentată să i se supună, dar se îndepărtă și se retrase din brațele lui.

Fata râse și-i scăpă când el vru s-o tragă înapoi, deși inima ei bătea nebunește.

— Noapte bună, Lucas.

El nu mai încercă s-o rețină, ci își puse mâinile în buzunare și se sprijini de perete. Cu ochi ușor ironici, o întrebă :

— Cum este salteaua — confortabilă ?

— Foarte.

El zâmbi șmecherește.

— Sunt tentat s-o încerc și eu.

Catriona întoarse capul ca el să n-o vadă zâmbind și spuse din nou :

— Noapte bună, Lucas.

— Vise plăcute, îi răspunse el cu o voce glumeață, sigur acum că dacă ea va visa, visurile ei vor fi despre el.

Dar Catriona dormi profund, trezindu-se doar când sună deșteptătorul și grăbindu-se pe scări să se alăture celorlalți la micul dejun. Lucas îi duse cu mașina la șantier, stătu acolo câteva ore, apoi plecă undeva, dar se întoarse la timp să-i ducă pe toți acasă la sfârșitul zilei.

— Am cumpărat suficientă vopsea ca să aranjăm și camera de zi, îi spuse Catriona pe drum. Este OK dacă încep astăzi ?

— Pare o idee minunată — dar toți îți vom da o mână de ajutor, adăugă el ridicând vocea.

În spatele lui, Bryan și Mike gemură, iar Mohamed nu spuse nimic, dar după ce-și terminară

masa și începură să ducă mobila din camera de zi, el și cu Lamia plecară.

— Este limpede că nu contăm pe ei, comentă Catriona când îi urmări pe fereastră cum se îndepărtează cu mașina.

— Asta nu este țara în care să muncești singur, ci să ai pe cineva care să muncească în locul tău, îi spuse Lucas. Munca este ieftină și oamenii au nevoie să lucreze. Dar noi avem nevoie de această cameră, așa că treaba trebuie făcută repede.

Dar Catriona observă că el îi luase pe Ali și încă doi lucrători de la șantier să ajute, și terminară camera în acea noapte.

Joi seara era o petrecere de sărbătorire de aniversare la săpăturile franceze și meraseră cu toții. Mâncarea era bună, exista o grămadă de vin și aveau un casetofon după care curând dansau toți. Deoarece erau mai mulți bărbați decât femei, Catriona stătu în picioare toată noaptea, dansând cu oricine o invita. Lucas nu prea dansă, dar spre orele dimineții, când muzica deveni lentă și languroasă, el se apropie de Catriona, o trase în picioare, își puse ambele brațe în jurul ei și începu să se miște în ritmul muzicii.

Se aflau în curtea francezilor, în aer liber. Lumini colorate fuseseră agățate și becurile străluceau prin ferestre, formând cercuri luminoase în noapte. Lucas n-o strângea tare, dar în felul în care o în-

conjurase cu brațele se simțea posesivitatea gestului. Ținându-i ușor mâinile pe umeri, Catriona spuse :

– Presupun c-ați vorbit despre șantier.

– La o petrecere ?

Ea chicoti.

– Bineînțeles. Arheologia este dragostea vieții tale, nu-i așa ?

– Poate. Recunosc că nici o altă dragoste n-a reușit să rivalizeze cu aceasta – încă.

– Încă ? Nu rezistă ea să întrebe.

– Nu se știe ce va veni în viitor.

– Nici cine ?

– Există întotdeauna posibilitatea, bineînțeles.

– Dar nu cea pe care o aștepți ?

– Un arheolog nu se așteaptă niciodată să găsească ceva ; face ce poate cu ce apare pe parcurs.

El evita să răspundă, o știa, dându-i răspunsuri enigmatice din care ea să înțeleagă ce voia. Catriona oftă ușor.

– Este prec târziu pentru replici inteligente. Sunt prea obosită pentru a fi isteată.

– Atunci ar fi bine să te trezești fiindcă pleacă.

– Pleacă ? Se uită la el. Unde ? Când ?

– Acum. Luând-o de mână Lucas își luă la revedere și se îndreptă spre Land Rover.

– Hei, așteaptă un minut, protestă ea. Nu le-am mulțumit pentru petrecere.

El o împinse în mașină și se urcă lângă ea.

– Le poți trimite o notă mâine.

– Dar ceilalți, cum o să ajungă acasă ?

– Îi va aduce cineva, dacă ei se vor deranja să vină acasă până la urmă.

– Unde mergem ?

Dar el nu spuse, ci doar conduse prin întuneric, pe drumurile liniștite.

— Trezește-te. Am ajuns.

Catriona se mișcă și descoperi că adormise cu capul pe umărul lui Lucas. Îndreptându-se repede, se uită pe geam și văzu că erau la Karnak. Îl privi pe Lucas nedumerită, dar el deja cobora din mașină. Merseă până la poartă, apărură un om, dar fără a pretinde nici un ban, o deschise larg.

Era foarte întuneric înăuntru. Catriona se apropie de Lucas și mâna lui se închise peste a ei, caldă, liniștitoare.

— Nu înțeleg, șopti ea. De ce m-ai adus aici ?

— Vei vedea. Vino.

Nu era muzică nici fascicule luminoase care să arate ruinele, nici măcar un ghid cu o lanternă, dar Lucas părea să cunoască drumul și o conducea fără șovăială. El se opri și ea știu că era în holul templului lui Amon, era conștientă de pădurea de piatră a coloanelor incununate cu capiteli în formă de frunze de papirus, din jur. Lucas îi dădu drumul, se îndepărtă de ea și pentru o clipă Catrionei îi fu frică, dar apoi se auzi vocea lui străbătând ușor întunericul și el începu să-i vorbească despre băiatul-rege Tutankamon care venise pe această cale să se încoroneze, despre preoții și nobilii curteni care-l conduceau, pe el, un copilăș de nouă ani, pe sub aceste coloane mărețe. Despre muzicanții care cântaseră pentru el, în timp ce marea procesiune se mișca încet, intrând în templu și luând cunoștință de prezența lui Amon, zeul zeilor.

— Închide ochii, murmură el. N-auzi tobele și flautele ?

Lucas începu să recite poezii pentru ea, unele în egipteană, și altele în engleză. În mintea ei dansau cuvinte : „Domnul tronurilor celor două ținuturi”, „Zeul soare”, „îndurând pentru totdeauna”. Și apoi un poem pe care-l mai auzise, dar niciodată ca acum, cu atâta înțeles și atâta adevăr.

„Și pe un pedestal, aceste vorbe apar :
Numele meu este Ozymandias, rege al regilor :
Uită-te la opera mea — măreție și disperare !”

Se lăsă tăcere când vorbele muriră, apoi se auzi din nou Lucas.

— Deschide ochii, Catriona. Uită-te în sus.

CAPITOLUL VII

Catriona stătea tăcută în Land Rover, pe drumul spre casă, fără a da atenție celor ce-o înconjurau, numărul de cicliști și pietoni care creștea, autobuzelor supraaglomerate cu oameni care mergeau să lucreze în oraș. Ochii și mintea îi erau încă pline de frumusețea zorilor, de vocea lui Lucas în întuneric rostind rugăciuni și osanale și terminând pe o notă de măreție și maiestruozitate. Și ce relicve magnifice lăsase poporul antic pentru lumea modernă.

Spectacolul de sunet și lumină la care o dusesse Omar fusese impresionant pe moment, dar acea emoție nu se putea compara prin nimic cu minunăția pe care i-o oferise Lucas. De fapt, acum când ajungea să se gândească la asta, Catriona se întreba dacă nu fusese impresionată și de muzică, bătăile tobelor și chemarea trompetelor. Zgomotul bătăliei și vocile care urlau stimulaseră simțurile, deja trezite de spectacol. Dar asta fusese tot, într-adevăr, un spectacol montat pentru turiști, pe care oricine care plătea se putea duce să-l vadă ori de câte ori dorea. OK, Omar le oferise un spectacol doar pentru ele, dar miliocne de alți oameni trebuie să-l fi văzut deja.

Dar această dimineață... Inima Catrionei se strânse când își aminti frumusețea văzută. Niciodată nu-și închipuise că Lucas o va duce într-un loc pe care ea-l văzuse, să-i arate ce înseamnă istoria, să facă spectacolul de sunet și lumină să pară atât de palid prin comparație.

Ajunseră la marginea deșertului și ea se întoarce pentru prima dată să se uite la el.

— Ți-ai revenit ? întrebă el, privind-o.

Catriona zâmbi și încuviință din cap.

— Mulțumesc că m-ai luat. A fost una din experiențele cele mai de neuitat din viața mea.

— Adevărat ? El ridică o sprânceană curioasă.

Catriona își dădu seama că el glumea și zâmbi.

— Adevărat, spuse ea cu sinceritate.

— Sunt multe locuri ca acesta în Egipt. De aceea iubesc așa de mult această țară.

Glumind și ea, fata spuse :

— Crezi că-i vei putea reda barba sfînxului ?

Lucas zâmbi șmecherește.

— Categorie.

Catriona își rezemă capul de spătarul scaunului mașinii, uitându-se departe, în deșert, întotdeauna acesta arătând cel mai bine la orele dimineții. Ar fi trebuit să se simtă obosită după o noapte de nesomn, dar era încă foarte vie. A dormi, gândi ea, ar însemna să piardă ceva din miracolul dimineții și nu voia să piardă nimic, mai ales când totul îi era incredibil de aproape, de viu în minte.

Dar când ajunseră acasă, Lucas zise :

— Ar trebui să te duci la culcare, să dormi puțin.

— Nu sunt obosită. Mă simt — oh, mă simt prea plină ca să mă duc în pat. Vreau să fac ceva, să

mă duc undeva. Ea avu o mișcare de neastâmpăr. Nu înțelegi ? Și tu ai fost acolo ; precis nu simți în același fel ?

El scutură din cap și opri motorul.

– Mai am treabă.

– Nu trebuie să lucrezi, este vineri.

– Am câteva rapoarte de adus la zi.

Un gând nedorit îi trecu prin cap, făcând-o pe fată să spună încordată :

– Bănuiesc că ai mai văzut Karnak-ul în zori, deci n-a fost o noutate pentru tine.

– Da, l-am văzut, încuviință el. Dar nimic, nici chiar dacă te duci acolo în fiecare dimineață a anului, nu-ți poate strica plăcerea.

– Dar adesea trebuie să fi dus și alte fete și...

– Nu, o întrerupse Lucas. Ești singura persoană cu care am împărțit această bucurie. Îi susțin privirea. Sau cu care să fi vrut s-o împărtășesc. Aplecându-se în față, el o sărută ușor pe gură, un sărut care nu pretindea nimic, dar care-i stârnea sufletul. Când bărbatul se îndepărtă, Catriona își deschise ochii foarte languros, de parcă pleoapele îi erau grele. Asta vrei ? întrebă Lucas încet. Așa vrei să termini noaptea ?

Ea-i cerceta fața încercând să-i citească gândurile, sentimentele, dar apoi oftă și scutură ușor din cap.

– Nu... nu știu.

Ciudat, dar asta îl făcu să zâmbească.

– Trebuie să-mi fi ieșit din mână. Du-te și culcă-te, îi ordonă el, cu o voce normală din nou.

Strângându-și desenele, Catriona se duse în camera ei și se băgă în pat, dar trecu multă vreme până adormi.

Nu-l mai văzu pe Lucas în acea zi, dar Omar era din nou acasă când ea se duse la Grădina Nilului, în dimineața următoare. Spre surprinderea ei, el le luă pe fete și pe ea să prânzească la un restaurant din Luxor și le informă că s-a hotărât să ia o vacanță în care să le arate Catrionei și fetelor mai multe locuri antice. Fetele erau entuziasmate dar Catriona auzi noutățile cu consternare și interveni :

— Dar nu mă poți lua și pe mine ! Este foarte amabil din partea ta, dar sunt convinsă că ai vrea să fii singur cu fetele tale.

Dar toți, în special fetele, insistară să meargă împreună. Omar dorea ca ea să aleagă unde ar vrea să meargă, dar Catriona refuză, nevrând să arate vreun interes.

— Atunci o să aleg eu, decretă Omar. Dar trebuie, te rog, să fii aici luni mai devreme. Voi trimite mașina după tine la ora șapte. Și-i vei spune doctorului Kane că șoferul meu te va aduce acasă.

— Asta i-am spus ultima dată, accentuă Catriona. Dar tu ai fost cel care m-ai adus înapoi, s-ar putea ca el să nu te mai creadă de data asta.

Buzele lui Omar se rotunjiră amuzate.

— Te-a așteptat să te întorci acasă ?

— Da.

— Dragul doctor Kane se comportă ca o rudă grijulie – sau un iubit. Omar o cercetă, dar fața ei nu trăda nimic. Dar nu, nu cred. Ei bine, va trebui să aștepte, nu crezi ?

Restaurantul era în partea modernă a Luxor-ului. Aproape de un magazin de bijuterii, unul dintre multele din oraș. Omar le spuse fetelor ceva în arabă și ele dădură din cap nerăbdătoare.

— Vrem să intrăm în acest magazin, îi spuse el Catrionei, așa că ea n-avu de ales decât să-i urmeze.

Fetele fură acelea care cumpărară, consultându-se cu bijutierul. Catriona se plimbă prin magazin uitându-se la reproducerile măștilor lui Tutankamon, modele ale piramidelor, sfincși miniaturali și alte suveniruri pe care ar vrea să le cumpere un turist, până când fetele se hotărâră asupra cumpărăturii și obiectul fu împachetat. Se întoarseră acasă și Omar se duse în biroul lui. Doar atunci Nadia și Dorreya îi dădură pachetul Catrionei, spunându-i că era un dar din partea lor. Catriona știa că ideea îi aparținea în întregime lui Omar, că în realitate cadoul era de la el, dar aranjase lucrurile în așa fel ca ea să nu poată refuza. Văzând fetele fericite și încrezătoare ale fetelor, înțelese că ar fi însemnat să le supere, refuzând.

Deci Catriona acceptă cadoul, arătându-se încântată și deschise pachetul în timp ce fetele se uitau cu ochi strălucitori de încântare... Catriona reuși la rândul ei să se arate la fel de încântată. Înăuntru se afla un lanț de aur de care era atârnat simbolul egiptean al vieții lungi. Deoarece fetele îl aleseseră chiar ele, Catriona era sincer încântată. Ee insistară ca ea să și-l pună la gât imediat și răseră tare când ea le îmbrățișă impulsiv drept mulțumire. Omar veni să li se alăture la masa de seară și era evident amuzat de felul subtil în care reușise să-i dea un cadou.

Lucas nu veni s-o ia în acea seară ; în locul lui îl trimise pe Bryan, deoarece doi din membrii echipei franceze se aflau la casa șantierului. Încă mai erau acolo, bănd cafea în camera de zi când ea sosi acasă. Lamia făcea pe gazda perfectă, fiind unica femeie de față și se uită cu ochi răi la Catriona, când aceasta intră însoțită de Bryan. Lucas se uită la ea și zâmbi, dar Catriona abia dădu din cap a salut și se duse să-și ia o cafea. Era conștientă că el ridicase o sprânceană întrebătoare, dar se așeză la masă pe un scaun așezat astfel, încât să nu-l privească direct în față. La plecarea francezilor ea găsi ocazia să se ducă în camera ei.

În mijlocul nopții, o durere groaznică de stomac o făcu să se trezească. Catriona gâfâi și se îndreptă spre baie ; se întoarse în pat ca să se întindă, gemând, în timp ce transpirația îi udase cămașa de noapte. De două ori se mai duse la baie până când i se confirmară cele mai rele temeri și realizează că trebuie să fi luat acea proverbială boală egipteană de stomac.

Pentru că trebuia să facă ceva, își trase halatul și se duse prin coridorul întunecat la ușa lui Lucas, unde ciocăni ușor.

— Cine e ? Vocea lui răspunse imediat ca și cum el era treaz.

— Catriona, spuse ea încet, ca să nu-i trezească pe ceilalți.

Când îi deschise ușa, Lucas își pusese o pereche de jeansi dar avea pieptul gol. Silueta lui se reliefa în lumina din cameră și pe fața lui se vedea încordarea când întrebă :

— Ce este ? Ce faci ? El se întrerupse când o văzu sprijinindu-se de perete, cu fața roșie. Stomacul ?

Ea dădu din cap.

— Ai vreun medicament ?

— Sigur că da. Du-te înapoi în camera ta ; ți-l voi aduce acolo.

El veni în mai puțin de cinci minute și-i dădu să înghită două tablete, împreună cu un pahar de apă minerală. Stând pe marginea patului, îi spuse :

— Își vor face efectul cam într-o oră. Apoi ia alte două tablete, peste patru ore.

— Atunci o să fiu la șantier, replică ea slăbită.

— Nu, nu vei fi. Trebuie să stai în pat toată ziua de mâine. Și nu mânca nimic vreme de douăzeci și patru de ore. Ce-ai mâncat azi ? întrebă Lucas și-i puse o mână pe fruntea fierbinte.

Catriona se așeză din nou pe perne.

— Omar ne-a dus la un restaurant din Luxor.

Lucas nu părea deloc încântat.

— Și bănuiesc c-ai mâncat tot felul de lucruri suculente cu care stomacul tău nu este obișnuit ?

Ea reuși să zâmbească slab.

— Credeam că dacă pot suporta mâncarea de aici, pot să suport orice.

— Credeam că te duci acolo să faci lecții cu fetele.

— Face parte din educația lor să ieșim în oraș. N-am putut să refuz doar fiindcă mergea și Omar.

— Poate că n-ai vrut să refuzi.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu ! oftă Catriona obosită. Se gândise să-i ceară sfatul lui Lucas în legătură cu excursiile pe care le sugerase Omar, dar asta părea acum imposibil. Nu se putu

abține să spună... Este vina ta ; dacă n-ai fi luat banii lui, n-aș lucra acum pentru el.

— N-ai lucra ? Nu păreai să te împotrivești ideii.

— Nici tu nu te-ai împotrivit să iei banii lui, chiar dacă n-aveai nevoie de ei. De ce i-ai luat ? De ce n-ai refuzat să mă lași să lucrez pentru el ? întrebă ea iritată.

Lucas îi aruncă o privire ciudată și intensă.

— Poate că așteptam ca tu să refuzi, să-i declini oferta.

Ea se încruntă.

— Nu înțeleg.

— Dacă-ți displăcea într-adevăr Omar, nimic nu te-ar fi făcut să te duci și să lucrezi pentru el, dar ai acceptat, ceea ce dovedește că nu erai imună față de el. Și încă mai cred că ești sensibilă la banii și poziția lui, chiar dacă nu la farmecul lui suav și...

— Nu, nu sunt, îl întrerupse Catriona cu vehemență. N-ai dreptul să spui asta.

— Atunci pleacă.

— Ce ?

— Ce-ai auzit, pleacă.

— Dacă plec va trebui să dai banii înapoi, accentuă ea înțepată.

El dădu din umeri.

— Și o să-i dau înapoi. Nu suporti să renunți la Grădina Nilului ? Să renunți la Omar ?

— Nu, nu vreau să plec. Și nici n-am de gând. Acum, vrei te rog să ieși de aici ca să pot zăcea în pace ?

Ridicându-se, Lucas replică :

— Cu mare plăcere.

Supărată și inciudată, Catriona făcu așa cum i se spuse și stătu în pat toată ziua următoare, Ali aducându-i din timp în timp de băut. Seara, Lamia fu trimisă să vadă cum se simte fata, dar Lucas nu veni. În dimineața următoare, Catriona era competent restabilită și murea de foame, așa că după ce toți plecară la șantier, mănă ceva și se pregăti să iasă. Încă supărată pe Lucas, îi lăsă un mesaj zicându-i să nu vină s-o ia în seara aceea.

Fetele și cu Omar erau deja în mașină când aceasta sosi la casa de la șantier, și merșeră direct la aeroport, unde luară un avion spre Abu Simbel. Aici, ca să-l salveze de apele barajului Asuan, egiptenii mutaseră și reconstruiseră marele templu al lui Ramses II. Catriona se uită extaziată la statuile imense, dar îi era dor de vocea lui Lucas la urechea ei, făcând ca trecutul să reinvie pentru ea.

La Asuan vizitară barajul și mâncară la un hotel cu vedere spre Nil. Urmăriră felucile care alunecau pe apă ca niște păsări albe, apoi făcură o plimbare cu trăsura pe drumurile umbrite de palmieri.

Nadia și Dorreya se bucurară de aceste excursii, ceea ce-i plăcu Catrionei, dar ea continua să se întrebe de ce organizase Omar toate acestea, decât dacă nu voia s-o impresioneze.

În toată acea săptămână, șoferul o duse acasă mult mai târziu ca de obicei, așa că fata urca în camera ei să se culce pentru a se trezi devreme în dimineața următoare. Avea grijă să nu fie singură cu Lucas, lucrând în apropierea altcuiva la săpături și așezându-se în spatele mașinii când plecau și veneau de la șantier. El știa unde o dusesese Omar, totuși, fiindcă Mike o întrebase în fața lui ea trebuise să răspundă. Lucas nu spunea nimic, dar în-

tr-o seară de joi, după ce terminaseră de mâncat, el o opri când Catriona tocmai voia să iasă din cameră, și așteptă plecarea celorlalți înainte de a zice :

– Am aranjat o călătorie până la templul Esna, mâine.

– Mâine ? Mi-e teamă că nu pot. Deja am planificat o plimbare cu feluca, cu fetele.

– Fetele și Omar ?

Catriona încuviință, fără a-i întâlni privirea.

– Atunci cred că se pot descurca și fără tine, spuse Lucas mios.

– Mâine este vineri, accentuă ea cu acreală.

– Și ? Lucas își încrucișă brațele și se sprijini de tocul ușii, părând plictisit.

– Și vineri se presupune că este ziua mea liberă.

– Motiv pentru care am aranjat această excursie pentru tine. Sper că nu-ți trece prin cap că o să reușești să-ți îmbogățești cunoștințele despre Egiptul antic în zilele în care lucrezi ? Și aceasta este o călătorie pe care o vei găsi foarte utilă pentru cariera ta, spuse el ironic, adăugând... Dacă te mai interesează o carieră, bineînțeles.

Știa unde s-o atace, blestematul !

– Bineînțeles că mă interesează.

– Bine, atunci fii gata să pleci la ora șapte.

Lucas dădu să plece, dar Catriona se rugă :

– Nu putem merge la Esna sâmbătă ? Abia am văzut Nilul și n-am fost niciodată pe o felucă ; așteptam cu nerăbdare această excursie, la fel și fetele.

– Vrei să spui că Omar va anula plimbarea dacă nu mergi tu ?

Catriona se gândi la asta, întrebându-se dacă Omar va merge atât de departe încât să le dezamăgească pe fete, apoi dădu din umeri.

— Nu ştiu.

— Sună-l şi spune-i că nu poţi merge mâine, o instrui Lucas.

El se îndepărtă şi pentru câteva momente ea se uită după el, înainte de a se duce în biroul lui, să-i dea telefon lui Omar. Lucas o urmă în cameră în momentul în care punea receptorul jos.

— Ei ?

— Plimbarea cu feluca a fost amânată pentru vinerea viitoare, spuse ea scurt.

Voia să plece când Lucas întinse o mână s-o oprească.

— Acum ştii în al cui beneficiu au fost făcute, această excursie şi celelalte.

Ea ezită, apoi îl informă :

— Ştiam deja.

— Şi presupun că te-ai bucurat de fiecare clipă. Întinzând un deget lung, atinse pandantivul de aur de la gâtul ei... Şi de toate darurile, adăugă el sardonice.

Ea-şi smuci capul, părul ei mătăsos unduindu-se. Vrând să-l provoace, se rătoi :

— Bineînţeles !

— Te-am avertizat să fii atentă, Catriona.

— Sunt atentă — cu tine ! exclamă ea sfidătoare.

Ochii lui deveniră tăioşi.

— Asta-i o remarcă interesantă şi care poate lămureşte comportarea ta din ultimul timp. Ce te face să crezi că trebuie să fii atentă cu mine ? Ți-a atras atenția Omar ? Ce-a spus el exact, Catriona ?

— De ce, ce-ar fi trebuit să-mi spună ?

Punându-i mâinile pe umeri, Lucas zise :

— Nu evita răspunsul, dacă Omar mă acuză de ceva, atunci vreau să știu despre ce este vorba.

— Nu te acuză... direct.

— Înțeleg. Doar insinuări subtile... Dar l-ai crezut ? Ea-i evită privirea și strânsoarea lui se întărește. N-ai încredere în mine, Catriona ?

Ea rămase nemișcată un moment, apoi încet, ochii ei vulnerabili se ridicară să-l privească.

— Nu știu. Nu te cunosc suficient de bine și... și...

— Ei ? spuse el nerăbdător.

Voia să-l întrebe dacă este folosită ca o marionetă între el și Omar, dar n-avea curajul să întrebe.

— Nimic. N-are importanță, răspunse ea.

Lucas scoase un hohot de râs.

— Când o femeie spune asta, înseamnă că ceva are importanță. Deci, ce este, Catriona ?

Acea remarcă făcu ca vocea Catrionei să se înăsprească.

— Cunoști multe despre femei, nu-i așa ?

El se încruntă.

— Asta te tulbură ? Încruntarea se accentuă. Asta a'insinuat Omar ?

— Este adevărat ?

Gura lui se strâmbă într-un zâmbet pieziș.

— Am treizeci și trei de ani, câți bărbați de vârsta mea sunt lipsiți de experiență ? Și, în afară de asta, ai vrea un bărbat naiv ?

— Nu, scutură Catriona din cap. Dar n-aș vrea un bărbat care să fie... să fie opusul.

— Ți-e teamă să spui direct ? Eu nu sunt un afeimei, un libertin, sau orice altceva gândești. Dar

am experiență, Catriona, și nimic nu poate schimba acest fapt. Sunt ceea ce sunt. Făcu o pauză susținându-i privirea, așteptând-o să vorbească. Cum ea nu zise nimic, el îi dădu drumul și se îndreptă. Nu pot să te fac să mă crezi, zise el. Este la latitudinea ta. Va trebui să-ți formezi singură părerea.

Din nou o privi, dar ea tăcea uitându-se la fața lui și după o clipă care păru o eternitate, Lucas se întoarse brusc și ieși din cameră.

În dimineața următoare, Catriona, îl întâlni cu o oarecare neliniște, dar el o salută fără nici un fel de animozitate aparentă. Îi vorbi în timpul călătoriei și păru destul de amabil, dar ea simțea o ușoară reținere la el și știu din instinct că el aștepta ca ea să-i ceară scuze sau să facă prima mișcare către el. În mod intenționat, ea nu făcu nimic, ci-și menținu aceeași răceală pe care i-o arătase toată săptămâna.

Esna se dovedi a fi un oraș mare, pe malurile Nilului, la aproape cincizeci de mile de Luxor. Templul era în mijlocul orașului, clădirile din jur crescuseră în înălțime în ultima mie de ani, până când templul fusese aproape acoperit cu praf și nisip, fiind vizibile doar acoperișul și vârfurile coloanelor. Acum se afla cam la douăzeci de metri sub nivelul orașului modern. Toate acestea i le spuse Lucas pe când conducea, dar i le spuse în maniera unui profesor care-și instruia elevul, pe un ton neutru.

Numai când ajunseră în interiorul templului și el începu să-i descrie inscripțiile și să-i traducă vechile hieroglife, istoria prinse viață din nou pentru ea. Coloanele aveau capiteli florale, dând iluzia plantelor ce se întindeau spre cer. Și pe ele erau înscrise ritualurile templului, un calendar al sărbă-

torilor și imnuri închinat zeilor. Existau atât de mulți zei în legende egiptene și aceștia aveau atâtea forme, încât Catriona era confuză, dar Lucas făcea ca totul să pară atât de simplu și direct.

Când terminară de văzut templul, el o luă la o plimbare prin oraș, pe străzile pline de tarabe, de oameni în cămeșoaie albe, cu tot felul de turbane pe cap. Erau femei purtând halate negre tradiționale, dar cu șlapi moderni de plastic în picioare; copii cu ochi strălucitori și păr buclat veneau în fugă să se uite la Catriona, să-i zâmbescă și să-i atingă mâna.

Orașul era aglomerat și gălăgios, fiecare părea să țipe și toate mașinile și camionetele claxonau tot timpul. Zgomotul îi pătrundea în urechi, iar mirosul de cămilă și arome orientale îi umpleau nările. Totul era atât de straniu și excitant. Această forfetă de furnicar a unui oraș era o lume nouă, dar foarte veche și una în care, realiză Catriona, Omar n-ar fi dus-o nici într-un milion de ani. Merseră să mănânce la o pensiune veche și stătură într-un balcon, sub umbra frunzelor de palmier. Proprietarul, acum bătrân și încovoiat, stătea pe un scaun și ținea o fotografie a lui când era băiat și fusese pozat împreună cu lordul Carnarvon, bărbatul care descoperise mormântul regelui Tutankamon. Pentru un anumit preț, proprietarul se lăsa fotografiat cu poza în mână, de către turiști.

— Chiar el este ? îl întreabă Catriona pe Lucas. Ar putea fi orice copil.

— Are importanță ? Este o poveste drăguță pentru turiști.

— Credeam că arheologii sunt exacti în privința adevărului.

Lucas dădu din umeri.

— Cei care sunt exacti în privința adevărului n-au nici un fel de romantism în suflet.

— Să nu-mi spui că ești o inimă romantică ? zise ea neîncrezătoare.

— De ce n-aș fi ?

— Pentru că... ei bine, nu ești chiar genul.

El râse scurt.

— Poate că nu... dar abia ieri ai spus că nu mă cunoști prea bine.

Rezemându-și spatele de scaun, Catriona îl privi peste marginea paharului.

— Vorbește-mi despre tine, îl invită ea.

Ochii lui îi cercetară fața, întâlnindu-i pe ai ei.

— Ce vrei să știi ?

Erau multe lucruri importante despre el, care Catrionei i-ar fi plăcut să le știe, dar cum să-i pună întrebări atât de personale ? Sorbi din pahar și apoi își plimbă degetele pe marginea paharului, cu ochii aplecați, când zise :

— Ai avut vreodată vreo aventură cu Lamia ?

— Cu Lamia ! Surpriza lui nu putea fi decât sinceră. Slavă Domnului, nu ! Apoi ochii lui se îngustară. A insinuat Omar că aș fi avut ?

Ea scutură repede din cap.

— Nu. Este doar... doar felul cum se uită la tine uneori.

Gura lui Lucas se strâmbă într-un amuzament răutăcios.

— Ar trebui să vezi felul în care se uită la Omar.

— Chiar așa ? Catriona era intrigată să-și vadă bănuia'a confirmată. Vrei să spui că... ?

— Nu vreau să spun nimic... și nu este treaba ta. Își termină paharul și se ridică. Hai să mergem.

O duse la mormintele nobililor, o zonă lângă Valea Regilor, dar care nu era așa de populată de turiști. Aici ușile îi erau deschise, dar în timp ce Omar le deschidea cu bani și era întâmpinat cu servilism, Lucas era așteptat de colegi egipteni și tratat cu respect evident. El n-avea nevoie de ghid, n-avea nevoie să împingă bani în mâini care așteptau. Aici el se bucura de stimă și considerație.

— De când vii aici ? îl întrebă ea. Toți par să te cunoască.

— Da, am lucrat în zona asta câțiva ani. Mormântul pe care l-am găsit eu se află în apropiere.

Catriona se uită la el nerăbdătoare.

— Îl putem vedea ?

— Ești sigură că mai vrei să vezi alt mormânt ?

— Sigur că vreau.

Când se duceau spre acesta, Lucas îi spuse cum fusese găsit, minimalizându-și rolul, dar făcând din asta o aventură palpitantă. Ca să ajungă acolo, trebuia să coboare niște trepte înguste tăiate în stâncă, ce duceau într-o cameră mică, nu prea interesantă.

— Credeam că acesta era, îi explică Lucas, dar apoi am găsit altă scară în mica anticameră.

Din nou coborâră și Catriona trebui să se aplece când intrară în mormântul propriu-zis, apoi scoase un oftat de încântare. Pereții camerei erau pictați cu portretele mortului și soției lui făcând ofrande obișnuite zeilor, iar tavanul era acoperit cu viță de vie, grea de frunze și ciorchini de struguri negri, care acum, după trei mii de ani, arătau de parcă erau buni de mâncat. Catriona exclamă încântată :

— Oh, ce minunat ! Ce copleșit trebuie să te fi simțit când l-ai găsit. Și ce entuziasm. Să găsești un loc ascuns de trei mii de ani.

— Da, a fost ceva, încuviință Lucas, plecându-și capul pentru a evita tavanul.

Ea se întoarse să se uite la el, întrebându-se dacă Lucas o adusese aici ca să poată învăța mai multe despre el, sau să-i arate în felul lui că era chiar mai puternic când era vorba despre egiptologie decât va fi vreodată Omar ? Se bucurase cu adevărat de acea zi, dar acum îi trecu prin cap că Lucas, care-l blamase pe Omar, o dusesse în diferite locuri ca s-o impresioneze, putea foarte bine face același lucru.

Ca să-l încerce, ea spuse pe un ton admirativ :

— Ce inteligent din partea ta să-l descoperi, fiind și așa de tânăr. Trebuie să-ți fi făcut un nume mare printre egiptologi. Sunt foarte impresionată.

— Așa sună, rosti Lucas sardonice. Am fost norocos, asta-i tot. Nu-i nimic extraordinar. Se uită la ea. Sau ești sarcastică ?

Imediat, ea se simți mărunță și proastă. Își scutură capul în tăcere.

— Ce se întâmplă, Catriona ? Lucas îi puse un deget sub bărbie și o făcu să-l privească.

— Li veni să spună „nimic” dar își aminti cum fusese primit acest răspuns, așa că-l schimbă în grabă.

— De ce crezi că s-a întâmplat ceva ?

El își ridică ochii spre cer.

— Un răspuns tipic feminin. Dar apoi privirea lui rămase pe fața ei umbră în lumina lămpii, care lumina încăperea atât de adâncă sub pământ.

— Intotdeauna am vrut să fac asta, spuse el încet și se aplecă s-o sărute.

Ea-l lăsă, dar își struni emoțiile și nu-i răspunse. După câteva momente, el se îndreptă și se uită la fața ei. Catriona zâmbi forțat :

— Aducându-ți femeile aici, faci ca descoperirea mormântului să fie mai picantă ?

Bărbia lui Lucas se împinse înainte.

— Care-i problema... ți-e dor de Omar ?

Furia și frustrarea o copleșiră pe fată.

— Da, la naiba că da ! țipă ea la el și împingându-l, fugi din camera mortuară.

*
*   *
*

Omar se întoarse la Cairo, iar Catriona le invită pe Nadia și pe Dorreya la șantier, într-o zi. Trebuia să-i ceară permisiunea lui Lucas, iar el i-o dădu bombănind, dar imediat ce văzu că Omar nu era cu ele și cunoscuseră fetele, acesta se relaxă imediat și se plimbă prin șantier cu ele, traducându-le în egipteană când ele nu înțelegeau ce le spunea Catriona în englezește. Fetelor le plăcu și li se permise să ajute la lucrări, după aceea se spălară în camera Catrionei și mâncară cu poftă.

Lucas stătea lângă Catriona când le făcură cu mâna, după ce șoferul veni să le ducă acasă.

— Drăguțe puștoaice, remarcă el.

— Așa cred și eu, încuviință Catriona cu căldură. Țin foarte mult la ele.

Lucas o privi cu coada ochiului, vru să spună ceva, dar apoi se răzgândi și intra în casă.

Catriona fu pe punctul de a-l striga, dar se răzgândi și ea. Il ținuse la distanță, încercând să-și respecte decizia luată, dar văzându-l cum se îndepărtează se simți dintr-o dată teribil de singură. Ade-

vărul era că-i plăceau sarutările lui și inima ei proastă tânjea după mai mult. I-ar fi plăcut să se plimbe cu el prin deșertul luminat de lună, să vorbească și să-l atingă, să-i simtă brațele în jurul ei.

Joi, când erau în camera de obiecte descoperite, după cină, Lucas o întreabă ca din întâmplare, dacă se ducea în excursia ei cu feluca, ziua următoare.

— Da, da, s-a fixat. Plecăm în jur de ora unsprezece și facem un picnic pe undeva.

— Atunci dă-i un telefon și spune-i să nu se deranjeze să trimită mașina, am ceva treburi la Luxor și pot să te duc eu.

— OK. Mulțumesc, acceptă ea, ascunzându-și surpriza.

În ziua următoare, se îmbracă cu grijă, într-o rochie nouă de in pe care și-o făcuse ea singură la mașina de cusut a doamnei Aziz. Era fără mâneci, dar avea o fustă amplă, satisfăcând standardele arabe, dar și propriul ei gust. Își puse și o pălărie pe care o cumpărase dintr-un bazar și o legă cu o eșarfă colorată vesel pe care i-o oferise Omar.

Ochii lui Lucas o cercetară când ea apărură să-l întâlnească.

— Ei bine ? întreabă ea.

— Ei bine ce ?

— Nu te poți uita astfel la mine fără să spui nimic.

— Arăți foarte... el ezita intenționat... foarte poțrivită, spuse el amuzat.

Potrivită pentru ce ? se întreabă ea. Pentru o excursie pe Nil, pentru Omar, sau ca profesoară a fe-

telor ? Presupuse că putea s-o ia cum îi convenea. Ii aruncă o privire jignită, dar nu insistă.

Lucas era îmbrăcat foarte frumos astăzi, în haine obișnuite, dar bine croite, pe care Catriona nu le mai văzuse. Și părea și într-o dispoziție bună.

Conduse Land Rover-ul în curtea de la Grădina Nilului și împinse ușa. Nadia și Dorreya așteptau mașina și alergară în întâmpinarea Catrionei. Apăru și Lucas, iar fetele îl salutară, scuturându-i mâna cu gravitate ; îl plăceau din ziua în care vizitaseră șantierul, dar erau încă temătoare față de el. În timp ce Lucas vorbea cu ele, Omar ieși pe ușă.

— Catriona ! Luându-i mâna, se aplecă să i-o sărute ușor. Bună dimineața, doctore Kane. Trebuie să-ți mulțumesc pentru ospitalitatea acordată fetelor mele.

— A fost o plăcere, răspunse Lucas, zâmbind fetelor. Mi-au fost de mare ajutor.

Catriona se aștepta ca el să plece, dar nu părea grăbit, rezemându-se de Land Rover când întrebă :

— Deci vă duceți într-o călătorie cu feluca ?

— Așa este, recunosc Omar.

— Ce mod plăcut de a petrece ziua, întotdeauna am vrut să fac și eu asta.

Catrionei nu-i venea să-și creadă urechilor și se uită repede la el. Dar Lucas, cu un zâmbet suav pe față, se uita la Omar așteptând. Cel de al doilea se încruntă și zise :

— Da, doar o ieșire de familie.

Dar Lucas ignoră implicația celor spuse de el.

— Sunt atât de bucuros că Nadia și Dorreya s-au distrat la șantier.

— Catriona zicea că ai treburi la Luxor, nu te mai reținem, ripostă Omar.

– Din nefericire, cel cu care trebuia să mă întâlnesc a trebuit să anuleze... așa că am ajuns într-un punct mort astăzi.

– Punct mort ? Omar se prefăcea că nu înțelege.

– N-am nimic de făcut, îi traduse Lucas. Cu o nerușinare scandaloasă, le zâmbi fetelor. Eu voi fi singur în timp ce voi vă veți plimba cu barca.

Nadia înțelese și-l trase pe taică-său de mână, făcându-l să se aplece pentru a-i șopti la ureche, în tot acest timp uitându-se la Lucas.

Omar se îndreptă.

– Deoarece ești **atât de singur**, întări el, fetele mele le-ar face plăcere să vii cu noi în excursie.

În tonul lui se simțea supărarea și era evident că nu-i convenea felul în care Lucas manevrasese situația pentru a fi invitat.

– Mulțumesc, îi zâmbi Lucas Nadiei. Mi-ar face plăcere.

– O voi instrui pe doamna Aziz să ne dea mai multe provizii pentru picnic.

Omar intră în casă. Imediat ce el plecă, Catriona îi spuse lui Lucas :

– Pot să-ți spun o vorbă ? Imediat înconjură mașina, ca fetele să nu poată auzi. De-a ce naiba te joci ? întrebă ea încordată.

Lucas o privi cu nevinovăție.

– Eu mă joc ?

– Nu încerca să mă amăgești. Pun pariu că n-ai avut nici o întâlnire astăzi, de fapt este vineri, și este extrem de neobișnuit. Ai plănuit toate astea.

– Oricine ar crede că tu nu vrei să vin cu voi, se plânse Lucas, neașteptând ca ea să nege.

– Dar nici nu vreau !

Privirea lui se înăspri.

– De ce ? Fiindcă ai vrea să fii singură cu Omar ?

– Nu-i vorba de așa ceva, ripostă ea.

– Și atunci, de ce atâta tevatură ?

Catriona se uită la el cu obraji înroșiți.

– Ce încerci să faci ?

– Să petrec o zi plăcută, asta-i tot.

El se îndepărtă de ea când îl văzu pe Omar ieșind și doar pentru o clipă, Catriona văzu cum ochii lui devin reci când se uită la celălalt bărbat. Simți un fior de teamă.

Ieșiră prin poarta din spate, care dădea spre o potecă, la capătul acesteia așteptând o felucă, ancorată la debarcaderul privat al lui Omar. Aceste mici ambarcațiuni, cu o unică pânză albă, îi păruseră întotdeauna Catrionei ca niște păsări albe de apă, alunecând grațios. Doi bărbați în obișnuitele cămeșoale albe și turbane îi ajutară să se urce, după care se așezară și ei în părțile laterale ale bărcii. Catriona stătea cu Dorreya între ea și Omar, iar Lucas și Nadia în partea opusă.

Dacă bărbații erau ostili unul altuia, reușiră s-o ascundă, iar membrele feminine ale grupului apreciară călătoria, exclamând la vederea bivoliilor care se scăldau, unii dintre aceștia scufundați cu totul în apă, arătând ca niște crocodili până în momentul când o ureche mare se ridica pentru a plesni o muscă. Văzură vaci, turme de oi și capre, puzite de ciobănițe având fața acoperită cu un vâl cusut cu monede. Copii cu picioarele goale alergau spre țărm fluturând din mână, când treceau pe lângă un sat. Cei din barcă fluturau și ei din mână drept

răspuns, dar era un contrast evident între fetele din barcă și cele de pe mal.

La vremea prânzului, ancorară și-și luară picnicul la umbra unui palmier.

Briza râului îi dusese până acum cu o carecare viteză, dar când se suiră din nou în barcă, nu mai era nici pic de vânt și cei doi oameni trecură la vâsle. Era foarte cald, soarele arzându-i. Toți purtau câte un fel de pălărie, dar Catriona care stătea acum cu fetele în centrul bărcii și se afla la umbra pânzei, începu să fie îngrijorată de cei doi vâslasi și luă o sticlă cu apă minerală din cutia frigorifică făcându-i să oprească pentru a bea.

— Sunt obișnuiți cu asta, spuse Omar disprețuitor în englezește. Nu-ți face griji din pricina lor. Catriona îl privi indignată.

— Dar sunt oameni de vârstă mijlocie. Tie ți-ar plăcea să vâslești pe căldura asta ?

— Nu i-ar plăcea deloc, zâmbi Lucas.

— Dar tie ? îl străfulgeră ea cu privirea.

El zâmbi din nou, se ridică în picioare și și scoase cămașa.

— Hai să vedem. Se duse spre cel mai în vârstă și-i făcu semn să-i cedeze locul.

Omul ezită, uitându-se la Omar, a cărui față se întunecă de supărare. Dar apoi acesta dădu din umeri disprețuitor.

— Dacă-ți place să vâslești, n-ai decât, doctore Kane.

— N-ai de gând să-l ajuți ? întrebă Catriona.

Capul lui Omar se ridică cu mândrie.

— Dacă ai fi o femeie egipteană, n-ai fi pus o astfel de întrebare. Eu nu fac treaba servitorilor.

Lucas răsese și le spusese ambilor oameni să se dea la o parte, apoi apucă cele două vâsle în mâinile lui puternice și începu să vâslească.

Catriona stătea cu fetele într-o tăcere mormântală. În curând broboane de sudoare datorate efortului începură să curgă pe pielea lui Lucas, peste pieptul lui gol și mușchii încordați. Ochii lui erau îndreptați asupra ei și fata nu-și plecă privirea. Catriona își linse buzele ce se uscaseră brusc. Simți un val de dorință chinuitoare și o nevoie de a-și linge sudoarea de pe piept, de a-și plimba mâinile pe mușchii ca piatra și pe pielea fierbinte. Dorința se prefăcu într-o flacără ce o consuma, dar emoția care-o copleșea era cu mult mai mult decât simplă senzualitate. O cuprinse euforia și-i veni să râdă și să plângă în același timp. Ochii ei căpătară o nouă strălucire și inima i se umplu de fericire și mândrie. Sunt îndrăgostită, gândi ea. Pentru prima dată în viață sunt cu adevărat îndrăgostită. Dar își coborî privirea ca Lucas să nu citească în ea.

CAPITOLUL VIII

Feluca înainta, cu Lucas la vâsle. Catriona se întoarse să se uite la țărș, cu spatele la ceilalți, și luptându-se cu noua conștiință a sentimentelor ei. Se agăță de marginea bărcii, cu gândurile învălmășite și emoțiile haotice. Un moment plutea de fericire, ca în următorul să se scufunde în disperare. Numai fiindcă era îndrăgostită de Lucas, nu însemna că sentimentele și acțiunile lui față de ea erau diferite. Era la fel de nesigură pe el ca înainte ; de fapt, stratagema la care recursese pentru a veni cu ei astăzi părea să fie mai mult pentru a-l înfuria pe Omar. Și propunerea lui să vâslească, atunci când Omar nici nu se gândise la asta, fusese pur și simplu menită să-l enerveze mai tare pe arab.

Șovăind, se întoarse să se uite la cei doi bărbați. Fața lui Omar era o mască de furie reținută. Măinile îi erau încheștate de marginea bărcii ca și ale ei, și avea privirea ațintită pe țărș. Catriona, încercând cu disperare să-și ascundă emoțiile de care era cuprinsă, își întoarse privirea către Lucas. Acesta păstra același ritm, dar respirația lui îi devenise greoaie și tot corpul îi era acoperit de sudoare. Catriona îl privea neputincioasă, vrând să oprească totul, dar știind că orice ar face, n-ar face

decât să-l înfurie. Se uită la vâslași pentru ajutor, dar ei îl priveau cu mirare și respect pe Lucas care vâslea sub soarele arzător. Nu putea aștepta ajutor nici din partea lui Omar ; el l-ar lăsa pe Lucas să moară înainte de a face ceva. Catriona se uită nervoasă în jur, și apoi scoase un strigăt de ușurare.

— Uitați-vă ! Ea arată spre pânză. Vântul s-a stârnit iarăși.

Ea făcu semn vâsleșilor și aceștia alergară imediat spre frânghii. Lucas se opri din vâslit și se aplecă peste vâsle, ștergându-și transpirația din ochi și recăpătându-și respirația. Catriona îi văzu pe vâslași cum se uitau la el cu admirație în ochi și propria ei inimă proastă fu copleșită de mândria pe care îi era teamă s-o arate. Lucas nu vorbi, ci se duse la locul pe care-l ocupase înainte și-și puse cămașa. Abia atunci se uită la Catriona, dar fata găsisese ocazia să-și pună ochelarii de soare și să-și tragă pălăria pe ochi, așa că nimeni nu-i putea vedea fața.

Restul călătoriei decurse în tăcere, iar Catriona era bucuroasă fiindcă avea timp să se gândească. Dacă Lucas o lua din nou în brațe, dacă o săruta — atunci știa că va fi pierdută. Nu va exista chip să-și ascundă sentimentele. Lucas ar afla că ea s-a îndrăgostit de el. Și nu era sigură că el n-ar profita de situație, pentru propria lui satisfacție, sau pentru a-i râde în față lui Omar. Ambele, poate. Dar necazul era că fata încă nu era sigură. Dacă ar exista o cale să afle... Catriona se uită la amândoi bărbații, ostilitatea lor fiind fățișă acum, și-i veni o idee. O idee disperată și riscantă. Dar trebuia să afle ce simte Lucas pentru ea și exista un

singur mod în care putea afla. Dacă se putea folosi de ura dintre ei, să se folosească de Omar pentru a-l face gelos pe Lucas, atunci acesta din urmă s-ar înfuria suficient de tare ca să spună ce simte cu adevărat.

Ajunseră la Grădina Nilului și se îndreptară spre fațada casei, cu fetițele cumiși ca și cum simțeau furia tatălui lor. Omar trimise fetele la doamna Aziz și rămase pe trepte pentru a-și lua rămas-bun de la Catriona. Lucas deschise ușa de la Land Rover ca ea să urce. Răsufând adânc, Catriona se prefăcu a fi furioasă. Dându-și jos ochelarii, se întoarse spre el cu ochi scăpărători.

— Nu merg cu tine.

Ochii lui Lucas se îngustară.

— Ce înseamnă asta ?

— Ai auzit, rămân aici peste noapte — și pe seară și mai mult, dacă-mi convine.

Omar se îndreptă surprins și veni spre ea.

— Bineînțeles, draga mea. Trebuie să stai cât dorești.

Îi aruncă lui Lucas o privire triumfătoare și puse o mână familiară pe brațul Catrionei. Fata se cutremură la atingere, dar nu-l dădu la o parte.

— Nu fi preastă !

Lucas își îndreptă umerii și-și strânse pumnii. Temându-se c-ar sări la bătaie, fata îi spuse lui Omar :

— Ne lași, te rog, un minut ? Aș vrea să vorbesc cu... cu dr. Kane singură.

— Vei veni în casă după aceea ? Omar o cercetă cu privirea.

— Am spus că voi veni, se răsti ea.

— Foarte bine. Aplecându-se, Omar îi sărută mâna, întârziind, o acțiune menită a-l înfuria pe Lucas.

Îl și înfurie. El făcu un pas spre Omar, dar Catriona se băgă între ei. Lucas se opri și-și pură mâinile în șolduri.

— Cum de-ai îndrăznit să strici ziua fetelor ? Il acuză ea imediat ce Omar intrase în casă. Și nu încerca să negi, i-o tăie ea când el vru să deschidă gura. Ai venit astăzi cu intenția vădită de a fi o pacoșie. Nu știu ce ești între tine și Omar și nici nu-mi pasă, dar eu...

— Tu ești între noi, o întrerupe Lucas. Plea vreau să îți rănită când o să-ți dai seama că...

— Presiți ! spune Catriona furioasă. Ești la cuțite înainte de a veni cu în Egipt. Și cum îndrăznești să mă bagi în cale ? Te folosești de mine ca o scuză de a î te împotrivi. Dar ceea ce mă face să mă bazez este că ai făcut toate acestea în fața tatălui. Te au văzut să vii cu noi și ai abuzat de ospitalitatea lor fără jenă. Așa că, valea, Lucas ! Pleacă ! Nu-mi pasă dacă n-o să te mai văd niciodată !

— Femeile spun întotdeauna lucruri pe care nu le cred. Nu fi proastă, Catriona. O apucă de braț. Ascultă-mă.

— Nu ! Pleacă !

Ea-l lovea brusc, sincer supărată pentru ceea ce el o forța să facă. Totul fusese atât de rapid încât ea-l luă prin surprindere și el n-avu timp s-o oprească. Sunetul palmelor păru să răsună în liniștea grădinii. Pentru o clipă, se uitară unul la altul, amândoi uluiți de violența ieșirii ei, apoi, înainte ca el să poată reacționa, Catriona fugi în casă trântind ușa cu putere după ea.

Omar o aștepta în sufragerie. Imediat veni la ea, îi luă ambele mâini și i le sărută, apoi le păstră într-ale lui.

— Sunt atât de fericit că rămâi aici în noaptea asta !

— Uite, nu-ți fă idei greșite, spuse ea repede. N-am vrut să mă întorc cu Lucas, asta-i tot.

— Nu sunt surprins. Dr. Kane s-a comportat foarte urât. Hai să bem ceva.

Îi dădu și ei un pahar și fu atent și fermecător toată seara și în timpul cinei. El începu chiar să vorbească despre viitor, despre lucrurile pe care le vor face împreună, locurile unde vor merge.

— Fetele se vor întoarce curând la școală, la Cairo, nu-i așa ? se interesă ea.

— Da, în două săptămâni. Omar se întinse peste masă și-și puse mâna peste a ei, privind-o în ochi sugestiv. Dar asta nu înseamnă că trebuie să ne despărțim. Vreau să rămâi aici, Catriona, frumoasa mea. Acesta să devină căminul tău.

Ea-și puse mâna sub masă, speriată acum. Omar părea să creadă că respingerea lui Lucas însemna că ea îl prefera pe el. Dar nu de-a asta se juca ?

— Vrei să spui că mă vrei ca profesoară permanentă pentru fete ? întrebă ea prevăzătoare.

El râse.

— Dacă așa îți place să crezi... Dar îmi închipui că înțelegi ce spun ; îți admir de multă vreme frumusețea, Catriona, și te vreau. Precis nu ți-ai dat seama ? De ce altceva vin aici să te văd atât de des ?

— Fetele... începu ea.

El înțelese greșit.

— Țin foarte mult la tine. Ar fi minunat pentru ele să te aibă în timpul vacanței lor de vară. Și o să-ți găsesc un apartament în Cairo pentru când vor fi ele la școală. Ți voi da orice își poate dori o femeie, frumoasa mea. Vei avea haine și bijuterii, o mașină. Vom merge împreună în vacanțe. Vei învăța copiii să schieze ; se vor bucura, nu crezi ?

— Da. Se uită nesigură la el, întrebându-se dacă nu se înșelase în privința lui.

— Omar... îmi ceri mâna ?

— Să-ți cer mâna ? Vocea lui se schimbă puțin, devenind prudentă.

— Îmi ceri să mă căsătoresc cu tine ? întrebă Catriona direct.

El se retrase.

— Nu, Catriona, nu-ți pot cere să te măriți cu mine. Ca nevastă, trebuie să iau o egipteană, sau cel puțin o femeie arabă.

— Dar este în regulă să-ți iei o amantă occidentală, spuse ea înțepată.

— Nu sunt liber să aleg, scumpa mea. Trebuie să mă căsătoresc pentru a face plăcere familiei mele și a onora numele meu.

Uitându-și rolul pe care-l juca, fata-și împinse scaunul, supărată.

— S-ar putea să nu fiu suficient de bună pentru a-ți fi soție, Omar, dar sunt sigură că sunt prea bună pentru a-ți deveni amantă !

Începu să meargă spre ușă, dar el o strigă.

— Catriona ! Așteaptă, te rog.

Ea se opri fierbând de furie.

— Ei ?

— Copiii te iubesc. Vei fi nevasta mea, în alară de nume. Acesta nu ți-l pot da, dar poate cu timpul,

când Estul și Vestul se vor apropia... Puse mâna pe umărul ei. Oamenii nu se căsătoresc prea des în Occident acum ; trăind cu mine ar fi așa de diferit față de acest lucru, în țara ta ?

În sine, Catriona gândi c-ar fi mai bine să moară, dar totuși realizează că mai avea nevoie de el, așa că zise :

— Nu oricine se pretează la asta. Eu am copii, și am și o familie, să știi.

— Bine, spuse el liniștitor. Dar te rog, te mai gândești ? Pentru binele meu ? Pentru al Nadiei și al Dorroyei ? El veni s-o înconjoare cu brațele și s-o sărute, dar ea-și întoarse capul, știind că n-ar suporta. Și el trebui să se mulțumească cu mâna ei. Când Omar se îndreptă, ochii lui erau fierbinți. Aproape posesiv, el spuse... Tu ești frumoasă în ochii mei, Catriona. Te vreau numai pentru mine.

Ea se uită la el dar nu vorbește, doar dădu din cap și merse spre ușă. Apoi se întoarse și-l avertiză :

— Să nu încerci să vii în camera mea.

Dacă era dezamăgit, el reuși să n-o arate.

— Bineînțeles că nu. Nu până când nu-mi vei spune tu.

A doua zi dimineața Catriona avea cearcăne de nesomn în jurul ochilor. Încercase foarte tare să și-l scoată pe Lucas din minte, dar îi fusese imposibil. Nu putea crede cum de se îndrăgostise de el. El putea s-o ajute în cariera ei, bineînțeles, lucru de care avea mare nevoie, dar îndată ce se va plic-

tisi de ea o va da la o parte pentru altcineva, gândi fata deziluzionată. Lucas nu spusese niciodată că o iubea, și o tratase cu asprime în una sau două ocazii memorabile, dar când o săruta, aprindea un foc în ea și o făcea să dorească să se culce cu el.

Acea recunoaștere sinceră o costă pe Catriona încă două ore de nesomn și nu era prea vicleșcă când se întâlni cu Omar și fetele pentru a merge la Luxor unde trebuiau să ia masa de prânz. Omar o privi rapid, dar în afara unui mic zâmbet, ea reuși să-i evite ochii, deși după felul în care el o privea și o atingea ori de câte ori putea, știa că aștepta un răspuns afirmativ.

Pe drumul de întoarcere, Catriona primea primul, fascinată ca întotdeauna. Încă se uita alina pe ferreașă când mașina încetini, deoarece trecu un camion încărcat cu cămile. Deodată, Catriona se smuci înainte și strigă :

— Oprește mașina !

Omar strigă la rândul lui șoferului :

— Caff !

Mașina se opri și trase într-o parte a drumului. Catriona leși înainte ca aceasta să se fi oprit și fugi spre locul unde un măgar, ale cărui case leșeau prin piele, se chircise lângă zidul unei case, în timp ce un bărbat îl bătea cu sălbăticie cu un băț. Catriona se repezi la om cu toată puterea și-i trase bățul din mână. Se întearse spre acesta și l-ar fi lovit dacă Omar n-ar fi venit în spatele ei și nu i-ar fi luat bățul.

— Prost crud și inuman ! țipă Catriona la bărbat. Apoi, către Omar... Pune să-l aresteze. Pune să-l azvârle în închisoare !

Acum, bărbatul își revenise și începu să țipe la ea. În Egipt, mulțimea se aduna fără nici un motiv ; când începea o ceartă, ei apăreau din toate părțile și fiecare avea ceva de zis. Albă de furie, Catriona gesticulă spre măgar :

– Uitați-vă la bietul de el. Abia se ține pe picioare. Și uitați-vă la urmele de lovituri pe care le-a primit de la această bestie.

– Lasă-mă pe mine să aranjez. Omar întoarse fața mânioasă spre proprietarul măgarului care țipa și gesticula uitându-se spre Catriona și aproape scuipând vorbele din gura lui fără dinți.

Catriona țipă și ea la el, dar dintr-o dată Omar o apucă și o târî la mașină.

– Voi aranja eu asta, spuse el enervat. Stai în mașină, acolo unde îți este locul.

Ea nu voia să-l asculte, dar Omar trânti ușa și-i spuse ceva în arabă șoferului, care declanșă incuetoarea automată, așa încât ea să nu poată ieși. Fierbând de furie, n-avea ce face decât să urmărească de la fereastră și să se revolte când îl văzu pe Omar dând bani proprietarului măgarului. Când se întoarse la mașină, el se așeză în față cu șoferul, lăsând-o pe ea cu fetele care urmăriseră întregul incident cu ochii rotunjiți de uimire.

Când ajunseră acasă, Catriona ieși din mașină, năvăli în birou și formă numărul de la casa șantierului. Răspunse Lucas.

– Vino și ia-mă – acum ! îi ordonă ea și fără altă explicație, lăsă receptorul jos.

Omar o urmă și închise ușa.

– Catriona, nu înțelegi.

– Ba da, înțeleg. Ai văzut un animal tratat cu cruzime și nu numai că n-ai făcut nimic, ba chiar l-ai și recompensat pe stăpân dându-i bani !

Înfuriindu-se și el, Omar spuse :

– Lucrurile sunt diferite în Egipt. Noi nu păstrăm animalele de frumusețe ; ele trebuie să muncească și dacă nu pot sau nu vor să muncească, nu sunt de nici un folos.

– Acel măgar nu putea munci fiindcă era mort de foame.

Omar oftă.

– Trebuie să accepți că lucrurile sunt diferite aici. Trebuie să-i lași să-și ducă propriile lor vieți. Nu trebuie să te uiți la astfel de lucruri.

– Vei controla dacă măgarul este îngrijit ? îl sfidă ea.

– I-am dat omului bani să-i cumpere hrană, replică el, evitând un răspuns direct.

Realizând că asta-i tot ce putea aștepta de la el, Catriona spuse înțepată :

– N-am de gând să mă scuz pentru ceea ce am făcut.

– Nu te invinuiesc. Tu nu înțelegi. Vei ști mai bine acum. Omar zâmbi și-i luă mâna, începu s-o mângâie, dar Catriona și-o retrase.

– Mă întorc la casa de la șantier. Imediat el începu să protesteze, s-o facă să se răzgândească, dar Catriona nu-l ascultă. Nu, trebuie să mă întorc. Am nevoie de timp ca să mă gândesc. Spune-le fetelor la revedere din partea mea, vrei ?

– Dar vei veni ca de obicei luni ? se rugă el. Ai promis să predai fetelor până când ele se vor întoarce la Cairo.

Ezitănd, ea dădu din cap.

- Bine. Voi veni luni.

Apoi plecă ieșind la poartă, în loc să aștepte pe verandă așa cum făcea de obicei. Lucas trebuia să fi condus cu piciorul pe accelerație și mâna pe claxon, fiindcă la puțină vreme se opri în fața ei, într-un nor de praf.

- Ce s-a întâmplat ? o întrebă el imediat ce fata se urcă.

- Nimic. Hai să mergem.

- Dacă Omar ți-a făcut ceva...

- Nu mi-a făcut. Nu vrei să pornești ?

Uitându-se la fața ei fermă, Lucas știa că n-o să scoată nimic de la ea, așa că porni motorul și întoarse mașina.

- Acum spune-mi.

Ea scoase un hohot de râs scurt.

- Nu-s prea multe de spus. Am primit o lecție despre diferența dintre culturile noastre, asta-i tot.

- A încercat să te ducă în pat ? întrebă Lucas.

Întorcându-și capul să se uite la el, Catriona zise :

- Pentru numele lui Dumnezeu ! Bărbații nu se pot gândi la altceva decât la sex ? Dacă vrei să știi, am văzut un om bătând un măgar și n-am suportat. M-am dus să-l opresc, dar Omar a avut tupeul să mă încuie în mașină. Ba chiar i-a dat bani individului !

Lucas o privi surprins, apoi izbucni în râs.

Catriona îl lovi imediat. Încă râzând, el o prinse de încheietura mâinii.

- Hei ! Oprește-te, pisică sălbatică ! Nu râd de tine. Îmi pot închipui fața lui Omar când s-a întâmplat. Domnul Pașa Omar trebuind să discute cu un țăran ! Și izbucni din nou în râs.

Catriona îl privi indignată, dar apoi zâmbi șovăielnic.

— Îmi dau seama că a fost pus în incurcătură, mărturisi ea.

— Și mai ales când ai plecat de la el, îmi imaginez, spuse Lucas zâmbind. Și tocmai când credea că va obține ceva, pariez. Dându-i drumul se sprijini cu brațul de spătarul scaunului ei. A obținut ceva ?

— Ce importanță are pentru tine ? ripostă ea. Ridicând un deget, urmări mbrele de sub ochii ei.

— Arăți de parcă n-ai prea dormit.

Ea-i dădu mâna la o parte.

— Nu m-am culcat cu el, dacă asta insinuezi.

— Nu insinuam, dar îmi pare bine.

— De ce ? Ea-și ridică ochii provocator, dorindu-și cu disperare ca el să-i spună ceea ce simțea pentru ea.

— Nu știi ?

— Nu. Așa că de ce nu-mi spui ? întrebă ea răgușită.

El zâmbi un pic, privind-o adânc în ochi și ea simți cum inima îi tresare nebunește.

— Poate că o voi face într-o zi.

Spre amara ei dezamăgire, el porni mașina și se avântă la drum. După câteva clipe, întrebă :

— Nu s-a oferit Omar să ducă măgarul tău la azil ?

Ea acceptă diversiunea cu un oîtat.

— Nu. Există aici așa ceva ?

— Ihi. Este o instituție de caritate care face ceva progrese ajutându-le pe bietele creaturi. El vorbi despre asta până când ajunseră la șantier, dar ina-

Înte ca ea să coboare din mașină, Lucas spuse :
Nu o să te mai întorci acolo, Catriona.

— Ba da. Am promis să fac lecții cu fetele până
când va începe școala.

— Atunci, Omar nu ți-a făcut propuneri ? Ea
nu răspunse, dar când să coboare, Lucas o prinse
de braț. Ți-a făcut ? întrebă el aspru.

Din nou înmuguri speranța.

— Da, dacă vrei să știi.

— Și te întorci acolo ? întrebă el nevenindu-i să
creadă.

— Și ce dacă ? Ce importanță are pentru tine ?

Dar din nou Lucas nu-i răspunse. Fața lui se
posomori și intra în casă trântind ușa.

Nu-l prea văzu pe Lucas în săptămâna care urmă
și, din fericire, nu-l văzu nici pe Omar care trebuise
să se întoarcă la Cairo. Dar Omar o suna la tele-
fon în casa lui și-i trimitea daruri : flori, parfum,
câteva batiste neamipomenite, de dantelă. Catriona
puse florile în apă, dar lăsă celelalte cadouri în
cutiile lor, sus în camera ei de la Grădina Nilului.
Tot timpul liber și-l petrecu făcându-și o rochie după
propriul ei design. Era o rochie de seară din două
piese, o fustă neagră amplă, cu pliuri atașate de o
legătoare aurie și corsajul format doar dintr-un gu-
ler foarte adânc care pornea de la gât, trecea peste
sâni și se lega în talie cu o floare de lotus brodată
în albastru și auriu.

Fetele și doamna Aziz o urmăreau lucrând și ex-
clamară cu admirație când fu gata :

– O vei putea îmbrăca la petrecere, spuse Nadia încântată.

– Ce petrecere ?

– Tata dă întotdeauna o petrecere la sfârșitul verii. Va fi săptămâna viitoare.

Doamna Aziz îi făcu fetei semn să tacă, însă Catriona aștepta încrezătoare ca Omar să-i vorbească despre asta când veni acasă. El îi aduse mai multe daruri, era avid de compania ei, comportându-se ca orice bărbat care dorea o femeie – dar nu-i spuse nimic despre petrecere. Lamia fu aceea care atacă subiectul, când toți stăteau la casa de la săpături, într-o seară, la cină. Întorcându-se spre soțul ei, aceasta spuse :

– Îmi trebuie o rochie nouă s-o îmbrac la petrecerea lui Omar Rafiq. Se uită la Catriona cu coada ochiului. Știi că dă o mare petrecere în fiecare an ?

– Da, știu, ripostă Catriona indiferentă.

– Tu te duci ? întrebă Lamia.

Cum să răspundă ? Fața Catrionei se încordă puțin, dar înainte de a putea vorbi, Lucas anunță :

– Sigur că merge... cu mine.

Lamia se bosumflă, dar nu spuse nimic și dinămasă, Catriona îl prinse singur pe Lucas și-l întrebă :

– Chiar ai o invitație la petrecerea lui Omar ?

– Da, primesc în fiecare an.

– Dar precis el te-ar vrea acolo ?

– Invită pe oricine este important, spuse Lucas sec. Și cum sunt șeful săpăturilor lui, trebuie să mă invite – și eu trebuie să mă duc.

– Invitația include... o prietenă ?

– Vrei să spui dacă te include pe tine ? Nu, sigur că nu. Așezându-se pe marginea biroului, el continuă : Pe tine nu te-ar invita, Catriona.

– De ce nu ?

– Oh, nu. O privi cu răceală. Dacă nu poți înțelege, atunci trebuie să-l întrebi pe Omar.

El nu i-ar fi spus nimic, iar fetelor și doamnei Aziz le fusese interzis să menționeze ceva. Catriona ar fi putut să-l întrebe pe Omar când acesta îi telefonă, dar n-o făcu, era supărată și credea că asta ar putea să-i distrugă planurile de a-l face gelos pe Lucas. Nu voia ca lui să-i fie milă de ea ! Așa că singura speranță era că dacă mergea la petrecere cu Lucas, ceva se putea întâmpla între cei doi bărbați, din care să afle până la urmă adevărul.

Nu exista o oglindă înaltă în casa de la șantier, așa încât Catriona trebui să se urce pe un scaun, pentru a se uita într-o oglindă agățată de perete. Dar consideră că arată bine. Își ridicase părul într-un stil sofisticat și-și subliniase ochii cu negru și pleoapele cu auriu, în felul în care arătau femeile din picturile murale antice. Ducea poșeta de seară pe care i-o dăduse Omar și purta o pereche de pantofi aurii pe care-i cumpărase de la Luxor. Iar rochia era tot ce-și dorise.

Coborî scările să se întâlnească cu Lucas. Lamia și Mohamed plecaseră deja și el aștepta singur. Ochii lui se măriră când o văzu și vreme de un moment lung nu vorbi, ci doar o sorbi din ochi, apoi trăsăturile lui se înăspiră.

– Toate acestea sunt în onoarea lui Omar ?

Ea-și ridică fața cu mândrie.

– Nu, pentru mine.

El zâmbi,

– Ei bine, cu siguranță că vei face un efect stupefiant.

Catriona n-ar fi spus așa, dar se gândea că și Lucas era aproape stupefiat. Niciodată nu-l mai văzuse în haine de seară; într-un fel, hainele îl schimbau, îl făceau să semene cu un străin și să fie și mai reținut. Dar îi veneau bine, îi accentuau înălțimea, lățimea umerilor și bronzul feței lângă albul cămășii.

Se așteptase să meargă în vechiul Land Rover, dar spre surprinderea ei, afară aștepta o limuzină luxoasă. Atenția lui îi merse la inimă, dar reuși să-și ascundă emoția.

– Unde-ai găsit careta? întrebă ea glumeață.

El zâmbi înțelegând aluzia.

– Am telefon direct cu zâna cea bună.

– În cazul acesta, data viitoare comandă un corn fermecat.

– Așa voi face.

Seara începea pe o notă glumeață, dar inima Catrionei bătea cu repeziciune când ajunseră la Grădina Nilului. Toate ferestrele casei erau puternic luminate iar în copaci erau atârâte ghirlande cu becuri colorate. Fântânile, care erau o extravaganță în această țară unde apa era așa de prețioasă, trimiteau jeturi de diamante strălucitoare în noaptea. Mai exista o fântână și în curtea cea mare unde avea loc petrecerea, dar susurul apei era înăbușit de o orchestră și conversația oaspeților care vorbeau tare pentru a se face auziți.

În fața lui Lucas și a Catrionei erau câțiva oameni, așteptând să fie întâmpinați, dar o femeie era cea care-i primea pe musafiri. Aceasta era de vârstă mijlocie și avea o rochie elegantă, gri.

— Dânsa este doamna Rafiq, mama lui Omar, îi spuse Lucas Catrionei când ele își strângeau mâinile. Domnișoara Catriona Fenton.

Doamna Rafiq dădu din cap cu curtoazie, dar se uită mai mult la rochia fetei decât la ea, arătând clar că n-auzise niciodată de profesoara fetelor.

Intrară în curtea interioară, unde li se aduseră băuturi și se îndreptară către șeful de la săpăturile franceze, aflat acolo cu soția lui. Amândoi înalți, chipeși, mai ales împreună, atrăgeau atenția. Soția arheologului francez, întotdeauna îmbrăcată foarte șic, îi admiră rochia Catrionei și o rugă să-i facă una pentru fiica ei, pe care s-o trimite în Franța. Fetei îi făcu mare plăcere acest compliment. Mâncarea începu să fie servită într-o cameră și mulțimea se mai rări. Catriona întoarse capul — și acolo se afla Omar, uitându-se la ea de parcă ar fi fost beat. Ea-și ridică bărbia și-i întoarse spatele.

Lucas văzuse ; se uită la ea încruntat, dar apoi își ridică ochii să-l urmărească pe Omar care venea spre ei.

— Dr. Kane, ce amabil ești că ai venit.

— Mulțumesc că m-ai invitat, replică Lucas cu politețe și adăugă cu ironie : Cred că o cunoști pe domnișoara Fenton.

— Dar bineînțeles. Omar se înclină peste mâna fetei, dar nu i-o sărută. Ești foarte frumoasă în seara asta, Catriona.

— Mulțumesc, răspunse ea cu răceală. Ce petrecere reușită, văd că toți cei de oarecare importanță au fost invitați.

O privire nefericită apărură în ochii lui Omar. Aplecându-se, îi șopti la ureche :

– Te rog, trebuie să vorbesc cu tine.
– Dă-i drumul.
– Singuri, spuse el repede. Vino în biroul meu în zece minute. Te rog, Catriona. Ea-l străfulgeră cu privirea, dându-și seama că el nu voia să recunoască față de lume că o cunoștea. Vreau să-ți explic, continuă el. Te rog, lasă-mă să fac acest lucru.

Era pe punctul de a refuza, dar reamintindu-și că trebuia să-l facă pe Lucas gelos, se răzgândi.

– O să mă gândesc la asta.

Omar părea ca și cum ar fi vrut să insiste, dar cineva veni să-i vorbească și el trebui să se îndepărteze.

– Ce-a vrut ? întrebă Lucas.

– Să-mi explice.

– Și ai de gând să-l asculți ?

– Nu știu.

– Ceea ce înseamnă că o vei face, conchise Lucas mohorât.

Catriona se întoarse spre el.

– Aș vrea să încetezi să mai faci astfel de remarci. S-ar putea să crezi că te pricepi la femei, dar în mod sigur nu știi nimic despre mine !

Ea se îndepărta, traversă curtea interioară și urcă scările spre palierul unde știa că Nadia și Dorreya stăteau uitându-se la musafiri pe sub balustradă. Ele o întâmpinară încântate, se minunară de rochia ei și erau așa de bucuroase s-o vadă, încât trecură mai mult de zece minute până când ea le părăsi pentru a se duce în biroul lui Omar. Mergea încet, sperând ca Lucas s-o vadă, să vină și s-o oprească, dar el nu apăru. Omar era încă acolo, pășind nerăbdător prin cameră.

— În sfârșit ! Se apropie de ea să-i la mâinile, dar fata și le duse la spate. Ești supărată pe mine.

Ea râse cu răutate.

— Supărată ? Când îmi ceri să-mi împart viața cu tine și apoi nu mă inviți la petrecerea ta anuală ? De ce naiba aș fi supărată ?

— Nu înțelegi, Catriona, scumpa mea. Nu te-am invitat fiindcă am vrut să-ți salvez reputația.

— Ce ? ! Se uită la el neîncrezătoare.

— Oamenii n-ar fi înțeles relația noastră.

— N-avem nici o relație, ripostă ea.

— Tocmai asta n-ar fi înțeles. Dacă erai aici, lângă mine, fiecare ar fi crezut că ești amanta mea.

— Dar nu asta vrei ?

— Foarte mult. Ochii lui o măsurară și-și puse mâna pe spatele ei gol, dar ea se retrase.

Trăgând de timp, sperând împotriva oricărei evidențe că Lucas va veni, ea spuse :

— Trebuie să înțeleg, atunci, că dacă voi rămâne aici cu tine, nu voi fi invitată niciodată la petrecerile tale ?

— Dimpotrivă ; vom da cât de multe dorești.

— Dar mama ta și restul familiei nu vor veni ; ne vei păstra în continuare în compartimente separate ale vieții tale ? ghici ea cu istețime.

Prinzând-o, Omar insistă :

— Te vei obișnui repede cu lucrurile, și eu voi contribui la asta, frumoasa mea, dorința inimii mele. Ea vru să se retragă dar el n-o lăsă. Catriona, mi-am ținut cuvântul, ți-am dat timp. Nu te-am forțat să-mi dai un răspuns.

Uitându-se în ochii lui, văzând dorința care ardea acolo, ea zise :

— Dar o faci acum.

– Da. Oh, da. Văzându-te în seara asta atât de frumoasă, cu ochii tuturor bărbaților îndreptați asupra ta... te vreau, Catriona. Spune că o să rămâi aici în noaptea asta. Promite-mi că nu vei pleca niciodată.

Se auzi o bătaie violentă în ușă și el îi dădu drumul îndată.

– Salvată de clopoțel, remarcă fata cu un râs de intensă ușurare.

Omar se încrunță nedumerit.

– N-am auzit nici un clopoțel.

– Era un clopoțel imaginar. Ea se uită în jur, încercând să-și ascundă iubirea din privire când Lucas intră în cameră, trântind ușa după el.

– Ai nevoie de ajutor ? întrebă el.

– Ca să fac ce ?

– Să-i spui să se ducă dracului ! Înaintând, Lucas se așeză în fața lui Omar, cu mâinile în șolduri. Să-i spui că n-am de gând să-l las să-ți distrugă viața, așa cum a încercat s-o distrugă pe a lui Elaine.

– Te faci de râs, doctore Kane, spuse Omar ascuțit. Fiecare femeie are de ales. Cu ce sunt de vină dacă Elaine m-a ales pe mine în loc de colegul dumitale ?

– Coleg ? Capul fetei se ridică brusc, dar amândoi bărbații o ignoră.

– Știai că Harry Carson era îndrăgostit de Elaine, așa că te-ai amuzat să i-o iei. Ai distrus viața ei și a lui Harry. Lucas îl apucă pe Omar de guler și-l smuci către el. Așa cum te-ai amuzat că flirtezi cu Lamia până când ai descoperit că era o pradă prea ușoară. Și când ți-ai dat seama că m-am îndrăgostit de Catriona, te-ai hotărât s-o seduci și

pe ea. Dar de data asta n-o să-ți meargă, Omar ; îți voi stâlci fața drăguță înainte de a te atinge de ea. Mă auzi ?!

Furios, Omar se scutură de el.

— Bine, doctore Kane, poate că m-am amuzat cu Elaine, dar n-a trebuit s-o seduc ; a fost suficient de binevoitoare. Mai mult decât binevoitoare. Cât despre Catriona — Omar își întoarse capul să se uite la ea — ceea ce începuse ca un amuzament s-a transformat în ceva cu mult mai profund. M-am îndrăgostit de ea. I-am oferit inima și...

— Dar nu numele tău, i-o tăie Lucas. Ține-ți mâinile murdare departe de fata mea !

— Fata dumitale ? Omar se uită repede la Catriona, dar izbucni în râs când văzu nedumerirea din ochii ei. Dar nu, nu cred, doctore Kane. Nici o femeie n-ar alege un bărbat cu maniere necioplite când m-ar putea avea pe mine. Nici o femeie n-ar alege coliba primitivă în care trăiești când ar putea avea toate acestea, făcu el un gest expresiv cu mâna.

— Nu ? șuieră Lucas. Ce puțin o cunoști ! Catriona are prea multă mândrie ca să fie dusă într-o casă luxoasă de către un bărbat căruia nu-i pasă suficient de mult de ea încât s-o invite să-i cunoască mama.

— Ba-mi pasă, replică Omar infierbântat. În seara asta... Când am văzut-o... Draga mea, ești atât de frumoasă. Se întinse să ia mâna Catrionei, dar Lucas îl opri.

— N-o atinge !

Omar se întoarse furios.

— Nu-mi da ordine în propria mea casă ! Catriona trebuie să spună pe care dintre noi îl vrea !

Se lăsă o tăcere adâncă în timp ce cei doi bărbați se uitau unul la celălalt cu ură. Lucas fu acela care o întrerupse :

— Atunci s-o lăsăm să aleagă, spuse el cu asprime.

Amândoi se întoarseră să se uite la Catriona care stătea privindu-i înmărmurită, cu ochii mari. Ea încercă să vorbească, nu putu și începu să tremure. Aflase ce dorise, dar într-un astfel de mod... De ce naiba nu venise Lucas direct la ea să-i spună ce simte ? Strângând din pumni, fata își închise ochii cu putere pentru o clipă, apoi vorbi cu o voce tremurătoare. Dar spre nedumerirea lor, furia era aceea care făcea să-i tremure vocea când Catriona anunță :

— Am ales deja. **Nu-l vreau pe nici unul dintre voi !** Ce naiba credeți că sunt eu, o păpușă de care trageți amândoi făcând pe cavalerii medievali ? Un fel de premiu într-o luptă ? Păși spre ușă în timp ce ei erau prea șocați pentru a se mișca. Mă întorc în Anglia. Am de gând să mă ocup de design și voi deveni bogată și faimoasă. Și sunt sigură că n-am nevoie de nici unul dintre voi.

Ieși afară și trânti ușa. Apoi se opri ca s-o încaie. N-aveau decât să se lupte unul cu celălalt până când n-or mai putea !

Aeroportul de la Luxor era la fel de pustiu ca în noaptea când sosise Catriona. Dar zborurile de noapte erau programate în curând și ea-și luase un bilet pentru Cairo. Din fericire, în fața casei lui Omar fusese un taxi pe care ea îl luase s-o ducă la casa

de la săpături și s-o așlepie până își aruncă puținele lucruri într-o sacoșă și se schimbă.

În drumul spre aeroport trecură pe lângă două mașini care mergeau în direcție opusă, dar era prea întuneric să vadă cine era în ele.

La aeroport se duse la toaletă ca să-și pieptene părul și să-și spele de pe față machiajul exotic, după care doar se rujă. Când ieși, îl văzu pe șoferul lui Omar, care-o căuta. Imediat ce o văzu, el veni la ea și-i înmână o cutie mică de piele.

— Pașa Rafiq, îi spuse el. Așteaptă afară în mașină. Ea dădu din cap. Veniți ?

— Poate.

Îi făcu semn și când acesta plecă, ea deschise cutia. În interior se afla un colier de diamante care-ți tăia răsuflarea ! Catriona înghiți în sec, apoi se întoarse repede când una dintre oficialitățile aeroportului veni la ea.

— Domnișoara Fenton ?

— Da.

— Am un mesaj pentru dumneavoastră.

Îi întinse un plic care purta numele ei, cu scrisul de neconfundat al lui Lucas. Mesajul din interior era scurt și nesemnat.

„Dragostea mea pentru tine este în inima mea așa cum trestia se află în brațele vântului.”

Catriona se uită la bilet, oftă adânc și ieși pe poarta aeroportului în noapte. Erau două mașini care așteptau. Mercedes-ul strălucitor al lui Omar și Land Rover-ul ponosit. Omar se afla în mașină, iar Lucas se sprijinea lângă a lui, așa cum făcea întotdeauna, dar se îndreptă, cu trupul încordat, când ea se apropie de limuzină. Omar ieși din mașină cu încântarea înscrisă pe față, dar expresia

lui se schimbă rapid când ea-i dădu colierul și-i zise :

— Mulțumesc, Omar, dar răspunsul este nu. Mi-e teamă că întotdeauna a fost nu. Transmite toată dragostea mea fetelor și spune-le la revedere din partea mea.

Ea se întoarce fără a mai aștepta răspunsul lui și se îndreaptă spre cealaltă mașină. Ochiul lui Lucas erau ațintiți asupra feței ei și ea văzu în acest a dragostea triumfătoare care umplea propria-i inimă. Fidel firii lui, el intră în mașină și așteptă ca ea să i se alăture, înainte de a spune :

— Ți-a trebuit timp.

— Și ție. Ea se rezemă de scaun cu un oftat de mulțumire când el porni mașina. De unde ai luat citatul ?

— Dintr-o scrisoare a unui bărbat trimisă femeii pe care o iubea, cu trei mii de ani în urmă.

Catriona încuviință din cap, plăcut impresionată, apoi glumi :

— Nu spui niciodată ceva original ?

Aplecându-se el își puse mâna peste a ei.

— O voi face în noaptea asta.

Era o promisiune, un legământ, o declarație de dragoste.

— De ce nu mi-ai spus mai de mult ? întrebă ea răgușită de emoție.

— Trebuia să te las să-ți faci alegerea singură — dar când m-am gândit la tine cu Omar, la el pipăindu-te... Se întrerupse cu o față posomorâtă.

Catriona își întoarce mâna într-a lui și el o strânse cu putere, lăsând-o să afle cât de mult ținea la ea, cât de mare importanță avea pentru el.

Lucas trebui să-și retragă mâna când ajunseră la o curbă și ea și-o ridică pe a ei pentru a-și șterge o lacrimă prostească.

— Ce ți-a oferit Omar ? întrebă el după un timp.

Fără să-și poată ascunde o notă de mândrie în voce, Catriona răspunse :

— Un colier de diamante.

Lucas fluieră surprins.

— Și i l-ai dat înapoi.

— Nu era pe gustul meu, răspunse ea simplu, dar lăsând să se înțeleagă ceva mai mult.

El se întoarse spre ea, făcând ca inima să-i tresară, dar apoi spuse scandalizat :

— Ar fi trebuit să-l păstrezi ; probabil ar fi făcut ca săpăturile să meargă câțiva ani.

Ea-l lovi peste umăr cu furie prefăcută și apoi amândoi izbucniră în râs. Catriona îl întrebă :

— O să-i înapoiezi acum banii de sponsorizare lui Omar ?

Dar Lucas scutură din cap.

— Nu pot. I-am trimis lui Elaine. Omar i-a distrus viața și nu văd de ce n-ar plăti pentru asta.

— Deci de aceea i-ai luat ! Mi-era teamă...

— Ce ? Că aș face orice pentru a-l infuria pe Omar ?

— Și asta... dar și ca să continui săpăturile, încuviință ea.

— Puteam procura fonduri pentru săpături și din proprii mei bani, dacă voiam, familia mea este bogată. Dar am preferat să mă lupt pentru fonduri în jungla comercială, ca orice alt șef de șantier arheologic. Vreau să fiu judecat după propriile mele merite, nu să fiu acuzat că am avantaje incorecte.

Catriona îi asculta uimită. Asta explica așa de multe lucruri, în special de ce Lucas fusese atât de disprețuitor când o acuzase că se lasă impresionată de poziția și bogăția lui Omar.

— Cred că acum o să trebuiască să mai preiei o slujbă pe lângă o ta, îi întrerupsese Lucas gândurile.

— Ce slujbă ?

— A Lamiei. Vezi, ea conduce casa fiindcă nici unul dintre noi n-are o soție, dar cum în curând ne vom căsători, va trebui să preiei tu și ea poate să se ducă și să locuiască la Luxor.

— Ce-ai spus ?!

— Dar mai întâi vom opri săpăturile pentru o lună, timp în care vom pleca în luna de miere, continuă Lucas. Trebuie să ne cunoaștem familiile unul altuia și...

— Hei ! Catriona interveni râzând și plângând în același timp. Aud bine ?

— Ceea ce ai auzit sunt eu care mă muncesc să te cer în căsătorie, zâmbi glumeț Lucas.

— Chiar ai închide șantierul pentru mine ? întrebă ea uimită.

— Bineînțeles. Bineînțeles, vezi, nu mai este prima dragoste a vieții mele.

— Oh, Lucas !

Ei ajunseră la casa de la șantier și ea se aștepta ca el să oprească, dar Lucas trecu pe lângă casă și se opri la șantier. Era cea mai frumoasă noapte. Luna argintă nisipul, iar coloanele de piatră care stăteau ca un tribut al trecutului, aruncau umbre lungi.

Lucas o luă de mână și o duse la cea mai înaltă dintre coloane.

– Odată, aici se afla un altar. Doar un alt mic într-un templu particular. Mi-ar plăcea să f căsătorit aici. Ochii lui se încrețiră într-un zâmb tandru. Asta, dacă vei spune vreodată da, bineîn țeles.

– Da, și da, și da.

Imediat el o cuprinse în brațe, sărutând-o cu toată pasiunea unui bărbat care-și găsisese în cele din urmă dragostea mult visată și sărutul îi fu înăpoiă înșutit. Trecu multă vreme înainte ca Lucas să-și slăbească strânsoarea ca să zică cu o voce groasă, triumfătoare, plină de fericire :

– Știam că Omar a pierdut când n-a vrut să salveze acel măgar.

Catriona chicoti :

– Oh, nu, nici măcar nu era în competiție din momentul în care ai năvălit în casa lui și l-ai întrebat ce a făcut cu expertul tău textil.

Lucas izbuiră în râs. Punându-i mâinile pe talie, o ridică de la pământ și o învârti fericit. Dar mai apoi, ochii lui se întunecară și o întinse pe nisipul deșertului ca să-i demonstreze dragostea lui.

– SFÂRȘIT –

„O să ajungi să-l iubești sau să-l urăști, nu există jumătăți de măsură când este vorba de Egipt“.

Și asta o spunea noul ei șef, arogantul Lucas Kane ! Catriona voia cu disperare slujba de la un șantier arheologic, așa că mintise ca s-o obțină. Acum, pusă în fața unui bărbat care nu accepta nici un fel de scuze pentru comportarea ei din trecut sau pentru relația ei prezentă cu Omar, un atrăgător om de afaceri egiptean, Catriona începe să se întrebe dacă nu cumva făcuse o greșeală...

Și în tim-

pul acela eu

lucrez pentru

un bărbat în care

n-am încredere și

nu-l plac, gândi

indignată Catriona.

Încă o dată se simți ca

un gaj între cei doi

bărbați, dar de data asta

folosită de Lucas — și o

durea.

THE BEST

ISBN 973-580-134-5

Lei 2940 + 60 T.L. = 3000

